

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

LEGAL PROBLEMS ON BUSINESS OF
TUTORIAL SCHOOL

วรรณุช จันตา

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชากฎหมายธุรกิจ

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

2553

©ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา
LEGAL PROBLEMS ON BUSINESS OF
TUTORIAL SCHOOL

วรนุช จันตา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชากฎหมายธุรกิจ

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

2553

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา
LEGAL PROBLEMS ON BUSINESS OF
TUTORIAL SCHOOL

วรบุษ จันตา

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชากฎหมายธุรกิจ

2553

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน

(อาจารย์ ณกรณ์ กุลพิโมกษ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร. ชลธ ว่องวัฒนากุล)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ สำเริง เมฆแก้วไกร)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ชูมร จานประคับ)

..... กรรมการ

(ดร. รุ่ง ศรีธมวงษ์)

อธิษฐานใจของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยคามอนุเคราะห์ และความสนับสนุนจากท่านรองศาสตราจารย์ สำเรียง เมฆเกรียงไกร ที่ได้กรุณาได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ได้ให้คำแนะนำข้อคิดต่าง ๆ และช่วยเหลือให้กำลังใจผู้เขียนตลอดมา จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดีผู้เขียนสำนึกในพระคุณอย่างยิ่งที่สุด และท่านรองศาสตราจารย์ ดร.ชลอ ว่องวัฒนาภิกุล อาจารย์ ดร.รุ่ง ศรีสมวงษ์ ที่ปรึกษาอีกสองท่านที่ได้ให้คำแนะนำ คำชี้แนะ ข้อคิดเห็นต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสามไว้ ณ ที่นี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ธรรมนูญ กุลพิโมกษ์ ที่กรุณาได้รับเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และช่วยชี้แนะ ชัดเกล้า จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านรองศาสตราจารย์สุเมธ จานประดับ ที่สละเวลาอันมีค่ามาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์พร้อมทั้งได้ให้คำแนะนำในการแก้ไขงานเขียนวิทยานิพนธ์เป็นอย่างดี ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทั้งสองไว้ ณ โอกาสนี้

ประโยชน์ใดที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอมอบแด่ บิดา มารดาผู้ให้ชีวิต ให้ความรัก และกำลังใจสนับสนุนด้านการศึกษาโดยตลอด และขอมอบแด่ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านในชีวิตของผู้เขียน ตลอดจนถึงกัลยาณมิตรที่สนับสนุนและให้กำลังใจแก่ผู้เขียนตลอดมา

วรณัฐ จันตา

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

ชื่อผู้เขียน วรณช จันตา

หลักสูตร นิติศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ สำเริง เมฆเกรียงไกร
รองศาสตราจารย์ ดร. ชลอ ว่องวัฒนาภิกุล
อาจารย์ ดร. รุ่ง ศรีสมวงษ์

บทคัดย่อ

การศึกษาวิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา โดยมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ ประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2481 ที่ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับเงินได้ของโรงเรียนกวดวิชา พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณา พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ที่ได้ออกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ที่ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานในการป้องกันอัคคีภัยในโรงเรียนกวดวิชาและพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำงานเกินอัตราตามที่กฎหมายกำหนด

จากการศึกษากฎหมายดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้ศึกษาได้พบปัญหาดังนี้ การบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพทำให้เกิดปัญหา คือ การที่ผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับ อันได้แก่ การกำหนดคุณภาพมาตรฐานการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา การกำหนดคุณสมบัติของผู้สอนที่ไม่ได้มาตรฐานตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด การจัดปริมาณนักเรียนในห้องเรียนเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ การกำหนดค่าลงทะเบียนในการเรียนกับโรงเรียนกวดวิชาซึ่งกฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ชัดเจนว่าจะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมในอัตราที่เท่าใดจึงจะเหมาะสม การกำหนดชั่วโมงการทำงานของลูกจ้างในโรงเรียนกวดวิชา พบว่า ลูกจ้างในโรงเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่ต้อง

ทำงานล่วงเวลา แต่ค่าตอบแทนที่จ่ายเป็นค่าล่วงเวลานั้นมิได้จ่ายตรงตามที่กฎหมายคุ้มครองแรงงานกำหนดไว้ การกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับด้านความปลอดภัยของโรงเรียนกวดวิชาพบว่า ยังมีปัญหาในเรื่องของการบังคับใช้เช่นกัน ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของอาคารสถานที่ของโรงเรียนกวดวิชา ยังพบว่ายังมีโรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งมิได้ปฏิบัติตามเกี่ยวกับมาตรฐานในการป้องกันอัคคีภัย การจัดให้มีทางหนีไฟ หรือบันไดหนีไฟ

ในปัญหาเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมในการกำหนดจำนวนชั่วโมงเรียนนั้นผู้ศึกษามองว่าควรมีกฎหมายกำหนดไว้ชัดเจนว่า ในวันหนึ่งนักเรียนควรจะเรียนกวดวิชาได้วันละกี่ชั่วโมง และควรจะกำหนดให้เรียนในวันหยุดประจำสัปดาห์คือ วันเสาร์ – อาทิตย์เท่านั้น เพื่อลดปริมาณการกวดวิชาให้น้อยลง ส่วนปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณานั้น ควรมีมาตรการควบคุมผู้ประกอบการมิให้ทำผิดกฎหมายโดยการโฆษณาเกินจริงโดยควรมีระเบียบหรือประกาศไว้เป็นการเฉพาะให้ธุรกิจการกวดวิชานั้นเป็นธุรกิจที่ต้องควบคุม นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องของการยกเว้นภาษีเงินได้ของโรงเรียนกวดวิชาตามประมวลรัษฎากร ในส่วนนี้ควรมีการแก้ไขกฎหมายให้ยกเลิกการยกเว้นการเก็บภาษีเงินได้โรงเรียนกวดวิชา โดยเฉพาะการกวดวิชาที่ใช้สื่อในการสอน เนื่องจากการสอนในลักษณะดังกล่าวนั้นเป็นการบิดเบือนวัตถุประสงค์ของการสอน เพราะการสอนที่จะครบองค์ประกอบของการสอนนั้นต้องมีผู้สอนหรือครูที่มาทำการเผยแพร่บทเรียนให้แก่แก่นักเรียนด้วย

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงได้เสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงศึกษาธิการที่ออกตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 เพื่อให้สามารถบังคับใช้กับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ภายใต้อำนาจคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาโดยควรมีการกำหนดให้ธุรกิจการกวดวิชาเป็นธุรกิจที่ต้องควบคุม และควรมีเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือพนักงานแรงงานเข้ามาสอดส่องดูแล หรือตรวจสอบเกี่ยวกับการกระทำผิดตามกฎหมายคุ้มครองแรงงานในโรงเรียนกวดวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ใช้แรงงานนั้นได้รับประโยชน์สูงสุดและไม่เป็นการเอาเปรียบผู้ใช้แรงงาน รวมถึงการเข้ามาตรวจตราให้ผู้ประกอบการปฏิบัติตามกฎระเบียบต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด เพื่อป้องกันปัญหาต่าง ๆ อันเกิดมาจากการที่ผู้ประกอบการละเลยไม่ปฏิบัติตามกฎหมายโดยมุ่งหวังแต่ในเรื่องของธุรกิจเพียงอย่างเดียว

คำสำคัญ: โรงเรียนกวดวิชา / กวดวิชา / พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน

Thesis Title	Legal problems on business of tutorial school
Author	Voranuch Junta
Degree	Master of Laws
Supervisory Committee	Asst. Prof. Samrieng Mekkiengkrai Asst. Prof. Dr. Chalo Wongwattanapikul Dr. Rung Srisomwong

ABSTRACT

This thesis has the purpose to study the problems concerning the tutorial school which related to the exemption of the revenue tax under the Revenue Code B.E. 2481, the Consumers Protection Act B.E. 2522 which provides the principles to protect consumers concerning the advertising, the Private School Act B.E. 2550 which provides the Ministry of Education's regulation concerning the standard of the private tutorial school, the Building Control Act B.E. 2522 which issued the Ministry's Regulation No. 47 (2540 B.E.) concerning the fire protection standard for the tutorial school, the Labor Protection Act B.E. 2541 concerning the working hours.

After lawing studied the said laws, there are some problems such as; the entrepreneur avoid to follow the regulations concerning the operating standard of the tutorial school, the qualification of the tutors, the legal proper number of the student in class room, the lack of law concerning the standard of registration fee of the tutorial school, the working hours of the personnel in tutorial school which mostly work over time but the employer paid the over time earning less than legal standard, the security of the tutorial school building concerning the

conflagration protection standard of several tutorial school still lack of the standard and the fire escape

For the problems of the unsuitable studying time for students, there should have the clearing provisions of the law concerning the limitation of tutorial studying times for students which should study only on Saturday and Sunday to reduce the tutorial time. There should have the advertising controlling measures of tutorial school to prohibit the unbelievable advertising. There should cancel the revenue tax exemption of the tutorial school for the tutorial school which use the other media instead teacher for teaching which distort the truth purpose of the education

The prospects of the problems should be solving by the revise of the Ministry of Education regulation under the Private School Act B.E. 2550 to control the operation of the tutorial school in efficiency. There should revise the Consumers Protection Act B.E. 2522 by the power of the Consumer Protection related the Advertise Commission should provide that the tutorial school is the business must be control by the government authority to monitor legal avoiding of the tutorial schools for the maximum benefit of the workers and to prevent the problems which come from the legal neglect and avoiding to seek only the business interests of the entrepreneurs.

Keywords: Tutorial school / Independent school act

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	(3)
บทคัดย่อภาษาไทย	(4)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(6)
สารบัญตาราง	(10)
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	4
1.3 สมมุติฐานของการศึกษา	4
1.4 ขอบเขตของการศึกษา	5
1.5 วิธีดำเนินการศึกษา	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
2 ประวัติ ความเป็นมา แนวคิดทฤษฎี หลักการ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 ประวัติความเป็นมาและความหมายของการกวดวิชา	7
2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	10
2.3 หลักการของการกวดวิชา	21
2.4 ลักษณะการกวดวิชาเพื่อศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย	23
2.5 ค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชา	24
2.6 ผลของการเรียนกวดวิชา	27
2.7 กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง	29

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่	
3 กฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนนอกระบบ	56
3.1 บทนำ	56
3.2 การศึกษาในประเทศแคนาดา	56
3.3 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนแห่งรัฐบริติชโคลัมเบีย	58
3.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 กับพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนแห่งรัฐบริติชโคลัมเบียประเทศแคนาดา	79
4 วิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา	83
4.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการยกเว้นภาษีเงินได้โรงเรียนกวดวิชา	84
4.2 ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพและมาตรฐานในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา	90
4.3 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับมาตรฐานด้านความปลอดภัยของโรงเรียนกวดวิชา	98
4.4 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณา	111
4.5 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อแทนผู้สอน	115
5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	119
5.1 บทสรุป	119
5.2 ข้อเสนอแนะ	121
รายการอ้างอิง	124
ประวัติผู้เขียน	134

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
2.1 ความแตกต่างของการเรียนกวดวิชา	13
2.2 ข้อมูลค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาของประเทศต่างๆ	25

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ของสังคมได้ เนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญในการที่ช่วยให้คนได้พัฒนาตนเองด้านต่าง ๆ ตลอดช่วงชีวิต ตั้งแต่การวางรากฐานพัฒนาการทางชีวิตตั้งแต่แรกเกิด การพัฒนาศักยภาพ และขีดความสามารถทางด้านต่าง ๆ ที่จะดำรงชีพและประกอบอาชีพอย่างมีความสุข รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งเป็นการพัฒนาให้คนมีคุณภาพ มีความสามารถและปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของโลกยุคข้อมูลข่าวสาร นอกจากนี้การศึกษายังเป็นกระบวนการทางสังคมที่จะทำให้นุคคลพัฒนานุคลิกภาพของตนให้สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม เพื่อการที่เป็นสมาชิกที่สังคมต้องการและยังมีความต้องการติดต่อกับสังคมอื่นที่ยังจำเป็นต้องให้สมาชิกในสังคมมีการศึกษา มีคุณภาพเพื่อการสื่อสารและการแลกเปลี่ยนเศรษฐกิจ การค้า รวมทั้งการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน

แต่เนื่องจากในปัจจุบันสังคมและเศรษฐกิจได้มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว อันเป็นผลมาจากที่ธุรกิจการค้าที่เปิดเสรีมากขึ้นก่อให้เกิดความต้องการผู้ที่มีการศึกษาเพิ่มขึ้นในทุกแขนง ดังนั้นรัฐจึงเปิดโอกาสให้เอกชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระหน้าที่ของรัฐที่ไม่สามารถจัดการได้อย่างทั่วถึง จากปัจจัยดังกล่าวการจัดการศึกษาของเอกชนจึงมีบทบาทเข้ามาช่วยพัฒนาและแบ่งเบาภาระของรัฐในการอำนวยความสะดวกด้านการศึกษา การจัดการศึกษาของเอกชนเป็นการลงทุนของเอกชน และการจัดการประกอบการทางการศึกษาถือได้ว่าเป็นการจัดดำเนินการหรือประกอบการด้านธุรกิจการศึกษาประเภทหนึ่งในการให้บริการความรู้ทางวิชาการด้านต่าง ๆ ทุกระดับ จะเห็นได้ว่าการประกอบธุรกิจทางการศึกษาที่เป็นภาคเอกชนจึงมีมากขึ้นเนื่องจากการได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ และเมื่อนำมาพิจารณาประกอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ และการแข่งขัน

โดยเสรีอย่างเป็นธรรม ดังนั้น การประกอบธุรกิจทางการศึกษาในปัจจุบันจึงมีมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา อุดมศึกษา และระดับที่สูงกว่านั้น

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น ยังมีการดำเนินธุรกิจอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นการเสริมความรู้ให้กับผู้ศึกษาเล่าเรียนในระดับต่าง ๆ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า การประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาหรือโรงเรียนเอกชนนอกระบบ ซึ่งในปัจจุบันมีหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นการกวดวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือการกวดวิชาที่อยู่นอกหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือแม้กระทั่งการกวดวิชาเพื่อเข้ารับการศึกษาคือในระดับอุดมศึกษาของรัฐที่มีชื่อเสียงในประเทศไทย การกวดวิชาจึงมีความสำคัญต่อนักเรียนทุกระดับมากขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญเป็นจำนวนมากต่างมุ่งหวังที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของรัฐที่มีชื่อเสียง ซึ่งแต่ละปีสถาบันอุดมศึกษาที่มีชื่อเสียงดังกล่าวรับปริมาณนักศึกษาได้จำนวนจำกัด แต่ปริมาณผู้ที่ต้องการสอบเข้าไปศึกษาในสถาบันที่มีชื่อเสียงนั้นมีเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายต่างมุ่งที่จะเรียนกวดวิชาเพื่อให้ตนเองมีความรู้ความสามารถที่จะสามารถเข้าไปศึกษาในสถาบันดังกล่าวได้อย่างที่ตนเองตั้งใจไว้ส่งผลให้เกิดธุรกิจการกวดวิชาเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ในปัจจุบัน

การที่มีการจัดการศึกษาในรูปแบบของการกวดวิชานั้น ทำให้เกิดปัญหามากมายขึ้นหลายอย่าง ถ้าไม่มีการควบคุมดูแลการจัดการที่ดีแล้ว ก็ย่อมมีปัญหามีผลกระทบต่อผู้เข้ารับการกวดวิชาของโรงเรียนกวดวิชาในด้านต่าง ๆ ได้เช่นกัน สำหรับการประกอบธุรกิจของสถาบันกวดวิชาที่เรียกกันอย่างแพร่หลายว่า “โรงเรียนกวดวิชา” นั้น การประกอบธุรกิจประเภทนี้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ โดยได้มีการออกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนกวดวิชา พ.ศ. 2545 ออกภายใต้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 ระเบียบดังกล่าวนี้มีผลใช้บังคับกับโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา ซึ่งมีการควบคุมและกำกับดูแลการดำเนินธุรกิจโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา โดยสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เพื่อดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติมาตรฐานคุณภาพทางการกวดวิชาให้มีมาตรฐานในทุกด้าน

ถึงแม้จะมีหน่วยงานของรัฐมากำกับควบคุมดูแลแต่ก็ยังไม่ครอบคลุมและเข้มงวดมากนัก โดยจะเห็นได้จากการที่โรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งไม่ได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบโดยเคร่งครัดไม่ว่าจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมมาตรฐานการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ในปัจจุบันจะพบว่าการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา การขออนุญาตการประกอบธุรกิจยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายในการกำหนดขั้นตอน กระบวนการ ในการขออนุญาตประกอบธุรกิจไว้เป็นการเฉพาะ ส่งผลให้บุคคลธรรมดาสามารถจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาได้ที่สำนักงานเขตการศึกษาพื้นที่โดยมิต้อง

จดทะเบียนพาณิชย์แต่อย่างใด อีกทั้งยังขาดมาตรฐานในการควบคุมคุณภาพและมาตรฐานเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยในอัคคีภัย ความมั่นคงของอาคารสถานที่ของโรงเรียนกวดวิชา มาตรฐานปริมาณของนักเรียนในห้องเรียน มาตรฐานคุณสมบัติของอาจารย์ผู้ทำการสอนกวดวิชาในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา มาตรฐานการกำหนดค่าลงทะเบียนเรียนของโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งในปัจจุบันมีกฎหมายที่ควบคุมเกี่ยวกับคุณภาพมาตรฐานในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาที่จัดตั้งในรูปแบบของโรงเรียนเอกชนนอกระบบ แต่มาตรการทางกฎหมายดังกล่าวก็ไม่สามารถที่จะควบคุมมาตรฐานในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาดังกล่าวได้อย่างเหมาะสมและครอบคลุม

ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณาในการประกอบธุรกิจของโรงเรียนกวดวิชา จากการที่โรงเรียนกวดวิชาได้รับความนิยมและความสนใจจากผู้เข้ารับการกวดวิชานั้น ทำให้ผู้ประกอบการโรงเรียนกวดวิชาอาศัยการโฆษณาประชาสัมพันธ์เป็นสื่อในการส่งข้อมูลข่าวสารถึงผู้เข้ารับการกวดวิชาได้ในหลายช่องทาง แต่การโฆษณาดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาการโฆษณาที่เกินจริง หลอกลวงผู้เข้ารับบริการ ทำให้หลงเชื่อ และเสียสิทธิ เสียประโยชน์ต่าง ๆ รวมทั้งปัญหาการใช้ข้อความที่ถือว่าพิสูจน์ได้ยากและเกินจริง ทำให้ผู้เข้ารับบริการเสียเปรียบและไม่อยู่ในฐานะที่จะไปพิสูจน์ว่าข้อความนั้นเป็นจริงหรือไม่เพียงใด ซึ่งแม้ว่าปัจจุบันจะมีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับการโฆษณาดังกล่าว แต่กฎหมายเน้นความสำคัญในเรื่องของอาหารและยาเป็นหลัก จึงทำให้ยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายเฉพาะเพื่อนำมาใช้บังคับต่อการโฆษณาในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ทำให้ผู้ประกอบการอาศัยช่องว่างของกฎหมายในการโฆษณาโดยใช้ข้อมูลเกินจริงและไม่เป็นธรรม รวมทั้งข้อความโฆษณามักจะปรากฏในรูปแบบของคำเชื้อเชิญ เชิญชวนด้วยวาจา หรือเป็นใบปลิว โดยใช้ข้อความที่มีลักษณะแอบแฝงไว้ซึ่งสาระสำคัญที่ควรแจ้งให้ทราบ

นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการยกเว้นการเก็บภาษีเงินได้โรงเรียนกวดวิชา ซึ่งปัจจุบันการจัดการศึกษาโรงเรียนกวดวิชาโดยส่วนใหญ่มิได้เป็นการจัดการศึกษาเพื่อช่วยเหลือรัฐแล้ว แต่ได้กลายเป็นการจัดการศึกษาในเชิงของธุรกิจโดยมีการโฆษณาชวนเชื่อให้ผู้เรียนเข้ามาเรียนเป็นจำนวนมากและยังเก็บค่าเล่าเรียนในราคาที่แพงเกินจริง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือว่ามีได้เป็นการจัดการศึกษาเพื่อช่วยเหลือรัฐ ดังนั้นรัฐจึงไม่ควรยกเว้นการเก็บภาษีเงินได้ของธุรกิจประเภทนี้อีกต่อไป เพราะไม่ได้เป็นการช่วยเหลือรัฐในด้านการจัดการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายแต่อย่างใด ซึ่งในแต่ละปีธุรกิจประเภทนี้มีเงินรายได้หมุนเวียนเป็นจำนวนมาก จึงทำให้รัฐสูญเสียรายได้จากการยกเว้นการเก็บภาษีเงินได้โรงเรียนกวดวิชาเป็นจำนวนมากเช่นกัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

1.2.2 เพื่อศึกษาประวัติ ทฤษฎี แนวคิด หลักการ เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

1.2.3 เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาทั้งประเทศไทยและต่างประเทศ

1.2.4 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

1.2.5 เพื่อศึกษาแนวทางและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

มาตรการกฎหมายและมาตรการที่รัฐบังคับใช้อยู่ในปัจจุบันยังไม่สอดคล้องและยังไม่สามารถใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอต่อสภาพปัญหาของสังคมที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน อันได้แก่ บทบัญญัติตามประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2481 มาตรา 42 (17) (2482, หน้า 22 - 23) ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ที่ให้ยกเว้นภาษีเงินได้จากกิจการของโรงเรียนราษฎร์ซึ่งหมายความว่ารวมถึงโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งทำให้รัฐสูญเสียรายได้จากการยกเว้นภาษีเงินได้โรงเรียนกวดวิชา และหากรัฐไม่ยกเว้นการจัดเก็บภาษีดังกล่าวแล้ว จะทำให้รัฐมีรายได้เพื่อที่จะได้นำเงินดังกล่าวไปใช้ทำนุบำรุงและพัฒนาทางการศึกษาของประเทศต่อไป

บทบัญญัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 (หน้า 4 - 9) ทั้งในเรื่องของการกำหนดคุณสมบัติของผู้สอน การกำหนดค่าลงทะเบียนเรียน มาตรฐานด้านความปลอดภัยต่าง ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับการดำเนินธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา อันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้รับบริการกวดวิชา รวมถึงบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณา ซึ่งผู้รับบริการกวดวิชาที่ได้รับผลกระทบเช่นกัน และยังมีปัญหาในด้านกฎหมายแรงงานที่ทำให้พนักงานที่เป็นลูกจ้างของโรงเรียนกวดวิชานั้นได้รับผลกระทบถูกเอาเปรียบจากนายจ้าง

จึงสมควรพิจารณาให้มีการแก้ไขกฎหมายและหรือ ระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาให้เหมาะสมและรัดกุม เพื่อนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหากฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาต่อไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษากฎหมายในการดำเนินธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ทั้งประเภทการกวดวิชาโดยเน้นที่ระดับการกวดวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่กวดวิชาเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย โดยจะมุ่งศึกษากฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนกวดวิชา อันได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2481 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 กฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เป็นต้น ซึ่งกฎหมายเหล่านี้ผู้เขียนจะได้นำมาศึกษาเพื่อหาแนวทางในการสร้างมาตรฐานในการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาที่มีคุณภาพและเหมาะสมแก่ผู้เรียนต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (documentary research) โดยค้นคว้าจากเอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในรูปแบบของตำรากฎหมาย บทความวารสารสาขานิติศาสตร์ และสาขาอื่นที่เกี่ยวข้อง เอกสารประกอบการสัมมนา ด้วยบทความข้อมูลจากการอ้างอิงออนไลน์จากเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่ผู้เขียนได้ค้นคว้าจากห้องสมุดและสถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งเอกสารทั้งหมดนี้จะได้นำมาประมวลเป็นข้อมูลเพื่อวิเคราะห์หาข้อสรุปและนำมาแก้ไขปัญหากฎหมายที่มุ่งศึกษา รวมทั้งเสนอแนะแนวทางที่ควรจะเป็นต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

1.6.2 ทำให้ทราบถึงประวัติ ทฤษฎี แนวคิด หลักการ เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

1.6.3 ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ

1.6.4 ทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

1.6.5 สร้างแนวทาง มาตรการ และข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

บทที่ 2

ประวัติความเป็นมา แนวคิดทฤษฎี หลักการ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.1 ประวัติความเป็นมาและความหมายของการกวดวิชา

2.1.1 ความเป็นมาเกี่ยวกับการกวดวิชาในยุคต้น

ไม่มีหลักฐานชัดเจนว่า การกวดวิชาเริ่มต้นในสมัยใด แต่ได้มีวิวัฒนาการเรื่อยมาจนถึงรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ การเรียนการสอนดังกล่าวเรียกอีกอย่างว่า การศึกษาพิเศษ ซึ่งมีลักษณะการจัดการเรียนการสอนแบบตัวต่อตัว (สุดใจ เหล่าสุนทร, 2517, หน้า 22) การเรียนการสอนในสมัยโบราณของไทยมีลักษณะไม่เป็นโรงเรียนเหมือนในปัจจุบัน แต่เป็นการสอนที่จัดขึ้นเฉพาะตัวหรือเฉพาะ 2-3 คน และเป็นการศึกษาที่จัดโดยบุคคลหรือราษฎร การเรียนการสอนเป็นไปตามความสมัครใจของผู้เรียนและครูไม่คิดค่าสอนของลูกคนจีน ซึ่งจ้างครูมาสอนที่บ้านเดือนละ 8 ดอลลาร์ จึงนับได้ว่า การเรียนการสอนตามความต้องการของบุคคลนี้ คือ จุดกำเนิดของการสอนพิเศษในปัจจุบัน (ดวงเดือน พิศาลบุตร, 2520, หน้า 2) นอกจากนี้ ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมในเรื่องจุดกำเนิดของการสอนพิเศษว่าเป็นต้นกำเนิดของการสอนแบบมีแผน (formal education) ในปัจจุบัน (แสงเดือน ทวีสิน, 2522)

การกวดวิชาลักษณะเป็นโรงเรียนเริ่มขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 6 สมัยนั้นเรียกว่า โรงเรียนกลางคืน เพราะเรียนเวลา 19.00 น. ถึงเวลา 20.00 น. และบางครั้งอาจจะเรียนถึงเวลา 21.00 น. วิชาที่เปิดสอนส่วนใหญ่จะเป็นภาษาอังกฤษวิชาเดียว แต่บางแห่งอาจเปิดสอนวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ สาเหตุที่เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นหลัก เพราะว่าผู้เรียนกวดวิชาส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 (เทียบได้กับระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในปัจจุบัน) ที่ต้องการเข้าสอบแข่งขันเพื่อชิงทุนค่าเล่าเรียนหรือ คิงสคอล่าชิป (King' Scholarship) ทุนเล่าเรียนหลวงเป็นทุนสำหรับส่งนักเรียนไปศึกษาระดับในต่างประเทศ ซึ่งมีเพียง 3 ทุน ผู้ที่จะเข้าสอบแข่งขันได้จะต้องเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 ที่สอบไล่ผ่านได้คะแนนร้อยละ 70 แต่ถ้าคะแนนสอบไล่

ไม่ถึง ก็จะต้องเสียค่าสมัครสอบ 30 บาท วิชาที่สอบ คือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้ที่สมัครสอบจึงต้องมีความรู้ในวิชาภาษาอังกฤษเป็นพิเศษ แต่เนื่องจากผู้เข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาล เรียนภาษาอังกฤษไม่มากเหมือนกับโรงเรียนเซนต์สคูลหรือโรงเรียนฝรั่ง จึงจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมในเวลากลางคืนดังกล่าว (นงเยาว์ กาญจนจารี, 2520, หน้า 16)

ต่อมาเมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 เกิดขึ้น โรงเรียนต่าง ๆ ต้องปิดกิจการลง เพราะประชาชนต้องอพยพหนีภัยสงคราม ทำให้นักเรียนจำนวนมากตกค้างจากการเรียนหรือต้องเลิกเรียนกลางคัน จนกระทั่งสงครามสงบลง ทางราชการจึงได้ฟื้นฟูการศึกษาขึ้นใหม่ โดยการเปิดโรงเรียนผู้ใหญ่ขึ้น ปรากฏว่าได้รับความสนใจมาก ต่อมากระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศรับสอบเทียบให้บุคคลภายนอกสามารถเรียนต่อในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีที่ 6 และปีที่ 8 ได้ ระหว่างปี พ.ศ. 2490 ถึง พ.ศ. 2505 จึงมีเอกชนสนใจเปิดโรงเรียนพิเศษขึ้นที่วัดสุทัศน์ เพื่อให้ได้ความรู้เอาไปสอบเทียบ สำหรับเรียนต่อตามที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศหรือเพื่อให้สามารถสอบเข้ารับราชการได้ ปรากฏว่าได้รับความสนใจเป็นอย่างมากและมักจะเรียกกันทั่วไปว่า “ไปกวด วิชาความรู้” ครูที่สอนส่วนใหญ่เป็นครูจากโรงเรียนที่มีชื่อเสียง เช่น โรงเรียนเตรียมอุดมและโรงเรียนเตรียมทหาร ซึ่งเป็นโรงเรียนแห่งแรกที่สร้างแบบเรียนในรูปของเอกสารสำเนาและเรียนรวมหลายวิชา โดยใช้เวลาหลังเลิกเรียนของโรงเรียนปกติ (เกษม ตั้งทรงศักดิ์, 2529)

ในปี พ.ศ. 2461 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ แต่ยังไม่มีการกำหนดโรงเรียนกวดวิชาไว้ในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จนถึงปี พ.ศ. 2497 ได้มีการปรับปรุงใช้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 และได้กำหนดไว้ในมาตรา 20 (5) ให้มีโรงเรียนกวดวิชาขึ้น จัดเป็นโรงเรียนเอกชนประเภทการศึกษาพิเศษ (ประยูร ศรีประสาธน์, 2529, หน้า 59)

ในปี พ.ศ. 2503 ได้มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ มีลักษณะที่แยกสายการเรียน ทำให้จุดอ่อนในการเตรียมตัวเพื่อเข้าแข่งขันของแต่ละสายที่ต้องการจะให้ความพร้อมที่จะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้ จึงทำให้การกวดวิชามีบทบาทมากขึ้น ในปี 2512 จึงได้มีการถกเถียงกันมากกว่า ควรจะมีการขยายโรงเรียนกวดวิชาให้มากขึ้นหรือไม่ แต่กระทรวงศึกษาธิการเองก็ไม่เห็นมีความจำเป็นเพราะทำให้ผู้ปกครองสิ้นเปลือง

ในช่วง พ.ศ. 2500 ถึง พ.ศ. 2519 การสอนของโรงเรียนกวดวิชา จะเน้นการกวดวิชาเฉพาะด้านมากขึ้น โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งถือว่าเป็นวิชาสำคัญในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย จากการเปิดสอนวิชาเฉพาะแบบนี้ ทำให้นักเรียนสนใจมาเรียนเป็นอย่างมาก เพราะนักเรียนเห็นว่าเป็นการเรียนเฉพาะวิชาที่ตนเรียนอ่อนเพียงวิชาเดียวแทนที่จะต้องเรียนทุกวิชาแบบเดิมและยังมีวิธีการแบบอื่น ๆ เช่น การรวบรวมข้อสอบเก่า ๆ โจทย์แปลก ๆ และเทคนิคการตีความ การทำโจทย์ให้เร็ว จัดพิมพ์ขายทั่วไปแทนรูปการอัดสำเนาที่เคยรวมอยู่ในค่าเล่าเรียน นอกจากนั้นยังมีการปรับปรุง

บริการของโรงเรียนพิเศษด้วยการจัดทำห้องเรียนติดตั้งเครื่องปรับอากาศ นำนวัตกรรมที่ทันสมัยมาใช้ในการเรียนการสอน เช่น วิดีโอเทปและคอมพิวเตอร์ (เปรมฤดี มหาภาสกร, 2523, หน้า 15)

2.1.2 ความเป็นมาเกี่ยวกับการกวตวิชาในยุคปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. 2520 มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 ที่เน้นให้ผู้เรียนเรียนควบคู่กันทั้งวิชาสามัญและวิชาอาชีพ เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนมีพื้นฐานที่จะใช้ชีวิตได้อย่างดีในสังคมแต่ทำให้ผู้ที่เรียนต่อในมหาวิทยาลัยมีพื้นฐานทางวิชาการอ่อนลงจึงทำให้มีการกวตวิชากันมากขึ้น แต่ในปี พ.ศ. 2520 นั้นเอง กระทรวงศึกษาธิการก็ย้ายนโยบายเดิมที่ไม่อนุญาตให้มีการขยายหรือซื้อขายโรงเรียนกวตวิชามากขึ้นไปอีก แม้จะมีผู้ร้องเรียนขอให้ขยายเพิ่มขึ้นแต่กระทรวงศึกษาธิการในการประชุมอธิบดีในปี พ.ศ. 2521 และพ.ศ. 2524 ก็ยังไม่พิจารณาให้ขยายเพิ่มขึ้นเหมือนเดิม หลังจากที่ห้ามขยายตัวมานานในปี พ.ศ. 2534 กระทรวงศึกษาธิการก็ได้อนุมัติหลักการให้มีการเปิดโรงเรียนกวตวิชาขึ้น จึงได้มีการขยายตัวขึ้นอย่างกว้างขวางในระหว่างปี พ.ศ. 2536 – 2540 ก็ได้มีความพยายามที่จะปรับปรุงการดูแลโรงเรียนกวตวิชาของเอกชนให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในปี พ.ศ. 2545 ข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนรายงานว่า มีโรงเรียนกวตวิชาทั้งหมด 751 โรงเรียน เป็นโรงเรียนในกรุงเทพฯ 206 โรงเรียน และต่างจังหวัด 445 โรงเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น 242,828 คน จำแนกเป็นนักเรียนในกรุงเทพมหานคร 147,455 คน ส่วนภูมิภาค 95,373 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2546, หน้า 1)

2.1.3 ความหมายของการกวตวิชาและโรงเรียนกวตวิชา

คำว่า “กวตวิชา” เป็นคำทั่วไปที่ใช้กันแพร่หลายจนอาจกล่าวได้ว่าในสังคมไทยไม่มีใครที่จะปฏิเสธว่า ไม่รู้จักคำนี้โดยเฉพาะนักเรียนและพ่อแม่ผู้ปกครอง นักวิชาการศึกษาได้ให้ความหมายของการเรียนกวตวิชาในหลาย ๆ ลักษณะด้วยกันดังนี้ (คณะกรรมการดำเนินการวิจัยกระทรวงศึกษาธิการ, 2547, หน้า 7)

กมล สุคประเสริฐ (2526, หน้า 27) ได้ให้ความหมายของการเรียนกวตวิชาไว้ว่า เป็นการสอนแบบเร่งรัดให้นักเรียนเรียนดี สามารถเข้าเรียนในระดับสูงต่อไปจนถึงระดับอุดมศึกษา

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2529, หน้า 34) กล่าวว่า การกวตวิชา หมายถึง การสอนเนื้อหาวิชา กิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้นักเรียนนอกชั้นเรียนหรือนอกหลักสูตร

แสงเดือน ทวีสิน (2522) ได้ให้ความหมายของการเรียนกวตวิชาไว้ว่า เป็นการช่วยให้การสอนแบบบรรยาย (lecture method) ในห้องเรียนปกติมีความสมบูรณ์ขึ้น

อภิชัย พันธเสน (2529, หน้า 14) ให้ความหมาย “การสอนพิเศษ” หรือ “การกวตวิชา” ไว้ว่า หมายถึง เป็นการสอนที่ผู้สอนต้องการจะเน้นเนื้อหาที่ผู้เรียนเรียนมาแล้วจากการเรียนการสอนใน

โรงเรียนปกติ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและจำได้พิเศษ ทั้งนี้เพื่อหวังผลว่า เพื่อความรู้ที่สอนนั้น เกิดประโยชน์โดยตรงในทันที หรือในอนาคตอันใกล้ต่อผู้เรียน ด้วยเหตุนี้การกวดวิชาจึงเป็น การศึกษาที่มีเป้าหมายที่แน่นอน คือ เพื่อใช้ประกอบการแข่งขัน จึงมีลักษณะค่อนข้างที่จะเป็น สิ้นค้าอย่างเด่นชัด ซึ่งต้องมีทั้งผู้ต้องการซื้อสินค้าและผู้ต้องการขาย

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2546) ให้ความหมายการกวดวิชาไว้ว่า การกวดวิชา หมายถึง การ เรียนเพิ่มพิเศษไปจากชั้นเรียนปกติเพื่อเป้าหมายให้สอบเข้าศึกษาในสถาบันใดสถาบันหนึ่งได้ นอกจากนี้ การกวดวิชายังคงแฝงความหมายรวมไปถึงกิจกรรมในลักษณะอื่น ๆ เช่น เรียนพิเศษ เรียนเสริม เรียนซ่อม เรียนซ่อมเสริม เรียนเร่งรัด

โดยทั่วไปจุดมุ่งหมายของการกวดวิชาจะหมายถึง การเรียนเพิ่มเติมจากการเรียนปกติใน ชั้นเรียน ซึ่งเรียนเพิ่มเติมนี้ จะเรียนจากครูผู้สอนภายนอกหรือครูจากโรงเรียนกวดวิชาเฉพาะก็ได้ โดยมีเป้าหมายเพื่อสอบเข้าแข่งขันเข้าศึกษาในสถานศึกษาต่าง ๆ เป็นหลัก แต่ในปัจจุบันการกวด วิชาที่มีเป้าหมายครอบคลุมไปถึงการเรียนเพื่อเสริมความรู้ในชั้นเรียน การเรียน เพื่อเตรียมตัว ล่วงหน้าในชั้นต่อไปและการเรียนเพื่อทำเกรดให้มากขึ้นอีกด้วย

“โรงเรียนกวดวิชา” หมายถึง โรงเรียนที่จัดตั้งโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสอนเสริมบางวิชา ตามหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มีวิธีการดำเนินการที่ แตกต่างจากโรงเรียนประเภทอื่น ๆ โดยอาจกำหนดเวลาเรียนเป็นครั้งคราว เช่น เรียนเฉพาะวันหยุด เรียนเฉพาะภาคฤดูร้อน หรือ ทำการสอนตลอดปีเฉพาะตอนเย็น รับนักเรียนและบุคคลทั่วไปที่ ต้องการเรียนเพิ่มเติมและทบทวนความรู้ ที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 100 คนขึ้นไป (กษิต ใจผาง, 2548, หน้า 5)

2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 แนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนกวดวิชา

โดยทั่วไปความหมายของการกวดวิชาจะหมายถึง การเรียนเพิ่มเติมจากการเรียนปกติใน ชั้นเรียน ซึ่งการเรียนเพิ่มเติมนี้จะเรียนจากครูในโรงเรียนเอง ครูผู้สอนภายนอกหรือครูจากโรงเรียน กวดวิชาเฉพาะก็ได้ โดยมีเป้าหมายเพื่อการสอบแข่งขันเข้าศึกษาในสถานศึกษาต่าง ๆ เป็นหลัก แต่ ในปัจจุบันการกวดวิชาที่มีเป้าหมายครอบคลุมไปถึงการเรียนเพื่อเสริมความรู้ในชั้นเรียน การเรียน เพื่อเตรียมตัวล่วงหน้าในชั้นต่อไป และการเรียนเพื่อทำเกรดให้มากขึ้นอีกด้วย

จากความหมายของการกวดวิชาที่มีขอบเขตกว้างขวางดังกล่าว จึงได้มีผู้จำแนกจุดมุ่งหมาย ของการเรียนกวดวิชาไว้เป็น 8 กลุ่มใหญ่ คือ (สุพัฒน์ สุขมลสันต์, 2529, หน้า 34)

2.2.1.1 การเรียนซ่อม (remedial learning)

การเรียนซ่อม ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูให้แก่ผู้เรียนที่เรียนตามปกติแล้วเรียนไม่ทันผู้อื่น ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนนั้นสามารถเรียนได้ทันคนอื่นหรือเรียนให้ผ่านวัตถุประสงค์ขั้นต่ำในโรงเรียนหรือสถานศึกษาที่ได้กำหนดได้

2.2.1.2 การเรียนเสริม (extra learning)

การเรียนเสริม ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนที่เรียนตามปกติแล้วเรียนได้เก่งกว่าผู้อื่น เพราะเหตุผลต่าง ๆ เช่น มีเวลาเรียนมากกว่าสติปัญญาดีกว่า หรือเพราะรู้เรื่องเหล่านั้นดีแล้ว เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนมีสิ่งอื่นได้เรียนรู้มากขึ้น ไม่ต้องเสียเวลาผู้อื่นหรือเพื่อให้เรียนนั้น “เรียนทวน” ผู้เรียนที่อยู่ในระดับสูงกว่าตนขณะนั้น เช่น นักเรียน นักเรียนชั้น ม. 4 “เรียนทวน” วิชาเพื่อสอบเทียบ ม. 6 “เรียนทวน” เพื่อให้มีความรู้มาก ๆ จะได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ เป็นต้น

2.2.1.3 การเรียนปรับสภาพ (adapted learning)

การเรียนปรับสภาพ ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางวิชาการหรือความพร้อมไม่เพียงพอที่จะไปเรียนร่วมกับผู้อื่นได้ จึงต้องมีการเรียนเพิ่มเติมหรือปรับปรุงแก้ไขสิ่งเหล่านี้ก่อน เช่น นักเรียนอนุบาลต้องเรียนปรับสภาพความพร้อมทางร่างกายและจิตใจก่อนในชั้นเตรียมประถมก่อนไปเรียนในชั้นประถมปีที่ 1 นิสิต นักศึกษาที่รับจากโครงการพิเศษต้องเรียนปรับสภาพภาษาอังกฤษก่อนเปิดเรียนภาคต้นก่อนที่จะเรียนร่วมกับนิสิต นักศึกษาทั่วไป เป็นต้น

2.2.1.4 การเรียนแก้ไข (corrective learning)

การเรียนแก้ไข ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อแก้ไขความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนบางอย่างให้ถูกต้องในเมื่อสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้นั้นคลาดเคลื่อน หรือไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริง เช่น นักเรียนเรียนแก้ไขภาษาอังกฤษ เพราะทำออกเสียงบางเสียงไม่ถูกต้องมานานแล้ว หรือเรียนแก้ไขวิชาคณิตศาสตร์ เพราะว่าแนววิธีคิดบางอย่างเกี่ยวกับการบวก ลบ คูณ หาร ของหลักสูตรใหม่และเก่าแตกต่างกัน เป็นต้น การเรียนรู้ประเภทนี้ มักเป็นการเรียนสิ่งที่ผู้เรียน รู้แล้วแต่ยังไม่ถูกต้อง จึงต้องเรียนเพื่อแก้ไขให้ถูกต้องขึ้น

2.2.1.5 การเรียนเร่ง หรือการเรียนเร่งรัด (accelerated learning)

การเรียนเร่ง หรือการเรียนเร่งรัด ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนที่ฉลาด เพื่อให้เรียนฉลาดยิ่งขึ้น เรียนรู้เนื้อหามากขึ้น และเรียนได้ในชั้นที่สูงขึ้น ซึ่งการเรียนประเภทนี้ จุดมุ่งหมายหลักมักได้แก่ การเรียนเพื่อเรียนลัด เช่น เรียนเร่ง (รัด) เพื่อสอบเทียบ ม. 3 และ ม. 6 เป็นต้น

2.2.1.6 การเรียนเฉพาะ (specified learning)

ประสบการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งที่ครูจัด ได้แก่ ผู้เรียนโดยเฉพาะ เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการหรือความสนใจเฉพาะบุคคลของผู้เรียน เช่น การเรียนเฉพาะวิชาดนตรีไทย การเรียนเฉพาะวิชาภาษาไทย และการเรียนเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ เป็นต้น

2.2.1.7 การเรียนพิเศษ (special learning)

การเรียนพิเศษ ได้แก่ การเรียนเนื้อหาวิชาหรือกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนนอกชั้นเรียน หรือนอกหลักสูตร เช่น นักเรียน ม.5 เรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศวันอาทิตย์หรือเรียนพิเศษอิเล็กทรอนิกส์ในวันหยุด เป็นต้น

2.2.1.8 การเรียนตัว (tutorial learning)

การเรียนตัว ได้แก่ การเรียนเนื้อหาหรือกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูหรือเพื่อนร่วมชั้น (peers or classmates) หรือเพื่อนรุ่นพี่ (senior student) จัดให้แก่ผู้เรียนสำหรับเนื้อหาบางอย่างเป็นครั้งคราว มักนิยมจัดทำเป็นกลุ่มเล็ก ๆ หรือเป็นการส่วนตัว

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การเรียนกวดวิชาอาจหมายถึงการเรียนอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งนี้ มีความแตกต่างกันออกไปในแง่ของสิ่งที่มุ่งกวด วัตถุประสงค์และลักษณะของผู้เรียน

การกวดวิชา คือ การเรียนบางวิชาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการนอกเวลาเรียน การเรียนนี้มีไว้เพื่อเป็นการศึกษา แต่เป็นการเน้นเนื้อหาในบางเรื่องบางตอนของเนื้อหาทั้งหมดที่ได้ศึกษาแล้ว เพื่อให้เรียนทันกับผู้อื่นหรือรู้มากกว่าผู้อื่น แต่เดิมการกวดวิชามุ่งเน้นเฉพาะการสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือการสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร หรือโรงพยาบาล แต่ในปัจจุบันการเรียนกวดวิชา ครอบคลุมเกือบทุกวิชาที่มีการเรียนการสอน และเป็นการกวดวิชาในทุกระดับการศึกษา นับตั้งแต่การสอบแข่งขันเข้าเรียน ระดับอนุบาล มัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 4 หรือแม้แต่การสอบบรรจุเข้าทำงานก็ยังมีกวดวิชา บางครั้งการเรียนกวดวิชา มีคำอื่นที่ใช้เรียกกันเช่น ตัว เรียนพิเศษ เรียนเสริม

กล่าวว่า การกวดวิชานั้นมิใช่เป็นการศึกษาเล่าเรียนที่มีเนื้อหาใหม่ แต่เป็นการเน้นเนื้อหาในบางเรื่อง บางตอนของเนื้อหาทั้งหมดที่ได้ศึกษาไปแล้ว แต่ผู้สอน หรือผู้กวดวิชาต้องการจะเน้นให้ผู้เข้ารับการกวดวิชามีความสนใจเข้าใจ หรือจำได้เป็นพิเศษ ทั้งนี้เพื่อหวังว่าผลความรู้เหล่านั้นจะเกิดประโยชน์โดยตรงทันที หรืออนาคตอันใกล้ต่อผู้เข้ารับการกวดวิชา เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใด อย่างหนึ่งแน่นอนภายในเวลาจำกัด และเป้าหมายที่แน่นอนนั้นก็คือ เพื่อใช้ประกอบการแข่งขัน

สรุปได้ว่าการเรียนกวดวิชา หมายถึง การเรียนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการนอกเวลาเรียนปกติ โดยมิใช่เป็นการศึกษาที่มีเนื้อหาใหม่ แต่เป็นการเรียนในเนื้อหาบางเรื่องบางตอน

ของเนื้อหาทั้งหมดที่ผู้เรียนกวดวิชาได้เคยศึกษาไปแล้วจากการเรียนแบบปกติ โดยที่ผู้สอนจะเน้นให้ผู้เข้ารับการกวดวิชามีความสนใจ เข้าใจ หรือจำได้เป็นพิเศษ ทั้งนี้เพื่อหวังว่าผลความรู้เหล่านั้นจะเกิดประโยชน์โดยตรงทันทีหรืออนาคตอันใกล้ต่อผู้เข้ารับการกวดวิชาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งแน่นอนภายในเวลาจำกัด

ตารางที่ 2.1 ความแตกต่างของการเรียนกวดวิชา

แบบการเรียน	สิ่งที่มุ่ง “กวด” ให้ทัน	วัตถุประสงค์หลัก	ลักษณะผู้เรียน
1) การเรียนซ่อม	ความรู้ความสามารถของเพื่อนร่วมชั้น	เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่มีอยู่	เรียนอ่อนหรือขาดเรียน
2) การเรียนเสริม	ความรู้ความสามารถของตนเอง	เพื่อเรียนเนื้อหาที่มากกว่าหรือสูงกว่าเรียนในชั้น	เรียนเก่งกว่าเพื่อร่วมชั้น
3) การเรียนปรับสภาพ	ความรู้ความสามารถพร้อมของเพื่อนร่วมชั้นในอนาคต	เพื่อให้มีความรู้และความพร้อมในด้านต่าง ๆ	เรียนอ่อน อายุหรือวุฒิภาวะน้อยมีน้อยกว่าผู้อื่น
4) การเรียนแก้ไข	ความรู้ที่ถูกต้อง	เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของข้อความรู้ที่มีอยู่	ใครก็ตามที่เข้าใจผิดในข้อความรู้บางอย่าง
5) การเรียนเร่ง(รัด)	ความรู้หรือความสามารถของผู้ที่อยู่ในชั้นสูงกว่า	เพื่อเรียนเนื้อหาของชั้นที่อยู่สูงกว่าขึ้นไปให้ได้	เรียนเก่งหรือเรียนได้เร็ว
6) การเรียนเฉพาะ	ความก้าวหน้าของวิทยาการหรือความต้องการของตนเอง	เพื่อสนองความต้องการของตนเอง	มีความสนใจพิเศษกับสิ่งที่เรียน
7) การเรียนพิเศษ	ความรู้ความสามารถของเพื่อนร่วมชั้นหรือความต้องการของตนเอง	เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องที่มีหรือสนองความสนใจของตนเอง	ใครก็ตาม

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

แบบการเรียนรู้	สิ่งที่มุ่ง “กวด” ให้ทัน	วัตถุประสงค์หลัก	ลักษณะผู้เรียน
8) การ (เรียน) คิว	ความรู้ตามหลักสูตร	เพื่อให้เรียนรู้เนื้อหา ของหลักสูตรให้ได้ ครบถ้วน	ใครก็ตาม
รวมการเรียนรู้กวดวิชา	อะไรก็ตามที่คิดว่าขาด หรือยังไม่พร้อม	เพื่อให้เรียนรู้ทันผู้อื่น หรือมากกว่าผู้อื่น	ใครก็ตามทั้งที่ผู้เรียน อ่อน ปานกลาง หรือ เก่งก็ได้

จาก สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2529). เรียนกวดวิชาแล้วได้อะไร. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 21(34), 38.

ในการเรียนทั้ง 8 แบบดังกล่าวนี้ หากมีเป้าหมายเพียงเพื่อเพิ่มเติมความรู้เฉพาะและไม่มุ่งให้ทันเพื่อนเสมอไปก็อาจจะไม่ใช่การกวดวิชาทีเดียว โดยเฉพาะการสอนเสริมหรือซ่อมในโรงเรียนหรือชั้นเรียนปกติของนักเรียนเอง จุดเน้นของการกวดวิชาจึงอยู่ที่ตามให้ทันเพื่อเป้าหมายของการแข่งขันเป็นหลักด้วย

2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ

เดล (Dell, 1978, อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 20) ได้กล่าวว่า การบริหารเป็นกระบวนการจัดการ และการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า

เจริญผล สุวรรณ (2544, อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 20) ได้กล่าวว่า การบริหารเป็นกระบวนการของสังคมอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นกับกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่เข้ามาร่วมกันเพื่อกระทำการกิจอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง เพื่อให้บรรลุถึงจุดหมายตามที่ได้กำหนดไว้ การกระทำนั้นจะเป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์ การดำเนินการเพื่อให้คงอยู่ต่อไป การกระตุ้น หรือการช่วยเหลือให้เกิดการกระทำควบคุมและการกระทำที่ทำให้เกิดการรวมกันเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างมีระบบแบบแผน ทั้งในด้านของบุคคลและในด้านวัตถุ

จากแนวคิดดังกล่าว สรุปได้ว่า การบริหารเป็นกระบวนการที่ทำให้องค์กรบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยการวางแผน การจัดการ การจูงใจ และการควบคุม ที่เกิดจากการร่วมมือกันของคนในองค์กร

คุนทส์ (2542, อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 21) ให้ความหมายว่า การจัดการ หมายถึงการดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยอาศัยปัจจัยทั้งหลายได้แก่ คน เงิน วัสดุ สิ่งของเป็นอุปกรณ์การจัดการทั้งนั้น

สมคิด บางโม (2542, อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 21) มีความเห็นว่า การจัดการ หมายถึง ศิลปะในการใช้คน เงินวัสดุอุปกรณ์ขององค์กรและนอกองค์กรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ จากความหมายดังกล่าวจะเห็นว่าการจัดการมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1. การจัดการเป็นศิลปะในการใช้คนทำงาน
2. การจัดการต้องอาศัยปัจจัยพื้นฐาน คือ คน เงิน และวัสดุอุปกรณ์
3. การจัดการเป็นการดำเนินงานของกลุ่มบุคคล

การจัดการมิใช่เป็นการทำงานเพื่อให้งานเสร็จสิ้นไปแต่เพียงอย่างเดียว ในภาวะปัจจุบันซึ่งวิทยาการก้าวหน้า การจัดการจึงจำเป็นต้องใช้หลักวิชาการเข้ามาช่วย มิใช่ประสบการณ์ แต่เพียงอย่างเดียว การศึกษาวิชาการจัดการมาประยุกต์ให้เหมาะสมกับงานย่อมที่จะเกิดคุณค่าหลายประการ คือ

1. คุณค่าในด้านการประหยัด หมายถึง จะทำให้การใช้จ่ายเงินทุนเกิดประโยชน์สูงสุดได้กำไรหรือผลตอบแทนสูงสุด ประหยัดทั้งคน เงิน วัสดุสิ่งของ และเวลา
2. คุณค่าในด้านประสิทธิผล การทำงานให้ลุล่วงไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ หรือที่คาดหวังไว้ เรียกว่า การจัดการนั้นมีประสิทธิผล แต่ผลสำเร็จของงานดังกล่าวนี้ อาจไม่มีประสิทธิภาพได้หากไม่ใช้หลักวิชาการเข้ามาช่วยในการจัดการ
3. คุณค่าในด้านประสิทธิภาพ หมายถึง การทำงานได้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ให้ได้รับประโยชน์สูงสุดโดยใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด
4. คุณค่าด้านความเป็นธรรม การจัดการงานหากปฏิบัติตามความพอใจของผู้จัดการโดยมิได้ยึดหลักเกณฑ์ และทฤษฎีต่าง ๆ เป็นหลักย่อมจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นโดยมิได้ตั้งใจทำให้ขวัญในการทำงานของคนในหน่วยงานไม่ดี ซึ่งจะส่งผลไปถึงคุณภาพของงานที่ปฏิบัติด้วย
5. คุณค่าในเกียรติยศ ชื่อเสียงผู้จัดการที่ดีมีประสิทธิภาพในทุกสาขางานและในทุกระดับย่อมจะเป็นผู้ที่ได้รับการยกย่อง สรรเสริญ ตรงข้ามกับผู้จัดการที่บริหารงานตามใจตนเองปราศจากหลักเกณฑ์ เล่นพวกพ้อง ดังนั้นการศึกษาวិชาการบริหารและการจัดการจะช่วยให้ความเข้าใจลึกซึ้งมองเห็นลู่ทางที่จะบริหารงานให้ลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นที่ยอมรับของสังคม ความสำคัญของการบริหารจัดการ โดยนัยแห่งความสำคัญขององค์กรที่มีต่อสังคมดังกล่าวการศึกษาเรื่องการบริหาร จึงเป็นสิ่งสำคัญที่มีความจำเป็นและน่าศึกษาอย่างยิ่ง

โดยเฉพาะพิจารณาในฐานะที่เราเป็นสมาชิกของสังคมอย่างแท้จริงแล้ว พบว่า บทบาทและความสำคัญของการบริหารนั้นมีความสัมพันธ์กับอารยธรรม และการดำรงชีพของมนุษย์ทีเดียว เพราะเมื่อนุษย์รวมกันอยู่เป็นหมู่เป็นกลุ่มมีหัวหน้าปกครองบังคับบัญชา มีการแบ่งงานกันทำ ตามลักษณะความรู้ความสามารถ มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในระหว่างพวกและเผ่าเดียวกัน โดยมีจารีตประเพณี และวัฒนธรรม เป็นเครื่องกำกับความประพฤติ เมื่อกลุ่มสังคมขยายตัวเติบโตมีความซับซ้อนมากขึ้นมนุษย์ก็เริ่มสร้าง และวางระเบียบกฎเกณฑ์ข้อบังคับต่าง ๆ โดยเรียนรู้จากประสบการณ์และความเชื่อถือ โดยมุ่งหวังที่จะให้เกิดความสำเร็จเรียบร้อยสงบสุขขึ้นในสังคมนั้น ซึ่งอาจสรุปถึงความสำคัญของการบริหารได้ดังนี้ คือ

1. การบริหารนั้นได้เจริญเติบโตควบคู่มากับการดำรงชีพของมนุษย์ และเป็นสิ่งช่วยให้มนุษย์ดำรงชีพอยู่ร่วมกันได้อย่างผาสุก
2. จำนวนประชากรที่มีเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นผลทำให้องค์กรต่าง ๆ ต้องขยายงานด้านบริหารให้กว้างขึ้น
3. การบริหารเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ทราบถึงความเจริญก้าวหน้าของสังคม วิทยาการด้านต่าง ๆ ทำให้การบริหารเกิดการเปลี่ยนแปลงและก้าวหน้ารวดเร็วยิ่งขึ้น
4. การบริหารเป็นวิธีการที่สำคัญในอันที่จะนำสังคมและโลกไปสู่ความเจริญก้าวหน้า
5. การบริหารจะช่วยชี้ให้ทราบถึงแนวโน้ม ทั้งในด้านความเจริญและความเสื่อมของสังคมในอนาคต
6. การบริหารมีลักษณะเป็นการทำงานร่วมกันของกลุ่มบุคคลในองค์กร ฉะนั้นความสำเร็จของการบริหาร จึงขึ้นอยู่กับปัจจัยสภาพแวดล้อมทางสังคม และวัฒนธรรมทางการเมือง
7. การบริหารต้องใช้การตัดสินใจสั่งการเป็นเครื่องมือซึ่งนักบริหารจำต้องคำนึงถึงปัจจัยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ และการวินิจฉัยสั่งการนี้เอง ที่เป็นเครื่องแสดงให้ทราบถึงความสามารถของนักบริหาร รวมทั้ง ความเจริญเติบโตของการบริหาร
8. ชีวิตประจำวันของมนุษย์ไม่ว่าในครอบครัวหรือในองค์กร ย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารเสมอ ดังนั้นการบริหารจึงเป็นเรื่องน่าสนใจ และจำเป็นต่อการที่จะดำรงชีพอย่างฉลาด
9. การบริหารกับการเมืองเป็นสิ่งคู่กันไม่อาจแยกจากกันโดยเด็ดขาดได้ ดังที่กล่าวว่า “การเมืองกับการบริหารนั้นเปรียบเสมือนคนละด้านของเหรียญอันเดียวกัน” ฉะนั้นการศึกษาวิชาการบริหารจึงต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมทางการเมืองด้วยจากแนวความคิดดังกล่าว สรุปได้ว่าการจัดการ คือ การจัดการดำเนินการตามนโยบายการบริหารเพื่อให้วัตถุประสงค์ขององค์กรได้บรรลุเป้าหมาย ซึ่งมีกระบวนการการจัดการคือ การวางแผน การจัดองค์กร การจูงใจ และการควบคุม (เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 20 - 23)

2.2.3 ทฤษฎีการลงทุนทางการศึกษา

สุโรจน์ ชูวิวงศ์ธนพัฒน์ (2552, หน้า 9 - 10) กล่าวถึงทฤษฎีการลงทุนทางการศึกษาไว้ดังนี้ ปัจจัยทางการศึกษาเป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดรายได้ของบุคคล และเป็นมูลเหตุหนึ่งของแรงจูงใจให้เขาตัดสินใจที่จะเลือกลงทุนทางการศึกษา เมื่อเขาพิจารณาแล้วเห็นว่าคุ้มค่าต่อการลงทุน โดยพิจารณาถึงภาพรวมของปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นตัวกำหนดรายได้ตลอดชีวิต กรณีกำหนดให้ปัจจัยอื่นซึ่งรวมทั้งว่าสนาโชคชะตาคงที่แล้วกล่าวว่า ความรู้ความสามารถ(knowledge) ที่คนเราได้รับจากการศึกษาเล่าเรียน ทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียนและสถาบันการศึกษา จะเป็นปัจจัยสำคัญที่เป็นตัวกำหนดรายได้เบื้องต้น นั่นคือระดับการศึกษาจะเป็นตัวกำหนดเงินเดือนหรือรายได้เบื้องต้นของบุคคล อีกทั้งการศึกษาเป็นตัวแปรหนึ่งในการกำหนดรายได้ของเขาตลอดชีวิตในช่วงการทำงาน ซึ่งการที่เขาเลือกตัดสินใจที่จะศึกษา ถือได้ว่าเป็นการลงทุนในทุนมนุษย์ (human capital) อย่างหนึ่ง โดยผลประโยชน์ที่ได้รับจากการลงทุนดังกล่าวจะแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ผลประโยชน์ทางตรงที่ตกแก่เอกชน (private benefit) และผลประโยชน์ทางอ้อมที่ตกแก่สังคม (social benefit)

เนื่องจากการศึกษาเป็นสินค้าสาธารณะ (public good) ชนิดหนึ่งที่ใช้บำบัดความต้องการของสังคม (social wants) แต่ก็มิได้เป็นสินค้าสาธารณะอย่างสมบูรณ์แบบ ทั้งนี้เพราะบุคคลจะสามารถซื้อหาบริการทางการศึกษาเองได้อันเนื่องมาจากประโยชน์ทางตรงที่ได้รับกับตัวเอง ในขณะที่ช่วงกันการที่เขาได้รับการศึกษามากขึ้นนั้นก็จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติโดยรวมด้วยฉะนั้น การศึกษาจึงเป็นสินค้ากึ่งสาธารณะ (quasi public good) เช่นเดียวกับบริการทางการแพทย์ (medical care) ก็ถือเป็นสินค้ากึ่งสาธารณะด้วยเหตุผลอันเดียวกัน และเมื่อเทียบกับการบริการป้องกันประเทศซึ่งบุคคลจะขอซื้อบริการเพียงบางส่วนสำหรับตัวเองไม่ได้เนื่องจากแบ่งแยกไม่ได้ (indivisibility) ดังนั้นกรณีนี้จึงถือเป็นสินค้าสาธารณะทั้งหมด (pure public good)

การตัดสินใจลงทุนทางการศึกษาของบุคคลนั้นพิจารณาจากผลประโยชน์ (หรือรายได้) ตลอดชีวิตจากการทำงานกับต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายในการศึกษา หากผลประโยชน์สุทธิ (นั่นคือ รายได้หักรายจ่าย) ของบุคคลนั้นมีค่ามากกว่าศูนย์ (หรือได้รับผลประโยชน์คุ้มค่าต่อการลงทุน) บุคคลผู้นั้นก็จะตัดสินใจลงทุนทางการศึกษา

2.2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ

เพชรพร จำเนียม (2551, หน้า 28 - 31) กล่าวถึงทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการไว้ดังนี้ ในการศึกษาเรื่องกระบวนการบริหาร ได้มีนักวิชาการให้ความเห็นว่า การบริหารจัดการสามารถพิจารณาในแง่ของกระบวนการที่เชื่อมโยงกับงานหรือภารกิจทางการบริหารจัดการ และคนอื่นกล่าวว่า ถ้าพิจารณาจากความหมายอย่างกว้าง ๆ การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการทำงานร่วมกับคนอื่นและโดยอาศัยคนอื่นเพื่อให้บรรลุจุดหมายขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ และได้ระบุความรับผิดชอบทางการบริหารว่า ประกอบด้วยการดำรงรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในองค์กรและการปรับตัวกับสภาพภายนอก

สำหรับกระบวนการบริหารมีนักวิชาการได้กล่าวถึงไว้หลายท่าน มีรายละเอียด ดังนี้

เทย์เลอร์ (Taylor, 1942, อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 28) เป็นผู้ก่อตั้งแนวคิดการบริหารที่มีหลักเกณฑ์ได้ใช้วิธีการศึกษาวิเคราะห์งานต่าง ๆ แล้วทำการแบ่งแยกงานออกเป็น ส่วนต่าง ๆ แล้วพิจารณาหาทางที่จะทำให้งานนั้นเสร็จสิ้นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ถ้าจะกล่าวง่าย ๆ วิธีของเทย์เลอร์ (Taylor) คือ ค้นหา “วิธีเป็นเลิศที่ดีที่สุด” ที่จะนำมาใช้ทำงานให้ลุล่วงไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก

กูลิค (Gulic, 1937, อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 28) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการในการบริหารไว้ 7 ประการด้วยกัน เรียกว่า “POSDCIB” กระบวนการนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการจัดการแบบวิทยาศาสตร์ (scientific management) ซึ่งพยายามที่จะค้นหาวิธีการบริหารที่ดีที่สุด และได้สรุปกระบวนการบริหารนี้ไว้ใน “Papers on the science to administration” ในปี ค.ศ. 1937 โดยมีกระบวนการดังต่อไปนี้

1. การวางแผน หมายถึง การวางแผนทางในการปฏิบัติงาน รวมทั้งวิธีการปฏิบัติงานตามแนวทางนั้น ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่วางไว้
2. การจัดองค์กร หมายถึง การจัดทำโครงสร้างการบริหารงานแบบเป็นทางการของอำนาจหน้าที่การสั่งการ ซึ่งใช้ในการจัดแบ่งการกำหนดและการประสานงานของหน่วยงานย่อย ๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้
3. การบริหารบุคคล หมายถึง การจัดการด้านบุคลากรทั้งหมด ตั้งแต่การรับเข้าทำงาน การฝึกอบรม การรักษาสภาพการทำงานให้ดียิ่งขึ้น
4. การอำนวยการ หมายถึง การดำเนินการในการตัดสินใจ และการสั่งการให้ ภารกิจต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างมีระเบียบแบบแผนทั้งในลักษณะทั่ว ๆ ไป และในลักษณะเฉพาะรวมทั้งให้คำแนะนำ ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นผู้นำของหน่วยงาน
5. การประสานงาน หมายถึง การจัดทำบันทึกรายงานและการตรวจสอบ

6. การรายงาน หมายถึง การจัดทำบันทึกรายงานและการตรวจสอบ

7. การงบประมาณ หมายถึง การจัดสรรงบประมาณในรูปแบบการวางแผน การเงิน การทำบัญชี และการควบคุมการเงิน

เกรก (Gregg, 1957, อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 29) ได้วิเคราะห์และประมวลการบริหารต่าง ๆ ออกเป็น 7 ชั้นคือ

1. การตัดสินใจสั่งการ เป็นหัวใจของกระบวนการบริหาร
 2. การวางแผน มีความสำคัญต่อการบริหารทุกประเภท ถ้าขาดการวางแผนกิจกรรมนั้นก็จะไม่สามารถดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ
 3. การจัดองค์การทำให้เกิดความมีระบบระเบียบในการปฏิบัติงาน กำหนดอำนาจหน้าที่และตำแหน่งต่าง ๆ อย่างชัดเจน
 4. การติดต่อสื่อสาร เป็นกระบวนการส่งข่าวสาร คำสั่ง คำอธิบาย ฯลฯ จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง จากหน่วยงานหนึ่งไปยังอีกหน่วยงานหนึ่ง ซึ่งจะต้องชัดเจนได้ใจความและก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน
 5. การใช้สิทธิพลหน่วยงานทุกชนิด จำเป็นต้องมีระบบการบังคับบัญชาให้กิจกรรมต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างราบรื่น โดยการปฏิบัติตามคำสั่งนั้น รวมทั้งการกระตุ้นผู้ทำงานให้ปฏิบัติงานอย่างเต็มที่
 6. การประสานงาน เป็นความร่วมมือระหว่างบุคคลต่อบุคคล หรือหน่วยงานต่อหน่วยงาน มีการติดต่อกันสัมพันธ์กันช่วยเหลือกันในด้าน บุคคล วัสดุ และทรัพยากรอื่น ๆ
 7. การประเมินผลเป็นการติดตามผลงาน เป็นการติดตามผลงานเป็นระยะ ๆ อย่างต่อเนื่องกันมีการประเมินผลตรวจสอบประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานให้บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย
- แคมป์เบลล์ (Campbell, 1977, อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม, 2551, หน้า 30) ได้จัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการบริหารไว้ 5 ขั้นตอน คือ

1. การตัดสินใจ โดยจะต้องวิเคราะห์ปัญหาหรือประเด็นนั้นให้เข้าใจถูกต้องถ่องแท้เสียก่อนแล้ววิเคราะห์สถานการณ์รอบด้าน การเก็บรวบรวมข้อมูลและตัดสินใจว่าจะเลือกเอาทางใดที่ดีเหมาะสมที่สุด
2. การจัดโปรแกรม หรืออาจจะเรียกว่า การจัดโครงการ ซึ่งหมายถึง การจัดกำลัง
3. การกระตุ้น หรืออาจจะเรียกว่า การออกคำสั่งหรือการสั่งงาน ซึ่งต้องคำนึงถึงจิตใจของบุคคลเป็นสำคัญ มีการพูดจาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เพื่อให้หมดข้อสงสัยและสามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่
4. การประสานงาน คือ การประสานร่วมมือกันระหว่างบุคคลหรือระหว่างหน่วยงาน เพื่อก่อให้เกิดการร่วมมือกัน ความเข้าใจอันดีต่อกัน เป็นการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ตรง

ตามตำแหน่งหน้าที่ เพื่อให้กิจกรรมต่าง ๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทุกคนจะต้องได้รับชื่อเสียงความสำเร็จจะต้องเป็นของทุกคน

5. การประเมินผล ซึ่งเป็นขั้นสุดท้ายของกระบวนการบริหาร ซึ่งแบ่งวัตถุประสงค์ในการดำเนินการ 2 ประการ คือ เพื่อตรวจสอบว่าการดำเนินงานที่ผ่านมาเป็นอย่างไร บรรลุถึงเป้าหมายมากน้อยเพียงใด และเพื่อตรวจสอบว่าสถาบันนั้นได้รับการดูแลเอาใจใส่หรือบำรุงรักษาเอาไว้ดีเพียงใด

สมยศ นาวีการ (2544, อ้างถึงใน เพชรพร ขำเนียม, 2551, หน้า 30) กล่าวว่า กระบวนการบริหารควรประกอบด้วย 4 ประการ คือ

1. การวางแผน หมายถึง การกำหนดเป้าหมายที่ต้องการพิจารณาถึงความพร้อมขององค์กรตลอดจนปัจจัยที่ช่วยให้องค์กรหรือหน่วยงานบรรลุเป้าหมาย และจัดทำแผนงานขึ้นมาเพื่อดำเนินงาน

2. การจัดองค์กร หมายถึง การให้รายละเอียดงานทุกอย่างที่ต้องการทำเพื่อความสำเร็จของเป้าหมายขององค์กร การแบ่งปริมาณงานทั้งหมดเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่สามารถปฏิบัติได้โดยบุคคลคนเดียว และการกำหนดกลไกของการประสานงานของสมาชิกขององค์กร เพื่อให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

3. การจูงใจ หมายถึง กระบวนการของการจูงใจ และการจูงใจในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาชิกของกลุ่ม

4. การควบคุม หมายถึง ความพยายามอย่างมีระบบ เพื่อกำหนดมาตรฐานของการปฏิบัติงาน การออกแบบระบบข้อมูลย้อนกลับ การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริงกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ล่วงหน้า พิจารณามีข้อแตกต่างหรือไม่และทำการแก้ไขใด ๆ ที่ต้องการเพื่อเป็นหลักประกันว่าทรัพยากรทุกอย่างขององค์กรได้ถูกใช้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อความสำเร็จของเป้าหมายขององค์กร

จากทฤษฎีดังกล่าวสรุปได้ว่า กระบวนการบริหารที่สำคัญประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์กร การจูงใจ และการควบคุม

2.3 หลักการของการกวดวิชา

จากวัตถุประสงค์ของการกวดวิชารวมทั้งเหตุผลอื่น ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้ที่นิยมเรียนกวดวิชาอาจจำแนกได้เป็น 4 ประการคือ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2529, หน้า 39 - 42)

2.3.1 หลักการด้านวิชาการ

2.3.1.1 ต้องการแก้ไขข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาด หรือทดแทนความรู้ที่ขาดหายไป เพื่อให้เรียนทันเพื่อนร่วมชั้น หรือเพื่อนร่วมรุ่น

2.3.1.2 ต้องการเรียนเนื้อหาวิชาเพิ่มเติมจากที่เรียนรู้แล้วในหลักสูตร ซึ่งตนได้เรียนรู้แล้วเพื่อให้ตนมีความรู้ความสามารถเพิ่มมากขึ้น

2.3.1.3 ต้องการเรียนเนื้อหาเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถเรียนลัดไปเรียนชั้นหรือหลักสูตรที่สูงกว่าได้

2.3.1.4 ต้องการทบทวน ตรวจสอบ หรือให้แน่ใจในเนื้อหาต่าง ๆ ที่ตนเรียนรู้อยู่ เพื่อให้แม่นยำมากขึ้นในการสอบเลื่อนระดับที่ตนเรียนอยู่ในปัจจุบัน หรือระดับที่สูงกว่า หรือในตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ที่ตนต้องสอบแข่งขันเพื่อบรรจุ

2.3.1.5 ต้องการเรียนปูพื้นฐานความรู้บางอย่างที่มีการเรียนรู้เป็นลำดับขั้น เพื่อให้สามารถเรียนรู้เนื้อหาขั้นที่ยากยิ่งขึ้นไปได้

2.3.2 หลักการด้านสติปัญญาและจิตวิทยา

2.3.2.1 สติปัญญาของผู้เรียนแตกต่างกัน ทำให้เรียนรู้ได้มากน้อยต่างกันในเวลาเท่า ๆ กัน

2.3.2.2 ความแตกต่างระหว่างบุคคล ทำให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนรู้ เจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน จึงเรียนรู้ได้มากน้อยในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน

2.3.3 หลักการเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอน

2.3.3.1 จุดประสงค์ในการเรียนตั้งไว้สูงมากเกินไป ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนได้ประสบผลสำเร็จ

2.3.3.2 จุดประสงค์ในการเรียนการสอนไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมากเท่าที่ควร เช่น ไม่มีหลักสูตรสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน และนักเรียนที่เรียนเก่ง แต่มุ่งสนองความต้องการเฉพาะนักเรียนที่มีความรู้ระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ทำให้นักเรียนอ่อนและนักเรียนเก่งมีปัญหาในการเรียน

2.3.3.3 หลักสูตรไม่ได้คำนึงถึงความแตกต่างทางสภาพเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของผู้เรียนที่แตกต่างกันมากเท่าที่ควร ทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนหรือไม่เข้าใจความแตกต่างเหล่านี้

2.3.3.4 วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนในแต่ละชั้น และในแต่ละระดับมีมากมายเกินไป และแยกย่อยมากเกินไป จนทำให้ผู้สอนและผู้เรียนไม่สามารถจะทำได้สำเร็จทุกอย่างในเวลาที่กำหนด

2.3.3.5 หลักสูตรการสอนไม่สอดคล้องกับการวัดและการประเมินผลของสถานศึกษาที่ผู้เรียนต้องการจะทำการศึกษาต่อไป เช่น ในกรณีของการกวดวิชาภาษาอังกฤษเข้ามหาวิทยาลัย เพราะว่า วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันซึ่งเน้นทางการเรียนการสอนเพื่อการสื่อความหมาย (communicative approach) แต่ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยยังเน้นที่การทดสอบแบบเดิมอยู่ คือแบบโครงสร้างนิยม (structuralism) จึงทำให้ผู้เรียนมีปัญหาในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ดังนั้นนักเรียนจึงต้องขวนขวายหาที่เรียนกวดวิชาภาษาอังกฤษตามแนวทางที่ข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยเคยออกในปีที่ผ่านมาเป็นต้น

2.3.3.6 หลักสูตรกำหนดให้โรงเรียนสอนในสิ่งที่เป็นไปได้ หรือเป็นไปได้เล็กน้อยมากในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการให้เรียนตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม และให้มีการเรียนซ่อมในกรณีที่นักเรียนไม่อาจบรรลุสิ่งที่สอนได้ เพราะว่าในทางปฏิบัติ โรงเรียนโดยมากไม่อาจทำได้เพราะสาเหตุมากมายเช่น อย่างในกรณีวิชาภาษาไทย โรงเรียนโดยมากขาดห้องเรียนสำหรับสอนซ่อม ขาดอุปกรณ์การสอน ขาดงบประมาณดำเนินการ ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทย ขาดความสนใจในเนื้อหาวิชา แม้แต่ครูและผู้บริหารก็ไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทย และแม้ว่าจะมีการจัดสอนได้ ก็ไม่อาจทำได้มากเพียงพอ เช่น ทำได้เพียง 1 คาบ/สัปดาห์ เพราะฉะนั้นนักเรียนต้องเรียนหลายวิชาและต้องรีบเดินทางกลับบ้านในตอนเย็นหลังเลิกเรียน ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้การเรียน การสอนซ่อม ที่ทางโรงเรียนหรือหลักสูตรกำหนดไว้ ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ดังนั้น ถ้านักเรียนประสงค์จะเรียนต่อในระดับที่สูงกว่า เช่น ในระดับมหาวิทยาลัย จึงต้องพึ่งการกวดวิชาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2.3.4 หลักการจากการถูกบังคับทางสังคม

2.3.4.1 สังคมปัจจุบันมีการแข่งขันระดับสูงมาก รวมทั้งการแข่งขันกันทางด้านการศึกษาด้วย เพราะโรงเรียนและสถานศึกษารวมทั้งตำแหน่งหน้าที่การงานมีจำนวนจำกัดไม่เพียงพอ สำหรับนักเรียน และบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษามาแล้ว จึงทำให้บุคคลเหล่านี้ต้องพยายามขวนขวายหาความรู้ให้ได้มากที่สุด เท่าที่จะทำได้เพื่อแข่งขันกับผู้อื่น ผลที่ตามมาอย่างหนึ่งก็คือ การเรียนกวดวิชา

2.3.4.2 สังคมมีค่านิยมยกย่องคนเก่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเรียนเก่ง ซึ่งเป็นที่ภาคภูมิใจของพี่น้องและวงศ์ตระกูล จึงทำให้ทุกคนพยายามเรียนให้ได้มากที่สุดและสูงที่สุด เช่นพยายามเรียนให้ได้สำเร็จระดับ มหาวิทยาลัยของรัฐที่มีชื่อเสียงซึ่งมีอยู่จำนวนจำกัด จึงทำให้เกิดการแข่งขันกันมากยิ่งขึ้น โดยบุคคลต่าง ๆ เหล่านี้ ส่วนหนึ่งอาจไม่สนใจด้วยซ้ำไปว่า เรียนสำเร็จแล้วจะมีงานทำหรือไม่ก็ตาม แต่ต้องการเป็นคนเก่งของ พ่อแม่เพื่อให้ทุกคนเห็นความสำคัญของตนเอง

2.3.4.3 สังคมยังคงมีความเห่อความเป็นนักเรียนนอกอยู่ แม้ว่าการศึกษาวิทยาการบางสาขาจะเรียนจากในประเทศหรือต่างประเทศก็ไม่แตกต่างกันมากนัก แต่ก็ยังมีลูกหลานของครอบครัวที่มีฐานะดี หรือฐานะปานกลางที่เรียนเก่ง หรือพอเรียนได้จำนวนมากต้องการที่จะไปรับการศึกษาในต่างประเทศ จึงต้องมีการกวัดวึกกันมากเพื่อให้สอบชิงทุนให้ได้ หรือเพื่อให้สามารถสอบภาษาอังกฤษให้ผ่านตามที่มหาวิทยาลัยต่าง ๆ กำหนดไว้ จึงทำให้มีการกวัดวึกภาษาอังกฤษกันมากที่สุดสำหรับบุคคลเหล่านี้ ที่รองลงมาก็จะได้แก่ กวดวิชาคณิตศาสตร์ ทั้งนี้เพราะว่าบุคคลเหล่านี้ต้องสอบ TOEFL (Test Of English As A Foreign Language) และ GRE (Graduate Examination) เป็นต้น

2.3.4.4 จากการถูก “ลัทธิเอาอย่าง” บังคับให้จำยอมต้องกวัดวึก ซึ่งลัทธิเอาอย่างนี้อาจเกิดจากที่ผู้ปกครองชักจูง ชี้นำ เกลี้ยกล่อมหรือข่มขู่ให้นักเรียนกลัวว่า การที่ไม่ได้เรียนกวดวิชานั้น เป็นปมด้อยของเด็ก จะทำให้เด็กเรียนแข่งขันหรือสอบแข่งขันสู้ผู้อื่นไม่ได้ เพราะคนอื่น ๆ เขาก็เรียนกัน ทำให้นักเรียนจำเป็นต้องเรียนกวดวิชาเพราะว่าเพื่อน ๆ เรียนกันจนเป็นแพ้นกันทุกคน

2.4 ลักษณะการกวดวิชาเพื่อศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย

ในกลุ่มผู้เรียนกวดวิชาทั้งหมด กลุ่มผู้เรียนที่มีความเข้มข้น ขนาดค่อนข้างใหญ่และมีลักษณะเฉพาะ ก็คือ กลุ่มผู้เรียนที่กวดวิชาเพื่อสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยซึ่งมีลักษณะการเรียนแตกต่าง จำแนกได้เป็น 5 ลักษณะ (ประยูร ศรีประสาธน์, 2529, หน้า 56- 58)

2.4.1 การเรียนกวดวิชาโดยการจ้างครูมาสอนเองที่บ้าน

ลักษณะนี้ เป็นการเรียนเสริมวิชาที่ผู้เรียนต้องการเพิ่มพูนวิชาที่จะเป็นประโยชน์ต่อการสอบคัดเลือก อันได้แก่ วิชาเกี่ยวกับภาษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นหลัก ผู้ที่ทำหน้าที่สอนมีทั้งครูในโรงเรียน นิสิตนักศึกษา และบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ตลอดจนอาจารย์ในมหาวิทยาลัยนั่นเอง

2.4.2 การเรียนในสถานศึกษากววิชาที่เปิดสอนตลอดปี

สถานศึกษากววิชาลักษณะนี้ อาจจะจัดในสถานศึกษาบางแห่งที่มีชื่อเสียง โดยมีคณะอาจารย์ในสถาบันนั้นเป็นผู้สอนหรือในสถานกววิชาที่จัดตั้งขึ้นเป็นการเฉพาะโดยรับสมัครผู้เรียนทั่วไป แนวการสอนก็เป็นการเตรียมตัวผู้เรียนในด้านการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษารวมทั้งเฉลยข้อสอบและการเก็งข้อสอบด้วย

2.4.3 การเรียนในสถานกววิชาที่เปิดสอนในช่วงก่อนสอบ

เป็นการกววิชาในลักษณะของการการติวเข้มที่เป็นการเฉลยข้อสอบและการเก็งข้อสอบเป็นสำคัญ การกววิชาในช่วงก่อนสอบโดยเฉพาะก่อนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ผู้เรียนส่วนใหญ่จะเป็นพวกเด็กนักเรียนในต่างจังหวัดที่ไม่มีโอกาสเรียนกววิชาตลอดปี ก็จะเข้ามาเรียนกววิชาในช่วงก่อนสอบ ส่วนเด็กนักเรียนในกรุงเทพฯ มักจะไม่เรียนกววิชาช่วงนี้ เพราะได้เรียนกววิชาในสถาบันกววิชาที่เปิดสอนตลอดปีมาแล้ว

2.4.4 การเรียนกววิชาในโรงเรียนของตน

การเรียนกววิชาในโรงเรียนของตนโดยเฉพาะในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพฯ หรือมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ในจังหวัดต่าง ๆ จะเปิดการสอนกววิชาเพื่อการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยให้แก่เด็กนักเรียนของตน เพื่อให้สามารถแข่งขันกับนักเรียนในโรงเรียนอื่นด้วย การกววิชาในลักษณะนี้ จะเริ่มตั้งแต่ภาคที่สองของปีการศึกษา

2.4.5 ลักษณะการสอบ

เป็นการทดสอบความรู้ก่อนการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งอาจจะมีการทำโดยคณะนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยต่าง ๆ หรือสถาบันที่จัดตั้งขึ้นเพื่อทำการทดสอบความรู้ดังกล่าวและการสอบ Pre – entrance นี้ เป็นสิ่งหนึ่งที่มีความนิยมอยู่มากในปัจจุบัน

2.5 ค่าใช้จ่ายในการเรียนกววิชา

คณะกรรมการดำเนินการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ (2547, หน้า16) กล่าวถึงค่าใช้จ่ายในการเรียนกววิชาไว้ดังนี้ การประมาณค่าใช้จ่ายในการกววิชานับว่าเป็นตัวเลขที่ควรนำมาพิจารณาอีกประการหนึ่ง จากการคาดการณ์ในประเทศไทย พบว่ามีเงินสะสมในธุรกิจกววิชาจำนวนมาก มีผู้เกี่ยวข้องคาดการณ์ว่าตัวเลขสูงถึง 14,000 ล้านบาทต่อเดือน (ดิษฐ์ นาคเจริญ, 2546, หน้า 1) ประมาณการผลกำไรจากดอกเบี้ยที่เกิดจากการที่เด็กต้องจองที่เรียนในโรงเรียนกววิชาที่มีชื่อเสียง

ล่วงหน้าเป็นปีนั้น พบว่า น่าจะสูงถึงหลักล้าน (สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร, 2546, หน้า 1 และ 19) นอกจากนี้ การคาดการณ์ธุรกิจกวดวิชาเพื่อเอนทรานซ์โดยศูนย์วิจัยกสิกรไทย ได้ประมาณว่ามีวงเงินมูลค่ากว่า 1,200 ล้านบาท กล่าวคือ ในปีการศึกษา 2543 มีนักเรียนกวดวิชาไม่ต่ำกว่า 300,000 คน โดยเป็นนักเรียน ม.4-5 จำนวนไม่ต่ำกว่า 10,000 คน และนักเรียน ม.6 จำนวนไม่ต่ำกว่า 200,000 คน มีค่าใช้จ่ายในการกวดวิชาเฉลี่ยตั้งแต่ 1,500 – 3,000 บาทต่อเทอมสำหรับการกวดวิชาในเขตกรุงเทพฯ และ 500 – 1,500 บาทต่อเทอมสำหรับการกวดวิชาในต่างจังหวัด โดยที่นักเรียน ม.4-5 และ ม.6 มีเม็ดเงินสะพัดไม่ต่ำกว่า 350 ล้านบาท และ 850 ล้านบาทตามลำดับ (ธีระพร วีระถาวร, 2544, หน้า 4 และ 9) และจากการศึกษาของ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2546) พบว่าในปี 2544 ค่าเล่าเรียนในการกวดวิชาทั้งหมดมีค่าโดยประมาณ 1,000 ล้านบาท ส่วนค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เป็นเงินประมาณ 500 ล้านบาทต่อ 4 เดือน

ส่วนข้อมูลในต่างประเทศเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายการกวดวิชานั้นแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ ค่าใช้จ่ายอาจคิดเป็นต่อปี ร้อยละของรายได้ผู้ปกครอง หรือร้อยละของค่าใช้จ่ายการศึกษา รายละเอียดดังตารางที่ 2.2 ดังนี้

ตารางที่ 2.2 ข้อมูลค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาของประเทศต่าง ๆ

ประเทศ	ข้อมูลต้นทุนการกวดวิชา	แหล่งที่มา
ญี่ปุ่น	ค่าใช้จ่ายหมุนเวียนของครัวเรือนเพื่อการกวดวิชาประมาณ 14,000 ล้านเยนหรือสหรัฐ เป็นค่าใช้จ่ายครึ่งทศวรรษที่ 1990	Russell,1997
สิงคโปร์	ครัวเรือนมีการใช้จ่ายเพื่อการกวดวิชาประมาณ 200 ล้านเยนหรือสหรัฐ	Georfe.1992
พม่า	ค่าใช้จ่ายเพื่อการเรียนในโรงเรียนปกติในระดับมัธยมปลาย คิดเป็นร้อยละ 16 ของรายได้ผู้ปกครองและค่าใช้จ่ายเพื่อการเรียนกวดวิชาคิดเป็นร้อยละ 27 ของรายได้ผู้ปกครอง	Gibson,1992
อียิปต์	ปี 1994 นักเรียนโรงเรียนในเมืองเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาคิดเป็นร้อยละ 20 ของค่าใช้จ่ายในครัวเรือนใน ขณะที่นักเรียนในโรงเรียนชนบทเสียค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาเพียงร้อยละ 15 ของค่าใช้จ่ายของครัวเรือนเท่านั้น	Fergany,1994

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ประเทศ	ข้อมูลต้นทุนการกวดวิชา	แหล่งที่มา
กัมพูชา	ในระดับประถมศึกษา ค่าใช้จ่ายในการกวดวิชา คิดเป็น 7 เปอร์เซ็นต์ของค่าใช้จ่ายในรูปแบบการเรียนในโรงเรียนและ ค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชาในระดับมัธยมศึกษาอีกมากขึ้น	Bra,1999,Asian Development Bank,1996
เกาหลีใต้	ปี 1996 ค่าใช้จ่ายเพื่อการเรียนกวดวิชาประมาณ 25,000 ล้านเหรียญสหรัฐซึ่งคิดเป็นร้อยละ 150 ของงบประมาณรายจ่ายของรัฐบาล หากคิดค่าใช้จ่ายเพื่อการเรียนกวดวิชา เป็นรายคน พบว่าระดับประถมศึกษาประมาณ 1,500 เหรียญสหรัฐต่อคนต่อปี และระดับมัธยมศึกษา 1,950 เหรียญสหรัฐต่อคนต่อปี	Asiaweek, 1997
มาเลเซีย	ปี 1990 นักเรียนมัธยม 3,5 และ 6 ทั้งหมด 8,420 คน เรียน กวดวิชาร้อยละ 59,53,31 ตามลำดับ และร้อยละ 83เรียนกวดวิชาที่สถาบันกวดวิชาเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงกว่ามัธยม	Marimuthu et al,1991

จาก Bray, M. (1999). **The shadow education system: private tutoring and its implications for planners.** Paris: UNESCO.

เมื่อพิจารณาเรื่อง ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการกวดวิชา โดยแยกเป็นค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง พบว่าในส่วน of ค่าเล่าเรียนนั้น มีความหลากหลายแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยส่วนใหญ่พบว่าในกรณีที่เรียนจากโรงเรียนกวดวิชานั้น ค่าเล่าเรียนจะประมาณ 1,800 บาทต่อคอร์ส และประมาณ 1,400 บาทต่อคอร์ส กรณีที่เรียนจากที่อื่นซึ่งไม่ใช่โรงเรียนกวดวิชา นักเรียนที่เรียนกวดวิชาจะมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ค่าเดินทาง ค่าขนม เป็นต้น เดือนละ 400 บาท จากประมาณการว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลายร้อยละ 30 มีการกวดวิชา โดยเรียนจากโรงเรียนกวดวิชา 3 วิชา และ เรียนจากที่อื่นซึ่งไม่ใช่โรงเรียนกวดวิชา 1 วิชาต่อปีนั้น ค่าใช้จ่ายโดยรวมที่เกิดขึ้นจะมีค่าประมาณ 3,318,050,000 บาทต่อปี (ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2546)

2.6 ผลของการเรียนกวดวิชา

การศึกษาผลจากการเรียนกวดวิชาจะพิจารณาใน 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นผลของการเรียนกวดวิชาต่อการสอบ และส่วนที่เป็นผลกระทบของการเรียนกวดวิชาต่อผู้เรียนและสังคม จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาพบว่ามีงานวิจัยที่ศึกษาถึงผลจากการเรียนกวดวิชาทั้ง 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ผลของการเรียนกวดวิชาต่อการสอบ การเรียนกวดวิชาส่งผลต่อความสำเร็จในการสอบของผู้เรียนกวดวิชา ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่จะมีเนื้อหามุ่งเน้นที่การสอบเป็นสำคัญ จากการศึกษาของสราวุธ กิตกักรภัทร (2539, อ้างถึงใน จิตมา อัจฉริยกุล, 2544, หน้า 30) พบว่าลักษณะการสอนของโรงเรียนกวดวิชาสามารถแบ่งเป็นได้ 4 แนวทางคือ

1. เน้นความเข้าใจ ให้ความรู้อย่างเป็นลำดับจากง่ายไปสู่ยาก แจกแจงเนื้อหาความรู้ให้เด่นชัด ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น
2. เน้นการท่องข้อสอบ สร้างภาพว่าเนื้อหาและแบบฝึกหัดที่สอนตรงกับแนวข้อสอบ เพื่อให้ให้นักเรียนคุ้นเคยกับแนวข้อสอบ
3. เน้นสรุปปัญหาทุกรูปแบบเป็นสูตร จนเกิด “สูตรลัด” ซึ่งจะช่วยลดเวลาในการทำโจทย์ เพื่อให้ให้นักเรียนสะดวกในการนำไปใช้
4. เน้นการแก้ปัญหาด้วยวิธีแปลก ๆ ด้วยการใช้ความรู้ที่ไม่มีในสูตรทั่ว ๆ ไป แต่สามารถแก้ปัญหาได้รวดเร็วกว่า หรือที่นักเรียนเรียกว่า “เทคนิค”

จากลักษณะการสอนของโรงเรียนกวดวิชาดังกล่าว ทำให้การเรียนกวดวิชาส่งผลต่อการสอบทำให้นักเรียนที่เรียนกวดวิชาส่วนใหญ่สามารถสอบคัดเลือกได้ จากการศึกษาของ ยุพา วีระไวทยะ, ภาวิณี ศรีสุขวัฒนานันท์, อัญชัน เกียรติบุตร, และ นิคม ตั้งคะนิพน (2532) พบว่าการเรียนกวดวิชามีความสัมพันธ์กับการสอบคัดเลือก โดยมีแนวโน้มว่านักเรียนที่เรียนกวดวิชาจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้เรียนกวดวิชา เช่นเดียวกับการศึกษาของ เบร์ย (Bray, 1999, p. 46) ซึ่งศึกษาพบว่า การกวดวิชาของนักเรียนมีผลต่อความสำเร็จในการสอบเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (academic achievement) แตกต่างกันไป และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ศึกษาพบว่าการเรียนกวดวิชาส่งผลต่อความสำเร็จในการสอบคัดเลือกเช่นกัน (กองสถิติวิจัยการศึกษา, 2526)

การเรียนกวดวิชาส่งผลต่อการสอบคัดเลือกเนื่องจากการเรียนกวดวิชามุ่งเน้นที่การทำข้อสอบเป็นสำคัญ การเรียนกวดวิชาจะสอนเฉพาะวิชาที่จำเป็นในการสอบคัดเลือกเท่านั้น (ยุพา วีระไวทยะ และคณะ, 2532) และอาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในโรงเรียนไม่เอื้อต่อการสอบคัดเลือก ดังนั้นนักเรียนที่มุ่งศึกษาต่อในระดับสูงต่าง ๆ ให้ความสนใจกับการเรียนกวดวิชา

เนื่องจากนักเรียนที่เรียนกวดวิชาเห็นว่า การกวดวิชามีส่วนช่วยเพิ่มความมั่นใจในการทำข้อสอบด้านกำลังใจ และเป็นการทบทวนวิชาที่เรียนมา (วราพร เตชะธเนศ, 2543)

ถึงแม้ว่าการเรียนกวดวิชาจะส่งผลต่อการสอบคัดเลือก แต่ก็ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลทำให้นักเรียนสอบคัดเลือกได้เช่นกัน มิใช่จะมีแต่การเรียนกวดวิชาเพียงอย่างเดียว จากการศึกษาของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติพบว่า การที่ผู้เรียนกวดวิชาจะสามารถสอบคัดเลือกได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญาและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนที่จะสามารถนำความรู้เดิมผสมผสานกับแนวความรู้ที่ได้จากการเรียนกวดวิชาไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองด้วย (กองสถิติวิจัยการศึกษา, 2526) เช่นเดียวกับการศึกษาของ วราพร เตชะธเนศ (2543) ที่พบว่า การเรียนกวดวิชาจะได้ผลดีมากขึ้นหากนักเรียนนำความรู้ที่ได้เรียนไปทบทวนอย่างสม่ำเสมอให้เกิดความเคยชิน นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2546) และของยุพา วีระไวทยะ และคณะ (2532) ยังพบว่าผลการเรียนเดิมก็เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลสูงต่อการสอบคัดเลือกด้วย

ส่วนที่ 2 ผลกระทบของการเรียนกวดวิชาต่อผู้เรียนและสังคม การเรียนกวดวิชาส่งผลกระทบต่อผู้เรียน ระบบการสอนในโรงเรียน และความเท่าเทียมกันในสังคม การศึกษาของ เบรย์ (Bray, 1999, pp. 50 – 56) พบว่าการกวดวิชาส่งผลดีกับผู้สอนกวดวิชาเพราะผู้สอนจะได้รับรายได้เพิ่มจากการสอน ซึ่งเป็นรายได้ที่ถูกยกเว้นภาษี แต่จะส่งผลเสียทำให้ผู้เรียนต้องเสียเวลาหมดไปกับการเรียนและการเดินทาง นอกจากนี้การเรียนกวดวิชายังส่งผลกระทบต่อโรงเรียนปกติ เพราะทำให้นักเรียนขาดความสนใจในชั้นเรียน และไม่มาโรงเรียน เพราะเห็นว่าไม่น่าสนใจ นักเรียนขาดความเคารพและความเชื่อมั่นที่มีต่อครู ครูชอบที่จะสอนในชั้นที่มีแต่เด็กเก่ง เพราะไม่ต้องสอนมาก และงานก็ไม่หนัก จึงทำให้คุณภาพการสอนต่ำทำให้เกิดความสูญเสียบุคลากร เพราะครูจะเลือกสอนในโรงเรียนกวดวิชามากกว่าในโรงเรียนปกติ

การกวดวิชาทำให้ความผูกพันในครอบครัวลดน้อยลงและเกิดความไม่เสมอภาคทางสังคม เพราะคนรวยมีโอกาสกวดวิชาได้ง่ายกว่าคนจน เช่นเดียวกับการศึกษาของอภิชัย พันธเสน (2529, หน้า 30 – 31) ที่พบว่า การกวดวิชาจะมีผลดีแต่เฉพาะตัวผู้มีอาชีพในการกวดวิชา แต่จะส่งผลเสียต่อสังคมโดยรวมซึ่งจะทำให้เกิดความแตกต่างทางฐานะ ทางเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้น เกิดผลกระทบต่อสถาบันครอบครัวและความสุขที่เกิดจากความอบอุ่นของครอบครัว เป็นการลดคุณค่าการศึกษาในความหมายของการค้นคว้าหาความรู้ให้มีความรู้จริง นอกจากนี้ วราพร เตชะธเนศ (2543) ยังพบว่า การกวดวิชาอาจทำให้นักเรียนขาดการทบทวนหลังเลิกเรียน เพราะความประมาท และถือว่าได้เรียนมาเพียงพอแล้ว ผลที่ตามมาคือการเรียนเนื้อหาที่ตามมาไม่ทัน การเรียนกวดวิชาส่งผลกระทบต่อระบบการเรียนการสอนของครูและนักเรียนในโรงเรียน ใน

ส่วนที่ทำให้นักเรียนสนใจหลักสูตรน้อยลง แต่จะฝึกฝนเนื้อหาวิชาที่ใช้ในการสอบคัดเลือกเท่านั้น

2.7 กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 (2550) เป็นกฎหมายสูงสุดว่าด้วยการจัดระเบียบการปกครองราชอาณาจักรไทย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับดังกล่าว ได้มีบทบัญญัติที่ว่าด้วยการศึกษา เสรีภาพในการดำเนินธุรกิจ การจำกัดเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ รวมถึงการคุ้มครองเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ โรงเรียนกวดวิชา และการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550

2.7.1.1 การศึกษา

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 (2550, หน้า 15 - 24) ที่บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการศึกษาหมวด 3 เรื่องสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ 8 เรื่องสิทธิและเสรีภาพในการศึกษา

มาตรา 49 “การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือกของประชาชน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ตลอดชีวิต ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริมจากรัฐ”

มาตรา 50 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในทางวิชาการ การศึกษาอบรม การเรียนการสอน การวิจัย และการเผยแพร่งานวิจัยตามหลักวิชาการย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ ไม่ขัดต่อหน้าที่ของพลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน”

และหมวด 5 เรื่องแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 4 เรื่องแนวนโยบายด้านศาสนา สังคม การศึกษา และวัฒนธรรม

มาตรา 80 รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การศึกษาและวัฒนธรรม ดังต่อไปนี้ ข้อที่ 3 และข้อที่ 4

3. พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม สนับสนุนให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ สร้างเสริมและปลูกฝังความรู้และจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม แนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ความรู้รักสามัคคี ความมีระเบียบวินัย พัฒนาคุณภาพผู้ประกอบวิชาชีพครูและบุคลากรทางการศึกษา และจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาอย่างเหมาะสมและเพียงพอ

4. ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจการจัดการศึกษาเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน องค์กรทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานและคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียมและสอดคล้องกับความต้องการในแต่ละพื้นที่

2.7.1.2 เสรีภาพในการประกอบธุรกิจ

มาตรการเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการประกอบธุรกิจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พบว่าตามบทบัญญัติมาตรา 43 และมาตรา 84 เป็นบทบัญญัติว่าด้วยเสรีภาพในการประกอบธุรกิจ

หลักเสรีภาพในการประกอบธุรกิจถูกบัญญัติไว้ในหมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ส่วนที่ 6 เรื่องสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพ (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย, 2550, หน้า 12-13)

มาตรา 43 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม”

หมวด 5 เรื่องแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ส่วนที่ 7 เรื่องแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ

มาตรา 84 ที่บัญญัติว่า “รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ” ดังต่อไปนี้
ข้อ 1 ข้อ 2 และข้อ 6

1. สนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาด และสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน โดยต้องยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับความจำเป็นทางเศรษฐกิจ และต้องไม่ประกอบกิจการที่มีลักษณะเป็นการแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม หรือการจัดให้มีสาธารณูปโภค

2. สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรมและหลักธรรมาภิบาลควบคู่กับการประกอบกิจการ

6. กำกับให้การประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม ป้องกันการผูกขาดตัดตอนไม่ว่าโดยทางตรงทางอ้อม และคุ้มครองผู้บริโภค

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่ารัฐธรรมนูญยึดหลัก 2 หลัก คือ หลักเสรีภาพในการประกอบธุรกิจหรือหลักเศรษฐกิจแบบตลาดกับหลักการแทรกแซงของรัฐคู่กันไป รัฐจึงต้องสนับสนุนระบบเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชากรให้สูงขึ้น

2.7.1.3 การคุ้มครองผู้บริโภค

เมื่อบุคคลใดเข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชาถือเป็นผู้บริโภคที่ย่อมต้องการการบริการที่มีคุณภาพมาตรฐานของการให้บริการที่ดีและตรงกับวัตถุประสงค์ของการกวดวิชา และ

การบริการนั้นต้องไม่ก่อให้เกิดการเอาเปรียบทางการให้บริการ ผู้รับบริการจึงมีสิทธิที่จะได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการให้บริการและได้รับความปลอดภัยจากการเข้ารับบริการนั้น ๆ ดังนั้น ผู้ใช้บริการจึงมีสิทธิต่าง ๆ ในฐานะเป็นผู้บริโภคและเป็นประชาชนของประเทศที่อยู่ภายใต้กฎหมายที่ได้บัญญัติให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิเอาไว้ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคไว้ในหมวด 3 เรื่องสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยส่วนที่ 10 เรื่องสิทธิในข้อมูลข่าวสารและการร้องเรียน

มาตรา 61 “สิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครองในการได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง และมีสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งมีสิทธิรวมตัวกันเพื่อพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค

ให้มีองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งประกอบด้วยตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตราและการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภค”

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2550 ได้เพิ่มการคุ้มครองให้กับผู้บริโภคมากขึ้นและชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือ รัฐธรรมนูญได้เพิ่มสิทธิให้ผู้บริโภคได้รับข้อมูลที่เป็นความจริง สิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหายเพื่อให้ผู้บริโภคสามารถตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าบนพื้นฐานของข้อมูลที่ถูกต้องและมีช่องทางในการเรียกร้องเพื่อให้ได้รับข้อมูลที่เป็นความจริงสิทธิร้องเรียนเพื่อให้ได้รับการแก้ไขเยียวยาความเสียหาย รวมทั้งกำหนดให้มีองค์กรอิสระเพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคแยกต่างหากจากการดำเนินการของรัฐ เพื่อทำหน้าที่ให้ความเห็นและเสนอแนะต่อการดำเนินงานของรัฐ และการตรวจสอบการกระทำที่เกี่ยวเนื่องเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค

2.7.2 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (2542, หน้า 1 - 23) และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (2545, หน้า 16 - 21) มีสาระสำคัญดังกล่าวต่อไปนี้

2.7.2.1 ระบบการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 15 เป็นบทบัญญัติถึงระบบการศึกษา การจัดการศึกษามี 3 รูปแบบ คือ การศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย สถานศึกษาจัดได้ทั้ง 3 รูปแบบ และให้มีการเทียบโอนผลการเรียนที่ผู้เรียนสะสมไว้ ระหว่างรูปแบบเดียวกัน หรือต่างรูปแบบก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นผลการเรียนจากสถานศึกษาเดียวกันหรือไม่ก็ตาม

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 16 เป็นบทบัญญัติถึงระบบการศึกษาในระบบมี 2 ระบบ คือ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งจัดไว้ให้ไม่น้อยกว่า 12 ปี และการศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญาและระดับปริญญา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 17 ให้มีการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี นับจากอายุย่างเข้าปีที่ 7 จนอายุย่างเข้าปีที่ 16 หรือ เมื่อสอบได้ชั้นปีที่ 9 ของการศึกษาภาคบังคับ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 18 เป็นบทบัญญัติ สำหรับเรื่องสถานศึกษานั้น การศึกษาปฐมวัย และการศึกษาขั้นพื้นฐานให้จัดใน

1. สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย
2. โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนของรัฐ และเอกชน โรงเรียนที่สังกัดสถาบันศาสนา
3. ศูนย์การเรียนรู้ ได้แก่ สถานที่เรียนที่หน่วยงานจัดการศึกษานอกโรงเรียน บุคคล

ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ โรงพยาบาล สถาบันทางการแพทย์ สถานสงเคราะห์ และสถาบันสังคมอื่นเป็นผู้จัด

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 19 เป็นบทบัญญัติ เกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้จัดในมหาวิทยาลัย สถาบันวิทยาลัย หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายเกี่ยวกับสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษานั้น ๆ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 20 เป็นบทบัญญัติ การจัดการอาชีวศึกษา การฝึกอบรมอาชีพ ให้จัดการศึกษาในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและสถานประกอบการ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.7.2.2 การบริหาร และการจัดการศึกษาเอกชน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 45 เป็นบทบัญญัติให้สถานศึกษาเอกชนเป็นนิติบุคคล จัดการศึกษาได้ทุกระดับ และทุกประเภท มีคณะกรรมการบริหาร ประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษาเอกชน ผู้รับใบอนุญาต แทนผู้แทนองค์กรชุมชน ผู้แทนครู ผู้แทนศิษย์เก่า และผู้ทรงคุณวุฒิการบริหาร และการจัด

การศึกษาของเอกชน ให้มีความเป็นอิสระโดยมีการกำกับติดตามประเมินคุณภาพ และมาตรฐาน การศึกษาจากรัฐ และต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ การประเมินคุณภาพ มาตรฐานการศึกษา เช่นเดียวกับสถานศึกษาของรัฐ รวมทั้งภาครัฐต้องให้การสนับสนุนด้านวิชาการ และด้านเงินอุดหนุน การลดหย่อน หรือยกเว้นภาษี รวมทั้งสิทธิประโยชน์อื่นตามความเหมาะสม ทั้งนี้ การกำหนดนโยบายและแผนการจัดการศึกษาของรัฐ ของเขตพื้นที่การศึกษา หรือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้คำนึงถึงผลกระทบต่อการจัดการศึกษาเอกชน โดยให้รับฟังความคิดเห็นของเอกชน และประชาชนประกอบพิจารณาด้วย

1. มาตรฐาน และการประกันคุณภาพการศึกษา

ให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับ ประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และระบบการประกันคุณภาพภายนอก

หน่วยงานต้นสังกัด และสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการบริหาร และจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชน

ให้มีการประกันคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่ง อย่างน้อยหนึ่งครั้งทุกห้าปี โดยสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษาซึ่งเป็นองค์กรมหาชน ทำหน้าที่พัฒนาเกณฑ์ วิธีการประเมิน และจัดให้มีการประเมินดังกล่าว รวมทั้งเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อสาธารณชน ในกรณีที่ผลการประเมินภายนอกไม่ได้มาตรฐานให้สำนักงานรับรองมาตรฐาน จัดทำข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานต้นสังกัด ให้สถานศึกษาปรับปรุงภายในระยะเวลาที่กำหนด หากมิได้ดำเนินการ ให้สำนักงานรับรองมาตรฐานรายงานต่อคณะกรรมการต้นสังกัดเพื่อให้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2. ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา

ให้กระทรวงส่งเสริมให้มีระบบการผลิต และพัฒนา ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ให้มีคุณภาพ และมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง โดยรัฐจัดสรรงบประมาณ และกองทุนพัฒนา ครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอย่างเพียงพอ มีกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและค่าตอบแทน สวัสดิการ ให้มีองค์กรวิชาชีพครู ผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษา เป็นองค์กรอิสระที่มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานวิชาชีพ ออกและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ รวมทั้งกำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรฐาน และจรรยาบรรณของวิชาชีพ

ครูผู้บริหารสถานศึกษา ผู้บริหารการศึกษา และบุคลากรทางการศึกษา อื่น ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน ต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ทั้งนี้ยกเว้นผู้ที่จัดการศึกษาตามอัธยาศัย จัดการศึกษาในศูนย์การเรียนรู้ วิทยาการพิเศษ และผู้บริหารการศึกษาระดับเหนือเขตพื้นที่การศึกษา

ให้ข้าราชการของหน่วยงานทางการศึกษาในระดับสถานศึกษา และระดับเขตพื้นที่การศึกษาเป็นข้าราชการสังกัดในองค์กรกลาง บริหารงานบุคคลของข้าราชการครูตามหลักการกระจายอำนาจการบริหารงานบุคคลสู่เขตพื้นที่ทางการศึกษา และสถานศึกษา

การผลิตและการพัฒนาอาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา การพัฒนามาตรฐานและจรรยาบรรณของวิชาชีพ และการบริหารงานบุคคลของข้าราชการ หรือพนักงานของรัฐ ในสถานศึกษาระดับปริญญาที่เป็นนิติบุคคลให้เป็นไปตามกฎหมายเฉพาะของสถานศึกษานั้น ๆ

2.7.3 ประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2481 (2482, หน้า 22 - 23)

กฎหมายภาษีอากรเป็นกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีของรัฐ แม้จะมีได้กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของบุคคล แต่การจัดเก็บภาษีของรัฐส่งผลกระทบต่อรายได้และผลประโยชน์ของประชาชน ดังนั้น การตีความกฎหมายภาษีอากรจึงต้องทำโดยเคร่งครัด กล่าวคือ รัฐจะเก็บภาษีจากประชาชนได้ก็ต่อเมื่อมีกฎหมายบัญญัติไว้อย่างชัดเจนแล้ว หากถ้อยคำในตัวบทกฎหมายยังมีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจนแล้ว รัฐก็ต้องไม่ตีความกฎหมายไปในทางที่จะเป็นผลร้ายหรือกระทบกระเทือนสิทธิประโยชน์ของผู้ที่จะต้องเสียภาษี เช่นเดียวกันกับการตีความกฎหมายภาษีอากรซึ่งเป็นข้อยกเว้นในการจัดเก็บภาษีดังเช่นมาตรา 42 แห่งประมวลรัษฎากร ก็ต้องทำโดยเคร่งครัด กล่าวคือ หากกฎหมายมีข้อความกำกวม ไม่ชัดเจนว่าเงินได้พึงประเมินประเภทใดจะได้รับยกเว้นภาษีหรือไม่ ก็จะต้องตีความไปในทางที่จะทำให้ผู้ที่จะต้องเสียภาษีได้รับยกเว้นภาษีไม่ได้หรือต้องตีความไปในทางที่เป็นผลร้ายแก่ผู้เสียภาษีนั่นเอง

หลักในการตีความกฎหมายภาษีอากรที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เนื่องด้วยลักษณะของกฎหมายภาษีอากรมีความเป็นเอกเทศจากกฎหมายฉบับอื่น ดังนั้น การตีความกฎหมายภาษีอากรจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงบทบัญญัติในกฎหมายอื่น เช่น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งเป็นกฎหมายหลักในเรื่องหุ้นส่วนและบริษัทมิได้ให้นิยามของคำว่า กิจการร่วมค้า (joint venture) ไว้แต่อย่างใด แต่ประมวลรัษฎากรได้กำหนดให้บริษัทหรือหุ้นส่วนนิติบุคคลรวมถึงกิจการร่วมค้าด้วยซึ่งถือเป็นหน่วยทางภาษีหน่วยหนึ่งเพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีนั่นเอง

นอกจากนั้น การตีความกฎหมายภาษีอากรต้องไม่คำนึงถึงหลักความศักดิ์สิทธิ์แห่งการแสดงเจตนาของคู่สัญญา (freedom of will) เสมอไป ทั้งนี้ เพราะคู่สัญญาอาจอาศัยช่องโหว่ของกฎหมายเพื่อทำนิติกรรมใด ๆ ต่อกันโดยมิได้มีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจแต่อย่างใดแต่มีวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงภาษีเท่านั้น และทำให้ประเทศชาติเสียหายได้

มาตรา 42 “เงินได้พึงประเมินประเภทต่อไปนี้ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้” ดังข้อ 17 ดังนี้

(17) เงินได้ตามที่จะได้กำหนดยกเว้นโดยกฎกระทรวง

ซึ่งเงินได้ตามกฎกระทรวงที่กล่าวถึงนี้ คือ กฎกระทรวง ฉบับที่ 126 พ.ศ. 2509 ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 4 และมาตรา 134 (4) แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2494 และมาตรา 42 (17) แห่งประมวลรัษฎากร (2494, หน้า 617) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกกฎกระทรวงไว้ดังข้อ 2ต่อไปนี้

ข้อ 2 ให้กำหนดเงินได้ต่อไปนี้เป็นเงินได้ตาม (17) ของมาตรา 42 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 (2496, หน้า 52 - 53) ดังข้อ (1)

(1) เงินได้จากกิจการโรงเรียนราษฎร์

เงินได้จากกิจการของโรงเรียนราษฎร์นั้น หมายถึง เงินได้จากโรงเรียนราษฎร์ซึ่งได้ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ แต่ไม่รวมถึงเงินได้จากการขายของ การรับจ้างทำของหรือการให้บริการอื่นใดที่โรงเรียนราษฎร์ซึ่งเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาได้รับจากผู้ซึ่งมิใช่ นักเรียน

โรงเรียนราษฎร์ในที่นี้ หมายถึง โรงเรียนที่เอกชนได้ดำเนินการขึ้น จากความหมายนี้ โรงเรียนกวดวิชา ก็ถือว่าเป็นโรงเรียนราษฎร์เช่นกัน จึงได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้จากกิจการของโรงเรียน

นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติของกฎกระทรวง ฉบับที่ 197 พ.ศ. 2538 ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (2538, หน้า 21 - 22)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 4 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2513 และมาตรา 42(17) แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496 (2496, หน้า 52 - 53) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (37) ของข้อ 2 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 126 พ.ศ. 2509 ออกตามความในประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยกระทรวง ฉบับที่ 196 พ.ศ. 2538 ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร

(37) เงินปันผลหรือเงินส่วนแบ่งของกำไรจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้จากกิจการ โรงเรียนเอกชนที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน หรือกิจการสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ทั้งนี้ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลดังกล่าวจะต้องมิได้ประกอบกิจการอื่นนอกจากกิจการโรงเรียนเอกชนตาม

กฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชนหรือกิจการสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับเงินปันผล หรือเงินส่วนแบ่งของกำไรที่ได้รับจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งประกอบกิจการโรงเรียนเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชนหรือกิจการสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ภาคเอกชนมีบทบาทในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยการจัดตั้งสถานศึกษาที่มีมาตรฐานสูง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

2.7.4 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 (2551, หน้า 29 - 69) ได้กำหนดหลักการบริหารและการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนให้มีฐานะเป็นนิติบุคคลและมีคณะกรรมการบริหารโรงเรียน เพื่อทำหน้าที่บริหารและจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชนให้มีความเป็นอิสระ โดยมีการกำกับติดตามการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับการศึกษาของรัฐ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา ดังนี้

2.7.4.1 ความหมายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชน ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 (2551, หน้า 29 - 30)

โรงเรียน หมายความว่า สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบที่มีใช้作为สถาบันอุดมศึกษาของเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

โรงเรียนในระบบ หมายความว่า โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยกำหนดจุดมุ่งหมาย วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผลซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน

โรงเรียนนอกระบบ หมายความว่า โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยมีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา

นักเรียน หมายความว่า ผู้รับการศึกษาในโรงเรียน

ผู้รับใบอนุญาต หมายความว่า ผู้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน

ผู้จัดการ หมายความว่า ผู้จัดการของโรงเรียนในระบบ

ผู้อำนวยการ หมายความว่า ผู้อำนวยการของโรงเรียนในระบบ

ผู้บริหาร หมายความว่า ผู้บริหารของโรงเรียนนอกระบบ

ครู หมายความว่า บุคลากรวิชาชีพซึ่งทำหน้าที่หลักทางด้านการเรียนการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ในโรงเรียน

ผู้สอน หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่ด้านการเรียนการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ ในโรงเรียนนอกระบบ

บุคลากรทางการศึกษา หมายความว่า ผู้สนับสนุนการศึกษาซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ให้บริการปฏิบัติงานเกี่ยวเนื่องกับการจัดกระบวนการเรียนการสอน การนิเทศ และการบริหารการศึกษาในโรงเรียน

ผู้อนุญาต หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนหรือผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนมอบหมาย

คณะกรรมการ หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

ตราสารจัดตั้ง หมายความว่า ตราสารจัดตั้งนิติบุคคลของโรงเรียนในระบบ

กองทุน หมายความว่า กองทุนส่งเสริมโรงเรียนในระบบ

พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ

รัฐมนตรี หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน

2.7.4.2 การจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา

1. การขอรับใบอนุญาต และการออกใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนกวดวิชาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์การอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนนอกระบบ โดยมีวิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องแนบรายละเอียดเกี่ยวกับกิจการของโรงเรียนนอกระบบมาพร้อมกับคำขอและอย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

- 1) ชื่อ ประเภท และลักษณะของโรงเรียนนอกระบบ
- 2) ที่ตั้ง และแผนผังแสดงบริเวณและอาคารของโรงเรียนนอกระบบ
- 3) หลักสูตร วิธีการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลการศึกษา
- 4) หลักเกณฑ์การคิดค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าธรรมเนียมอื่น รวมทั้ง

หลักเกณฑ์ในการเพิ่มค่าธรรมเนียมดังกล่าว

- 5) รายการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว ผู้ได้รับอนุญาตจะเปลี่ยนแปลงรายการข้างต้นไม่ได้ นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้อนุญาต

2. ให้ผู้อนุญาตพิจารณาคำขออนุญาตให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำขออนุญาต

3. ให้ผู้รับใบอนุญาตจัดให้มีผู้บริหารคนหนึ่งเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบการบริหารงานของโรงเรียนนอกระบบให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับของทางราชการและรายละเอียดข้างต้น โดยผู้รับใบอนุญาตซึ่งมีคุณสมบัติ และลักษณะเป็นผู้บริหารเองก็ได้ และให้ส่งหลักฐานการแต่งตั้งหรือการเข้าเป็นผู้บริหาร ให้ผู้อนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันแต่งตั้งหรือวันเข้ารับบริหาร คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้บริหาร ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

4. ให้โรงเรียนนอกระบบจัดให้มีครูหรือผู้สอนซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมกับหลักสูตรและมีจำนวนที่เหมาะสมกับนักเรียนตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

5. คณะกรรมการจะกำหนดให้โรงเรียนนอกระบบบางประเภทหรือบางขนาดที่ผู้บริหารต้องจัดทำรายงานแสดงกิจการและงบการเงินของโรงเรียนนอกระบบเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปีตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดก็ได้

6. การเก็บค่าธรรมเนียมการศึกษาและค่าธรรมเนียมอื่นในโรงเรียนนอกระบบต้องไม่มีลักษณะเป็นการแสวงหากำไรเกินควรเมื่อคำนึงถึงคุณภาพ มาตรฐานการศึกษา และสิทธิประโยชน์ที่นักเรียนได้รับ

7. ในกรณีที่โรงเรียนนอกระบบประสงค์จะเลิกกิจการให้ผู้รับใบอนุญาตแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้อนุญาตทราบไม่น้อยกว่าสามสิบวันก่อนวันที่ประสงค์จะเลิกกิจการและให้ใบอนุญาตนั้นสิ้นผลเมื่อถึงกำหนดเลิกกิจการ

เมื่อผู้อนุญาตตรวจพบว่าโรงเรียนนอกระบบแห่งใดหยุดดำเนินกิจการเกินเก้าสิบวันโดยไม่แจ้งเลิกกิจการตามวรรคหนึ่ง ผู้อนุญาตมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตโรงเรียนนอกระบบดังกล่าวได้

2.7.4.3 การเตรียมสถานที่และอาคาร

ผู้ประสงค์จะจัดตั้งโรงเรียนเอกชนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 หลักสูตรโรงเรียน ต้องมีการเตรียมอาคาร สถานที่ ตามที่กำหนดในระเบียบที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

โรงเรียนกวดวิชา (กลุ่มงานการศึกษานอกระบบ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 4 - 8)

1. ลักษณะการจัดการเรียนการสอน

- 1) จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน
- 2) จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูสอนและสื่อ
- 3) จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

2. สถานที่ตั้งโรงเรียนและอาคาร

1) สถานที่และบริเวณที่ตั้งโรงเรียนต้องมีลักษณะกว้างขวางและเหมาะสมพอแก่กิจการของโรงเรียน โดยต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ไม่ขัดต่อสุขลักษณะหรือนามัยของนักเรียน การคมนาคมสะดวก ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดอันตรายใด ๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อื่นที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน

2) ต้องมีกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือกรณีเช่าต้องมีสัญญาเช่าอาคาร จากผู้มีสิทธิในการให้เช่า มีกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยระบุวัตถุประสงค์การเช่า เพื่อใช้จัดตั้งโรงเรียน ยกเว้นกรณีการเช่าที่ดินของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ที่ราชพัสดุ ที่ศาสนาสมบัติ ส่วนกลาง ที่ธรณีสงฆ์หรือท้องที่การของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ

3) อาคารต้องเป็นเอกเทศหรืออาคารร่วมต้องแยกเป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกับกิจการอื่นหรือท้องที่การของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ

4) ต้องเป็นอาคารที่ได้รับใบอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการ ให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ ให้วิศวกรที่ได้รับใบอนุญาตประกอบอาชีพวิศวกรควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรมเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความแข็งแรงของอาคาร

3. ห้องเรียน

1) ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 45 คน

2) ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตร ต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

3) ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

4) ห้องเรียนที่จัดแบบห้องบรรยายขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นครูผู้สอน อาจมีนักเรียนเกินห้องละ 90 คน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คนและจะต้องเพิ่มสื่อและเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตามสัดส่วนนักเรียน

4. การจัดอาคารสถานที่และความปลอดภัย

1) ห้องเรียน ห้องประกอบ ต้องมีแสงสว่างพอเพียงและมีระบบถ่ายเทอากาศที่ถูกลักษณะ

2) มีห้องธุรการและหรือห้องพักรูแยกต่างหากจากห้องเรียน

3) จัดให้มีพื้นที่หรือห้องสำหรับพักผ่อนให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่มีอยู่ตามสมควร

4) จัดให้มีน้ำดื่มน้ำใช้ที่สะอาดสุขลักษณะให้เพียงพอตามจำนวนนักเรียนที่มีอยู่

5) มีห้องส้วมแยกชาย – หญิง โดยอัตราส่วนจำนวนนักเรียน 35 คนต่อ 1 ที่สำหรับการเปิดสอนในแต่ละรอบเกิน 20 คนขึ้นไปให้เพิ่มอีก 1 ที่

6) ต้องจัดให้มีทางหนีไฟตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารหรือให้เป็นกฎกระทรวง ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ในเรื่องการป้องกันอัคคีภัย

5. เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนและการใช้สื่อ

1) ต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตลอดเวลาที่มีการจัดการเรียนการสอนในอัตราส่วน 1 คนต่อนักเรียน 1 ห้อง

2) สื่อโทรทัศน์หรือฉากรับภาพ ต้องมีขนาดใหญ่เพียงพอให้นักเรียนสามารถมองเห็นและเข้าใจเรื่องราวที่สื่อนำเสนอได้อย่างชัดเจน โดยจะต้องให้มีสื่ออย่างน้อย 1 เครื่องต่อนักเรียน 15 คน

6. คุณสมบัติของครูและเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียน

1) ครูจะต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้รับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่และความรู้ของผู้รับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ตามข้อ 1.8 หน้า 2)

2) เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษาหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องและมีทักษะในการใช้สื่อ

7. ค่าธรรมเนียมการเรียน

1) การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน จะต้องได้รับอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน โดยให้เก็บได้อัตรา ดังนี้ การเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอนให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือจะต้องเก็บในราคาต่ำสุด

2) กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่สมัครเรียนให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักเรียนตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียน ส่วนอัตรากារคืนเงินให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

8. ให้ผู้รับใบอนุญาตติดประกาศให้เห็นได้ชัดเจนในเรื่องต่อไปนี้ คือ

- 1) ใบอนุญาตให้ดำเนินการกิจการโรงเรียน
- 2) ใบอนุญาตให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียน
- 3) เกณฑ์มาตรฐานการจัดตั้งโรงเรียน
- 4) ข้อมูลอื่น ๆ ที่จำเป็น เช่น รายชื่อครูอาจารย์และหลักสูตรภาคเรียน

9. โรงเรียนจะต้องจัดทำรายงานการดำเนินการเสนอต่อผู้อนุญาตทุกปีและจะต้องมาขึ้นขอต่อใบอนุญาตทุก ๆ 3 ปี ตามหลักเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

10. การคืนค่าธรรมเนียมการเรียน

1) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียน 100% ในกรณีไม่สามารถจัดการเรียนการสอนตามความต้องการของนักเรียนหรือนักเรียนไม่สามารถเรียนตามที่สมัครไว้ เนื่องจากมีความจำเป็น โดยมีหลักฐานเป็นที่เชื่อถือได้มาแสดง

2) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียน 90% ในกรณีนักเรียนแจ้งความจำนงค์เป็นลายลักษณ์อักษร ขอยกเลิกการเรียนโดยแจ้งล่วงหน้าก่อนเปิดทำการสอนในรายวิชานั้น ไม่น้อยกว่า 7 วัน

3) โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียน 80% ในกรณีนักเรียนได้มาเรียนในครั้งแรกแล้วไม่ประสงค์จะเรียนต่อโดยแจ้งเหตุผลและความจำเป็นให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษร หลังจากเรียนครั้งแรกไม่เกิน 3 วัน

4) โรงเรียนต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนคืนตามอัตราในข้อ 1 2 และ 3 ให้กับนักเรียนทันทีที่ได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากนักเรียนว่าไม่ประสงค์จะเรียนต่อไปและขอรับเงินคืน

5) โรงเรียนต้องออกใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้รับจากนักเรียนตามความเป็นจริง

11. มาตรการในการป้องกันอัคคีภัยในโรงเรียนกวดวิชา

1) จัดให้มีการติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือ โดยให้มี 1 เครื่องต่อพื้นที่ไม่เกิน 1,000 ตารางเมตร ทุกกระยะไม่เกิน 45.00 เมตร แต่ไม่น้อยกว่าชั้นละ 1 เครื่อง การติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือนี้ ต้องติดตั้งให้ส่วนบนสุดของตัวเครื่องสูงจากระดับพื้นที่อาคารไม่เกิน 1.50 เมตร ในที่มองเห็นสามารถอ่านคำแนะนำการใช้ได้และสามารถเข้าใช้สอยได้สะดวกและต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา

2) จัดให้มีการติดตั้งระบบไฟฟ้าส่องสว่างสามารถมองเห็นช่องทางเดินได้ขณะเพลิงไหม้และมีป้ายบอกขึ้นและป้ายบอกทางหนีไฟที่ด้านในและด้านนอกของประตูหนีไฟทุกชั้น

ด้วยอักษรที่สามารถมองเห็นและอ่านได้ชัดเจน โดยตัวอักษรต้องมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตร

3) จัดให้มีการติดตั้งอุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนให้หนีไฟที่สามารถส่งเสียงหรือสัญญาณให้คนที่อยู่ในอาคารได้ยินหรือทราบอย่างทั่วถึง

4) จัดให้มีป้ายเรืองแสงหรือเครื่องหมายไฟแสงสว่างด้วยไฟสำรองฉุกเฉินบอกทางออกสู่บันไดหนีไฟติดตั้งเป็นระยะตามทางเดินและบริเวณหน้าประตูหรือทางออกสู่บันไดหนีไฟ ส่วนประตูทางออกจากบันไดหนีไฟสู่ภายนอกอาคารหรือชั้นที่มีทางหนีไฟได้ปลอดภัยต่อเนื่องให้ติดตั้งป้ายที่มีแสงสว่างข้อความ “ทางออกหนีไฟ” หรือ “FIRE EXIT” หรือเครื่องหมายที่มีแสงสว่างแสดงว่าเป็นทางออกหนีไฟให้ชัดเจนและบริเวณทางหนีไฟจะต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง

5) จัดให้มีการติดตั้งแบบแปลนแผนผังของอาคารแต่ละชั้น แสดงตำแหน่งห้องต่าง ๆ ทุกห้องตำแหน่งที่ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงต่าง ๆ ประตูหนีไฟของชั้นนั้น ติดตั้งไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจนและบริเวณที่พื้นชั้นล่างของอาคารทุกชั้นเก็บรักษาไว้ เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้สะดวก

6) อาคารที่มีความสูงตั้งแต่ 4 ชั้นขึ้นไป ให้ติดตั้งบันไดหนีไฟที่ไม่ใช่บันไดในแนวดิ่ง เพิ่มจากบันไดหลักให้เหมาะสมกับพื้นที่อาคารแต่ละชั้น เพื่อให้สามารถลำเลียงบุคคลทั้งหมดในอาคารออกนอกอาคารภายในเวลาอันรวดเร็ว โดยไม่ถือเป็นการดัดแปลงอาคาร แต่ต้องยื่นแบบแปลนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบและบันไดหนีไฟต้องมีลักษณะ ดังนี้

ก. บันไดหนีไฟภายในอาคาร ต้องมีผนังโดยรอบที่ทำด้วยวัสดุที่ไม่ติดไฟ หรือบันไดหนีไฟภายนอกอาคาร บันไดชั้นล่างสุดทำอยู่ห่างจากพื้นดินไม่เกิน 3.50 เมตร บันไดแต่ละช่วงสูงไม่เกินความสูงระหว่างชั้นของอาคาร มีความกว้างไม่น้อยกว่า 90 เซนติเมตร ลูกนอนกว้างไม่น้อยกว่า 22 เซนติเมตร และลูกตั้งสูงไม่เกิน 20 เซนติเมตร

ข. ช่องประตูสู่บันไดหนีไฟเป็นบานทำด้วยวัสดุที่ไม่ติดไฟ พร้อมติดตั้งอุปกรณ์ชนิดที่บังคับให้บานประตูปิดได้เอง เพื่อป้องกันควันและเปลวไฟไม่ให้เข้าสู่บันไดหนีไฟและมีความกว้างสุทธิไม่น้อยกว่า 80 เซนติเมตร สูงไม่น้อยกว่า 2.00 เมตร สามารถเปิดได้สะดวกและไม่มีสิ่งกีดขวางทางหนีไฟ สามารถหนีไฟทางบันไดหนีไฟต่อเนื่องกันถึงระดับดินหรือออกสู่ภายนอกอาคารที่ระดับไม่ต่ำกว่าชั้นสองได้โดยสะดวกและปลอดภัย

2.7.4.4 การจัดทำเอกสารหลักสูตร

การจัดทำหลักสูตร ต้องมีรายละเอียดและรูปแบบ ดังนี้ (กลุ่มงานการศึกษานอกระบบ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 8)

1. ให้ระบุชื่อโรงเรียนและสถานที่ตั้งของโรงเรียนให้ชัดเจน ไว้ส่วนบนของหลักสูตร
2. ระบุชื่อหลักสูตรไว้กลางหน้ากระดาษ
3. จัดรูปแบบของหลักสูตรตามหัวข้อดังต่อไปนี้
 - 1) ระยะเวลา หมายถึง ระยะเวลาของหลักสูตร ตั้งแต่เริ่มเรียนจนจบหลักสูตรไป ประกอบอาชีพได้ ให้กำหนดไว้ว่าหลักสูตรกี่เดือน กี่ปี และตลอดหลักสูตรใช้เวลาไม่น้อยกว่ากี่ชั่วโมง (หากเป็นหลักสูตรคนตรีควรกำหนดระยะเวลาฝึกซ้อมด้วยตนเองด้วย)
 - 2) จุดประสงค์ ควรกำหนดเป้าหมายที่จะให้ผู้เรียนได้รับจากการเรียนตามหลักสูตรให้ระบุเป็นข้อ ๆ อย่างน้อย 3 ข้อ โดยให้เป็นเรื่อง
 - ก. ด้านความรู้ ความเข้าใจในวิชาชีพ
 - ข. ทักษะหรือความชำนาญในการประกอบอาชีพนั้น ๆ
 - ค. การสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ
 - ง. เน้นถึงสภาพทั่วไปและตัวบุคคล เช่น การประกอบอาชีพได้
 4. อัตราเวลาเรียน ให้ระบุเวลาเรียนให้ชัดเจน เช่น สอนสัปดาห์ละกี่วัน วันละกี่ชั่วโมง เรียนกี่ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เปิดสอนกี่รอบ ตั้งแต่เวลาใด ผู้เรียนต้องเรียนจนจบหลักสูตรในเวลา กี่เดือน กี่ปี และไม่น้อยกว่ากี่ชั่วโมงในแต่ละรอบ
 5. วิชาที่สอน ระบุให้ชัดเจน เช่น เสริมสวย ตัดเย็บ คอมพิวเตอร์ ฯลฯ
 6. รายการสอน ให้กำหนดรายการเนื้อหาวิชาที่จะสอนเป็นข้อ ๆ ให้ครอบคลุมทั้งระบุด้วยว่า ในหัวข้อแต่ละรายการสอน ใช้เวลาที่กี่ชั่วโมง โดยคำนวณชั่วโมงให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา
 7. การประเมินผล ให้ระบุว่าเวลาที่สอนมีการทดสอบ วัดผล หรือประเมินผลการเรียนด้วยวิธีการใดบ้าง เช่น ทดสอบภาคทฤษฎี ทดสอบภาคปฏิบัติหรือวิธีการอื่น ๆ
 8. เกณฑ์การตัดสิน ให้กำหนดวิธีการหรือหลักเกณฑ์ในการวัดผลหรือทดสอบความรู้ ความสามารถของผู้เรียนผ่านเกณฑ์การทดสอบได้อย่างไร ให้กำหนดวัดส่วนระหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ เช่น ทดสอบทฤษฎี ร้อยละ 40 ทดสอบภาคปฏิบัติ ร้อยละ 60 เกณฑ์การตัดสิน ร้อยละ 80 หรือพิมพ์คิดไม่น้อยกว่านาทีละ 25 คำ เป็นต้น
 9. เอกสารประกอบการเรียน ให้ระบุหนังสือ เอกสารประกอบการเรียนการสอนไม่น้อยกว่า 3 เล่ม และระบุชื่อผู้แต่ง ชื่อสำนักพิมพ์ ปีที่พิมพ์ทุกเล่ม ตามหลักการเขียน
 10. อุปกรณ์การสอน ให้ระบุการสอนตามลำดับรายการ และจำนวนหน่วยต่อคนด้วย

11. ลงชื่อเจ้าของโรงเรียน (ผู้รับใบอนุญาต) ผู้จัดการและครูใหญ่ให้เรียบร้อย

12. รูปแบบการจัดทำหลักสูตร

2.7.4.5 การเพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้พัฒนา จัดทำข้อมูลสารสนเทศของโรงเรียนเอกชน ให้ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน เพื่อใช้ประกอบการวางแผนพัฒนาโรงเรียน แต่ยังมีโรงเรียนเอกชน จำนวนหนึ่งที่ขาดการติดต่อกันกว่า 1 ปีการศึกษา อาจเนื่องมาจากโรงเรียนได้หยุดกิจการไปแล้ว แต่ไม่ได้ดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จึงมีความจำเป็นต้องเพิกถอนใบอนุญาตจัดตั้งโรงเรียนเอกชนที่ขาดการติดต่อ เมื่อพบว่าไม่มีสภาพเป็น โรงเรียนแล้ว เพื่อให้ข้อมูลเป็นปัจจุบัน ตรงตามสภาพของโรงเรียนที่มีอยู่จริงมากที่สุด ได้กำหนดแนวพิจารณา การดำเนินการเพิกถอน ใบอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนเอกชน ดังนี้ (กลุ่มงานการศึกษานอกระบบ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 21)

1. มีหนังสือลงทะเบียนตอบรับถึงผู้รับใบอนุญาตโรงเรียน แจ้งให้มาพบเจ้าหน้าที่ภายใน 20 วัน นับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือ
2. หากจดหมายถูกไปรษณีย์ส่งกลับ ให้ขอที่อยู่ทะเบียนราษฎรของผู้รับใบอนุญาตโรงเรียน
3. พ้นกำหนดเวลาตามข้อ 1 ให้เจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบสถานที่ โดยให้ถ่ายรูปและหรือสอบถามบุคคลข้างเคียง
4. สรุปข้อเท็จจริง เสนอความคิดเห็นต่อผู้อนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียน และมีหนังสือลงทะเบียนตอบรับถึงผู้รับใบอนุญาตตามที่อยู่ ข้อ 2 แจ้งข้อบกพร่องตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 พร้อมดำเนินการเรื่องหลักฐานการศึกษาสำหรับโรงเรียนในระบบโดยแจ้งความหรือลงบันทึกประจำวัน
5. พ้นกำหนดเวลา 15 วัน ผู้อนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนดำเนินการเพิกถอนใบอนุญาตตามแบบ ร.18 พร้อมแจ้งคำสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบตามที่อยู่ข้อ 2

2.7.4.6 การขอใช้ตราโรงเรียน

1. หลักการ

เมื่อโรงเรียนได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเรียบร้อยแล้ว และมีความประสงค์จะใช้ตราโรงเรียน โรงเรียนจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

2. กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดเรื่องการใช้ตราของโรงเรียนเอกชน (ตั้งแต่ พุทธศักราช 2522) ไว้ดังนี้ (กลุ่มงานการศึกษาอกระบบ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 1, 2550, หน้า 26)

1) เป็นแบบตรารูปกลม 2 วง ซ้อนกันวงนอกเส้นผ่านศูนย์กลางยาว 4.5 เซนติเมตร วงในเส้นผ่านศูนย์กลางยาว 3.5 เซนติเมตร ภายในวงกลมมีสัญลักษณ์ของโรงเรียนตามแบบที่โรงเรียนกำหนดระหว่างเส้นรอบวงของวงกลมทั้งสองด้านบนให้เขียนชื่อเต็มของโรงเรียน ด้านล่างให้เขียนชื่ออำเภอและจังหวัดที่โรงเรียนนั้นตั้งอยู่

2) ภายในดวงตราให้มีลายโปร่ง ไม่ใช่รูปเสมาธรรมจักร

3) ไม่ให้เลียนแบบหรือออกแบบพระปรมาภิไธยหรือเครื่องหมายของราชวงศ์ หรือซ้ำกับเครื่องหมายอื่นของทางราชการเว้นแต่จะได้รับอนุญาต

4) ไม่มีภาษาต่างประเทศอยู่ภายในดวงตรา เว้นแต่โรงเรียนราษฎร์ใดที่เคยใช้ภาษาต่างประเทศอยู่ภายในดวงตราอยู่ก่อนหรือโรงเรียนราษฎร์ที่ได้รับพระราชทานบรมราชานุญาต ให้ใช้ตราประจำโรงเรียน

5) รูปลักษณะของดวงตราต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ต่อมากระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุมัติการแก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์การใช้ตราของโรงเรียนราษฎร์ ข้อ 4 จาก “ไม่ให้มีภาษาต่างประเทศ” เป็น “ไม่ได้มีภาษาต่างประเทศ ยกเว้น โรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลามจะใช้ภาษาอาหรับกำกับด้วยก็ได้”

3. ขั้นตอนการดำเนินการ

โรงเรียนยื่นคำร้องขอเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน และหรือค่าธรรมเนียมอื่น (ร.11) ขอใช้ตราโรงเรียนที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา โดยประทับตราตัวอย่างลงในคำร้องพร้อมแบบตราจริง 1 ชุด

2.7.5 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

2.7.5.1 ขั้นตอนและเงื่อนไขในการดำเนินการขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 (2522, หน้า 13 - 20)

การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร มีขั้นตอนปฏิบัติที่ผู้ที่มีความประสงค์จะทำการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน เคลื่อนย้าย ใช้หรือเปลี่ยนการใช้อาคาร ควรที่จะปฏิบัติตามดังต่อไปนี้ เพื่อให้ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งในเรื่องเงิน และมีความผิดตามที่กำหนดไว้ใน

พระราชบัญญัติควบคุมอาคารของไทย โดยขั้นตอนและเงื่อนไข ในการดำเนินการดังกล่าวมีดังต่อไปนี้คือ

ขั้นตอนก่อนการซื้ออาคาร ซื้อมที่ดิน หรือการออกแบบก่อสร้างอาคารก่อนที่จะทำการซื้ออาคารควรที่จะทำการตรวจสอบข้อมูลดังต่อไปนี้

1. อาคารที่จะมีการซื้อนั้นได้ทำการก่อสร้างโดยมีใบอนุญาตถูกต้องหรือไม่
2. อาคารดังกล่าวสร้างผิดแบบหรือผิดเงื่อนไขการอนุญาตหรือไม่
3. อาคารที่ได้รับอนุญาตมีการใช้สอยตามแบบ ตรงวัตถุประสงค์ที่จะทำการซื้อหรือไม่
4. อาคารนั้นอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีหรือไม่

โดยการตรวจสอบข้อมูลต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น สามารถสอบถามได้จากสำนักงานเขตท้องที่ หรือกองควบคุมอาคาร สำนักงานโยธา กรุงเทพมหานคร หรือผู้ขายออกไปรับรองการก่อสร้างจากกองควบคุมอาคาร สำนักงานโยธา

2.7.5.2 ขั้นตอนในการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร

“อาคาร” ที่จะต้องขออนุญาตหากจะมีการทำการก่อสร้างนั้น พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ได้แก่ “อาคาร” ตามที่ได้ให้ความหมายไว้ในมาตรา 4 (2522, หน้า 2 - 6)

โดยสถานที่ในการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง ได้แก่

1. ในเขตกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานท้องถิ่นแบ่งอำนาจการอนุญาตไว้ดังนี้
 - 1) อาคารที่ต้องขออนุญาตที่สำนักงานเขต

อาคารที่ต้องขออนุญาตที่สำนักงานเขตได้แก่ อาคารที่สูงไม่เกิน 4 ชั้น หรือไม่เกิน 15 เมตร เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัย ตึกแถว หอพัก อาคารแถวอยู่อาศัย อาคารชุด สำนักงาน อาคารอยู่อาศัยรวม ห้องแสดงสินค้าและอาคารพาณิชย์ ห้องแถวสูงไม่เกิน 2 ชั้น อาคารเลี้ยงสัตว์ อาคารชั่วคราว สะพาน หอดังเก็บน้ำ รั้ว เขื่อน ป้าย แผงลอย คลังสินค้าที่มีช่วงเสาไม่เกิน 10 เมตร และถนน

ยกเว้นอาคารพิเศษ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 (2526, หน้า 1 - 15) (โรงแรม หอประชุม หอสมุด หอศิลป์ พิพิธภัณฑ์สถาน ศาสนาสถาน อุ้งเรือ คานเรือ ท่าจอดเรือ อาคารเก็บวัสดุไวไฟ วัสดุระเบิด หรือวัสดุกระจายแพร่พิษหรือรังสี อาคารหรือสิ่งสร้างสูงเกิน 15 เมตร สะพานหรืออาคาร หรือโครงหลังคาช่วงหนึ่งเกิน 10 เมตร) และรวมถึงอาคารสูง อาคารขนาดใหญ่พิเศษ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 (2535, หน้า 6 - 23) โรงแรม โรงพยาบาล โรงงานทุกประเภท ซึ่งไม่ใช่โรงงานที่ประกอบกิจการในครอบครัว และโรงงานที่ประกอบกิจการโดยไม่ก่อเหตุรำคาญ หรือไม่

เป็นมลพิษต่อชุมชน หรือสิ่งแวดล้อม ให้ยื่นขออนุญาตก่อสร้างที่กองควบคุมอาคาร สำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร

2) อาคารที่ต้องขออนุญาตที่กองควบคุมอาคาร สำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร

อาคารที่ต้องขออนุญาตก่อสร้างที่กองควบคุมอาคาร สำนักการโยธา กรุงเทพมหานคร ได้แก่ อาคารที่มีความสูงเกิน 5 ชั้นขึ้นไป หรือสูงเกิน 15 เมตร และอาคารอื่น ๆ ที่นอกเหนืออำนาจของสำนักงานเขต

2. นอกเขตกรุงเทพมหานคร

1) ในเขตเทศบาล

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ภายในเขตเทศบาล ให้ยื่นคำขอต่อนายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาลนั้น ๆ

2) ในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ภายในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ๆ

3) เขตองค์การบริหารส่วนตำบล

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ๆ

4) ในเขตเมืองพัทยา

ผู้ที่ต้องการจะขออนุญาตทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่อยู่ภายในเมืองพัทยา ให้ยื่นคำขออนุญาตต่อนายกเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา

2.7.5.3 ขั้นตอนในการขออนุญาต คัดแปลง ต่อเติม หรือเปลี่ยนการใช้อาคาร

1. การขออนุญาตคัดแปลง ต่อเติมอาคาร

การขออนุญาตคัดแปลง ต่อเติมอาคาร สามารถดำเนินการได้ 2 วิธี เช่นเดียวกับ การขออนุญาตก่อสร้างอาคารดังนี้ คือ

1) การขอรับใบอนุญาตคัดแปลงอาคาร ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 21 (2526, หน้า 13 - 20)

2) การแจ้งความประสงค์คัดแปลงอาคาร โดยไม่ยื่นคำขอรับใบอนุญาต ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 39 ทวิ (2526, หน้า 13 - 20)

2. การเปลี่ยนการใช้อาคาร

เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารซึ่งไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ มีความประสงค์จะใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารดังกล่าว ซึ่งไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือได้แจ้งให้พนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว และให้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารประเภทควบคุมการใช้สำหรับกิจการหนึ่งไปใช้เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้สำหรับกิจการหนึ่งด้วย

เจ้าของอาคารจะต้องใช้อาคารเพื่อกิจการตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาตหรือที่ได้แจ้งไว้ตามมาตรา 39 ทวิ หากประสงค์จะเปลี่ยนการใช้อาคารจากกิจการหนึ่งไปใช้เพื่อกิจการอื่น จะต้องขออนุญาตเปลี่ยนการใช้อาคารต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น หากเปลี่ยนการใช้โดยไม่ขออนุญาต ก็จะมีผลมีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

3. ขั้นตอนในการขออนุญาตใช้อาคาร

หลังจากก่อสร้างดัดแปลงอาคารแล้วเสร็จ ควรตรวจสอบว่าอาคารที่ก่อสร้างนั้น เป็นอาคารประเภทที่ควบคุมการใช้หรือไม่ ถ้าไม่เป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ เจ้าของอาคาร สามารถใช้อาคารตามที่ได้รับอนุญาตได้ทันทีเมื่อก่อสร้าง หรือดัดแปลงอาคารแล้วเสร็จ

อาคารประเภทควบคุมการใช้ได้แก่อาคารดังต่อไปนี้

- 1) อาคารสำหรับใช้เป็นคลังสินค้า โรงมหรสพ โรงแรม อาคารชุด หรือสถานพยาบาล
- 2) อาคารสำหรับใช้เพื่อ
 - ก. กิจการพาณิชยกรรมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 80 ตารางเมตรขึ้นไป
 - ข. กิจการอุตสาหกรรมที่ใช้เครื่องจักรในการผลิต มีกำลังรวมกันหรือเทียบเท่าตั้งแต่ 5 แรงม้าขึ้นไป
 - ค. กิจการศึกษามีพื้นที่ตั้งแต่ 80 ตารางเมตรขึ้นไป
 - ง. อาคารที่ใช้เป็นที่ชุมนุมหรือประชุมที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 300 ตารางเมตรขึ้นไป

จ. สำนักงานหรือที่ทำการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 300 ตารางเมตรขึ้นไป

การขอใบรับรองการใช้อาคารประเภทควบคุมการใช้ เจ้าของอาคารต้องแจ้งให้กรุงเทพมหานครทราบ โดยยื่นแบบหนังสือแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร (แบบ กทม.4) เพื่อขอรับใบรับรองการก่อสร้างดัดแปลงอาคารก่อนจะใช้อาคารนั้น

2.7.6 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 (2522, หน้า 20 - 47) เป็นกฎหมายที่มีหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคที่อาจจะได้รับความเดือดร้อน หรือได้รับความไม่เป็นธรรม จากการเข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชา และบริการต่าง ๆ จะเห็นได้จากเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ว่า ที่มีการตรากฎหมายนี้ขึ้นมาก็เนื่องจากปัจจุบันนี้การเสนอสินค้าและบริการต่าง ๆ ต่อประชาชนนับวันแต่จะเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ประกอบการธุรกิจโฆษณาได้นำวิชาการในทางการตลาด และทางการโฆษณา มาใช้ในการส่งเสริมการค้าบริการซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ เพราะผู้บริโภคไม่อยู่ในฐานะที่จะทราบภาวะตลาดและความจริงที่เกี่ยวกับคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการได้อย่างถูกต้องและทันทั่วถึง (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค, ม.ป.ป., หน้า 13)

แม้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ดังกล่าวจะไม่ใช่เรื่องของกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาโดยตรงก็ตาม แต่ด้วยเพราะว่าผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชาเป็นผู้บริโภคที่เข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชา ดังนั้นผู้ศึกษาจึงต้องทำการศึกษาพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 นี้ ในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา ดังต่อไปนี้

2.7.6.1 การคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค คือ กฎหมายที่ให้ความคุ้มครองประโยชน์ของผู้บริโภค โดยมีหลักเกณฑ์บางประการที่กฎหมายนี้ต้องการให้การคุ้มครองผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา ที่เป็นผู้บริโภคตามกฎหมาย ดังนั้นผู้ใช้บริการโรงเรียนกวดวิชา จึงมีความหมายตามที่กฎหมายฉบับนี้ให้ความหมายไว้ กล่าวคือ คำว่า “ผู้บริโภค” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ให้คำนิยามของคำว่าผู้บริโภค หมายความว่า ผู้ซื้อหรือได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการด้วย (สุขุม สุภนิษฐ์, ม.ป.ป., หน้า 66) และคำว่า “ผู้ประกอบธุรกิจ” ที่หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย

ดังนั้นเมื่อผู้ใช้บริการในโรงเรียนกวดวิชาเป็นผู้บริโภคตามกฎหมายนี้ก็จะทำให้ผู้ใช้บริการในโรงเรียนกวดวิชานั้นมีสิทธิและได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ดังนี้

2.7.6.2 อำนาจหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกฎหมายที่ให้สิทธิแก่ผู้บริโภคในการร้องเรียนต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคหรือฟ้องคดีต่อศาลเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายแก่ผู้ผลิตสินค้าหรือให้บริการในลักษณะที่ไม่ปลอดภัยเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคนั้น โดยแนวทางในการบัญญัติกฎหมาย

คุ้มครองผู้บริโภคเกิดขึ้นมา เพื่อให้มีมาตรการในการคุ้มครองประชาชน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้บริโภค มิให้ถูกเอาเปรียบจากผู้ผลิตสินค้า หรือผู้ให้บริการนั่นเอง (สุขุม สุภนิตย์, ม.ป.ป., หน้า 160 - 165) โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ได้บัญญัติกำหนดอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคไว้ด้วย ในมาตรา 20 ดังนี้

1. รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ
2. ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ประกอบธุรกิจซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค
3. สนับสนุนหรือทำการศึกษาและวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น
4. ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตรายที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการ
5. ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภคเพื่อสร้างนิสัยในการบริโภคที่เป็นการส่งเสริมพละการมี ประหยัดและใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด
6. ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุม ส่งเสริม หรือกำหนดมาตรฐานของสินค้าหรือบริการ
7. ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย

2.7.6.3 การควบคุมการโฆษณาของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา

ในการควบคุมการโฆษณาของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเป็นการใช้อำนาจทางปกครอง เพื่อให้อำนาจในการออกคำสั่งดำเนินการกับโฆษณาที่ใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ตามบทบัญญัติในมาตรา 22 ถึงมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ที่ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ทางกฎหมายเพื่อควบคุมการโฆษณาสินค้าและบริการ

วิธีการควบคุมการโฆษณาเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาหรือสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับการร้องเรียนหรือตรวจพบว่ามีโฆษณาใดอาจเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะเป็นผู้พิจารณาในเบื้องต้น ก่อนนำเสนอคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเพื่อมีคำสั่งต่อไป ในการวินิจฉัยของคณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณานั้น มีข้อพิจารณาดังนี้

1. คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะวินิจฉัยเป็นเบื้องต้นว่าการโฆษณานั้น เป็น โฆษณาตามความหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 (2522, หน้า 21 - 22) หรือไม่ ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติคำนิยามคำว่า “โฆษณา” หมายถึง กระทำการไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ทางการค้า จากคำนิยามดังกล่าว ข้อความที่จะถือเป็น การโฆษณาจึงต้องเป็นข้อความที่ได้เผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยมีวัตถุประสงค์ให้สาธารณชนได้ ทราบถึงสินค้าหรือบริการ เพื่อเชิญชวนให้สาธารณชน ได้เลือกซื้อสินค้าหรือบริการของตนนั่นเอง ดังนั้นการโฆษณาจึงมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ การเผยแพร่ข้อความต่อสาธารณชนและเพื่อประโยชน์ ในทางการค้า

2. เมื่อเป็นโฆษณาตามความหมายของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 (2522, หน้า 20 - 47) แล้ว คณะอนุกรรมการวินิจฉัยการโฆษณาจะพิจารณาต่อไปว่า โฆษณาดังกล่าว เป็นโฆษณาที่ต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่ กล่าวคือ เป็นโฆษณาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค หรือเป็น ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมโดย ข้อความในโฆษณาที่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมาย ดังกล่าวข้างต้น จะมีลักษณะดังนี้

1) ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง บางท่านเรียกว่าโฆษณาหลวง หมายถึง โฆษณาซึ่งแสดงข้อความแตกต่างจากความจริง และผลแห่งการแสดงเช่นนั้นทำให้พฤติกรรมการ บริโภคหันเหไปในทางที่ข้อความนั้นมุ่งหมาย ข้อที่แสดงนั้นอาจเป็นเท็จหรือหลวงอยู่ในตัวเองหรือแม้ ไม่มีสิ่งแสดงว่าจะเท็จ ก็ถือว่าเป็นการหลวงได้ (ข้อความในลักษณะนี้เช่น กรณีหมายเลขที่ 1/2536 เรื่อง การโฆษณาโทรศัพท์มือถือ ระบบ 800 ของเว็ลด์โฟน ข้อความที่ว่า “ระบบ 800 ของเว็ลด์โฟน ติดต่อกันง่ายทุกที่ทุกมุมด้วยอำนาจทะลุทะลวงเหนือกว่า ไม่ว่ามุมอับอาคารทึบหรือที่ลานจอดรถคุณติดต่อก็ได้ ไม่ติดขัด” ซึ่งคณะอนุกรรมการเห็นว่า ตามรายงานการทดสอบของเจ้าหน้าที่บริษัท พบว่าระบบ 800 ของเว็ลด์โฟนมีจุดอับที่ไม่สามารถรับสัญญาณและจุดอับที่ไม่สามารถส่งสัญญาณได้ในบางพื้นที่ เป็น ข้อความที่เกินความจริง) (สุขุม สุภณิตย์, ม.ป.ป., หน้า 159 - 160)

นอกจากการใช้ข้อความที่ไม่เป็นจริงดังกล่าวข้างต้นแล้ว การโฆษณาที่เป็น การอวดอ้างความเป็นยอดในคุณภาพสรรพคุณ โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงระดับแห่งคุณภาพ เช่น ที่สุด ดีกว่า แห่งแรก แห่งเดียว หรือการโฆษณาเปรียบเทียบ หากผู้โฆษณาไม่อาจพิสูจน์ได้ว่า มี สรรพคุณหรือคุณสมบัติตามข้อความโฆษณา หรือไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าสินค้าตนดีกว่าของผู้อื่น ก็ถือ ว่าเป็นการใช้ข้อความอันเป็นเท็จด้วย

2) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อันไม่เป็นความจริง หรือเกินความจริงหรือไม่ก็ตาม ลักษณะของข้อความที่ต้องห้าม ตามอนุมาตรา (2) หมายถึง ข้อความ

ในโฆษณานั้น จะทำให้ผู้บริโภคเข้าใจผิดในสาระสำคัญของสินค้าหรือบริการ การใช้ข้อความโฆษณาในลักษณะเช่นนี้ ผู้โฆษณาอาจใช้วิธีอ้างอิง รายงานทางวิชาการ สถิติหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่เป็นความจริง หรือเกินความจริง อย่างไรก็ดีข้อความที่ต้องห้ามในลักษณะนี้ ยังไม่ถึงขนาดเป็นข้อความอันเป็นเท็จ หากผู้โฆษณาได้ทำการโฆษณาข้อความในลักษณะนี้ กฎหมายกำหนดให้ผู้โฆษณามีโอกาสพิสูจน์ว่า เป็นความจริงให้ปรากฏแก่คณะกรรมการว่าด้วยโฆษณาได้ หากพิสูจน์ไม่ได้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจใช้อำนาจตามมาตรา 27 ในการดำเนินการกับข้อความดังกล่าว

3) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อม ให้มีการกระทำผิดกฎหมาย หรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ การวินิจฉัยว่า ข้อความใดเป็นข้อความที่ต้องห้ามตามอนุมาตรา (3) นี้ค่อนข้างจะวินิจฉัยได้ยาก ในส่วนที่เป็นข้อความที่สนับสนุนให้มีการกระทำผิดกฎหมาย อาจเห็นได้ชัดเจนเพราะอยู่ในการรู้เห็นของบุคคลทั่วไป แต่ข้อความที่เป็นการผิดศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียวัฒนธรรมนั้น คงจะต้องพิจารณาถึงระดับความรู้สึกของวิญญูชนทั่ว ๆ ไปว่าต่อไปในทางเป็นการทำลายศีลธรรมหรือวัฒนธรรมหรือไม่ นอกจากนี้ข้อความในการโฆษณาที่เป็นการแสดงถึงการขายบริการทางเพศหรือสื่อไปในทางการขายบริการทางเพศ ก็เข้าข่ายต้องห้ามตามอนุมาตรานี้ด้วย

4) ข้อความที่จะทำให้เกิด ความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสามัคคีในหมู่ประชาชน ขณะนี้ยังไม่ปรากฏข้อความโฆษณาที่มีลักษณะนี้

5) ข้อความอย่างอื่น ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ปัจจุบันได้มีกฎกระทรวงที่กำหนดข้อความที่เข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 รวม 3 ฉบับ คือ กฎกระทรวง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2526 ลงวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2526 (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2528 ลงวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2528 และ กฎกระทรวง (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2534 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2534 ซึ่งกำหนดข้อความที่มีลักษณะต้องห้าม ได้แก่ ข้อความโฆษณาที่รวมอยู่กับข้อความถวายพระพร ข้อความโฆษณาที่ประกาศว่า จะจัดให้มีการแถมพกดหรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชคให้ของแถม ข้อความโฆษณาขายห้องชุดในอาคารชุดทางสี่ต่าง ๆ ข้อความโฆษณาขายที่ดิน เป็นต้น

3. เมื่อปรากฏว่าข้อความที่โฆษณามีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะอาศัยอำนาจตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 (2522, หน้า 33 - 34) ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ทำการโฆษณาปฏิบัติตามหรือในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยก็สามารถให้ผู้กระทำการโฆษณาพิสูจน์แสดงความจริงได้หลังจากที่คณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีคำสั่งเกี่ยวกับโฆษณานั้นอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างแล้ว หากผู้ได้รับคำสั่งไม่พอใจคำสั่งนั้นสามารถอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคภายใน 10 วัน นับตั้งแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ

การที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องสามารถอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้นั้น เป็นการให้มีการตรวจการใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งทางปกครองเหมาะสมตามควรแก่กรณีหรือไม่ อย่างไรก็ตามการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจนี้เป็นการตรวจสอบโดยองค์กรฝ่ายบริหารด้วยกันเองโดยไม่มีการตรวจสอบโดยองค์กรภายนอก ดังเช่น ระบบการตรวจสอบซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

2.7.7 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541

กฎหมายคุ้มครองแรงงานที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 (2541, หน้า 1 - 41) เริ่มมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 19 สิงหาคม 2541 ซึ่งในการประกาศบังคับใช้ดังกล่าว มีผลให้ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 เรื่อง คุ้มครองแรงงาน และ พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2515 (ฉบับที่ 1) พ.ศ. 2533 ถูกยกเลิก (มาตรา 3) กฎหมายคุ้มครองแรงงานเป็นกฎหมายที่บัญญัติถึงสิทธิหน้าที่ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 (2541, หน้า 2) ใช้บังคับแก่นายจ้าง ลูกจ้างในกิจการจ้างงานทุกราย ไม่ว่าจะประกอบกิจการประเภทใด และไม่ว่าจะมีจำนวนลูกจ้างเท่าใด ยกเว้นนายจ้างหรือกิจการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 4 คือ

1. ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น
2. รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์
3. นายจ้างประเภทที่ได้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งจะไม่ใช้บังคับตามกฎหมายทั้งฉบับหรือบางส่วนก็ได้ ซึ่งได้ออกกฎกระทรวง 2 ฉบับ ยกเว้นมิให้ใช้บังคับกฎหมายทั้งฉบับแก่โรงเรียนเอกชนในส่วนที่เกี่ยวกับครูและครูใหญ่ งานเกษตรกรรมและงานรับไปทำที่บ้าน กับยกเว้นมิให้ใช้บังคับกฎหมายบางส่วนแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับงานบ้านอันมิได้ประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย (ฎีกาที่ 3206/2533) และนายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ

เวลาทำงานปกติตาม มาตรา 23 ให้นายจ้างประกาศเวลาทำงานปกติให้ลูกจ้างทราบ โดยกำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาสิ้นสุดของการทำงานแต่ละวันของลูกจ้างได้ไม่เกินเวลาทำงานของแต่ละประเภทงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่วันหนึ่งต้องไม่เกินแปดชั่วโมงและเมื่อรวมเวลาทำงานทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งต้องไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมง เว้นแต่งานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างตามที่กำหนดในกฎกระทรวงจะมีเวลาทำงานปกติวันหนึ่งต้องไม่เกินเจ็ดชั่วโมง แต่เมื่อรวมเวลาทำงานทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งไม่เกินสี่สิบสองชั่วโมง ในกรณีที่นายจ้างไม่อาจประกาศกำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาสิ้นสุดของการทำงานแต่ละวันได้เนื่องจากลักษณะหรือ

สภาพของงานให้นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันกำหนดชั่วโมงทำงานแต่ละวันไม่เกินแปดชั่วโมงและเมื่อรวมเวลาทำงานทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งต้องไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมง

การคุ้มครองแรงงานเรื่องเวลาทำงานปกติเป็นการกำหนดให้นายจ้างต้องประกาศเวลาทำงานปกติให้ลูกจ้างทราบโดยต้องกำหนดเวลาเริ่มต้นการทำงานและเวลาสิ้นสุดของการทำงานแต่ละวัน ซึ่งเมื่อรวมเวลาทำงาน (แต่ไม่รวมเวลาพักตามปกติ) แล้ววันหนึ่งต้องไม่เกิน 8 ชั่วโมงสำหรับงานทั่วไป และไม่เกิน 7 ชั่วโมงสำหรับงานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้าง

กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2541) (2541, หน้า 12 - 13) ได้กำหนดเวลาทำงานปกติไว้ดังนี้

ข้อ 1 ให้งานทุกประเภทมีเวลาทำงานปกติวันหนึ่งไม่เกินแปดชั่วโมง

ข้อ 2 งานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้าง ได้แก่

- (1) งานที่ต้องทำใต้ดิน ใต้น้ำ ในถ้ำ ในอุโมงค์ หรือในที่อับอากาศ
- (2) งานที่เกี่ยวกับกัมมันตภาพรังสี
- (3) งานเชื่อมโลหะ
- (4) งานขนส่งวัตถุอันตราย
- (5) งานผลิตสารเคมีอันตราย
- (6) งานที่ต้องทำด้วยเครื่องมือหรือเครื่องจักรซึ่งผู้ทำได้รับความสั่นสะเทือนอันอาจ

เป็นอันตราย

(7) งานที่ต้องทำเกี่ยวกับความร้อนจัดหรือความเย็นจัดอันอาจเป็นอันตรายทั้งนี้โดยสภาพของงานมีความเสี่ยงอันตรายสูงหรือมีภาวะแวดล้อมในการทำงานเกินมาตรฐานความปลอดภัยที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 103 ซึ่งไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขที่แหล่งกำเนิดได้และต้องจัดให้มีการป้องกันที่ตัวบุคคลว่าการทำงานล่วงเวลานั้นได้กำหนดความหมายไว้ในมาตรา 5 ว่า “การทำงานล่วงเวลาหมายความว่าการทำงานนอกหรือเกินเวลาทำงานปกติหรือเกินชั่วโมงทำงานในแต่ละวันทีนายจ้างลูกจ้างตกลงกัน ในวันทำงานหรือวันหยุดแล้วแต่กรณี”

บทบัญญัติข้างต้นกล่าวถึงเรื่องการทำงานล่วงเวลาซึ่งหมายความว่ารวมทั้งการทำงานนอกเวลา การทำงานเกินเวลา และการทำงานเกินชั่วโมงทำงาน สำหรับการทำงานนอกเวลาหรือทำงานเกินเวลา หมายถึงการทำงานนอกชั่วโมงทำงานปกติที่นายจ้างกำหนดไว้ คือทำงานก่อนเวลาเริ่มงานหรือทำงานหลังเวลาเลิกงานแล้วส่วนการทำงานเกินชั่วโมงทำงานหมายถึงในกรณีที่นายจ้างไม่สามารถกำหนดเวลาเริ่มงานและเวลาเลิกงานเป็นการแน่นอนได้นายจ้างกับลูกจ้างอาจจะตกลงกันเพื่อให้ลูกจ้างทำงานวันละ 8 ชั่วโมง โดยเริ่มทำงานเมื่อใดก็ได้แล้วแต่ให้ทำไปจนครบ 8 ชั่วโมงก็เป็นอันเลิกงานได้

กรณีเช่นนี้การทำงานล่วงเวลาก็คือการทำงานในช่วงเวลาที่ 9 เป็นต้นไป แต่บทบัญญัติตามกฎหมายฉบับนี้กำหนดห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลาวันแต่จะได้รับความยินยอมจากลูกจ้างก่อน ดังนั้น การทำงานล่วงเวลาจึงเป็นไปตามอำเภอใจหรือภายใต้ความยินยอมจากลูกจ้างแต่ละคนนายจ้างไม่มีอำนาจสั่งให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลา กฎหมายยังให้การคุ้มครองลูกจ้างต่อไปอีกว่าการให้ความยินยอมครั้งเดียว เมื่อตอนทำสัญญาจ้างไม่อาจนำมาใช้ได้ ลูกจ้างต้องให้ความยินยอมก่อนการทำงานล่วงเวลาไว้ด้วยโดยเมื่อรวมจำนวนชั่วโมงทำงานล่วงเวลาและในวันหยุดแล้วก็ต้องไม่เกินกว่าที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

กฎกระทรวงฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2541) กำหนด ชั่วโมงทำงานล่วงเวลาตามมาตรา 24 วรรคหนึ่ง และชั่วโมงทำงานในวันหยุดตามมาตรา 25 วรรคสอง และวรรคสามเมื่อรวมกันแล้วสัปดาห์หนึ่งต้องไม่เกินสามสิบหกชั่วโมงและ “ชั่วโมงทำงานในวันหยุด” ให้หมายความรวมถึงชั่วโมงทำงานล่วงเวลาในวันหยุดด้วยนายจ้างที่ให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลาโดยฝ่าฝืนบทกฎหมายข้างต้นมีความผิดตามมาตรา 144, 148 มีข้อยกเว้นในเรื่องการทำงานล่วงเวลาไว้ตามวรรคสองของมาตรา 24 ว่า “ในกรณีที่ลักษณะหรือสภาพของงานต้องทำติดต่อกันไปถ้าหยุดจะเสียหายแก่งานหรือเป็นงานฉุกเฉิน นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลาได้เท่าที่จำเป็น” กรณีที่ว่างงานใดเป็นงานฉุกเฉินหรือไม่นั้นมติที่นายจ้างเคยยกเป็นข้อต่อสู้และศาลได้วินิจฉัยไว้แล้วคำพิพากษาฎีกาที่ 3119/2529 การที่มีผู้เข้าชมกิจการฟาร์มจะเข้และสวนสัตว์ของนายจ้างในวันเทศกาลตรุษจีนเป็นจำนวนมากแม้จะเป็นกรณีพิเศษกว่าวันปกติธรรมดาก็ไม่ถือว่างานดังกล่าวเป็นงานฉุกเฉิน จะหยุดเสียไม่ได้

บทที่ 3

กฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนนอกระบบ

3.1 บทนำ

เนื่องจากในต่างประเทศนั้นไม่มีโรงเรียนกวดวิชา หรือสถาบันกวดวิชาเหมือนอย่างประเทศไทยที่มีการกวดวิชาสำหรับนักเรียนมัธยมปลาย เพื่อใช้ในการสอบเข้าหรือศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ในต่างประเทศสำหรับบางประเทศนั้นจะเป็นในลักษณะของการเรียนเสริม หรือเรียนเพิ่มในวิชาที่ตนเองเรียนอ่อน หรือเรียนไม่เก่งในวิชานั้น ๆ มากกว่า ด้วยเหตุนี้ทำให้ในต่างประเทศจึงไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนกวดวิชาเหมือนอย่างประเทศไทย จะมีก็เพียงแต่กฎหมายที่เกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนที่ผู้ศึกษาได้นำมาใช้เปรียบเทียบกับเทียบเคียงกับพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของไทย เนื่องจากโรงเรียนกวดวิชาในประเทศไทยนั้นต้องจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และในที่นี้ผู้ศึกษาจะได้นำพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบียในประเทศแคนาดา มาศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 โดยจะกล่าวถึงตั้งแต่ระบบการศึกษาของประเทศแคนาดาไปจนถึงพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบียดังต่อไปนี้

3.2 การศึกษาในประเทศแคนาดา

ระบบการศึกษาของประเทศแคนาดา ประกอบด้วยสถาบันการศึกษาของทั้งภาครัฐและเอกชน ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งตามรัฐธรรมนูญของประเทศแคนาดา ได้กำหนดให้แต่ละรัฐเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนโยบายและระบบการศึกษา ดังนั้น ระบบการศึกษาของแต่ละรัฐจึงมีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม การศึกษาของประเทศแคนาดาจัดว่ามีมาตรฐานที่สูง ซึ่งรับรองโดยรัฐบาลแคนาดา การศึกษาภาคบังคับที่ควบคุมดูแลโดยแต่ละรัฐจะเป็นการศึกษาที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย โดยภาครัฐจะมีเงินสนับสนุนที่ได้มาจากงบประมาณของภาษีท้องถิ่น

โดยทั่วไปแล้ว นักเรียนชาวแคนาดาจะเข้าโรงเรียนอนุบาลเมื่ออายุครบ 6 ปี จะต้องเข้าเรียนชั้นเกรด 1 โดยปกติโรงเรียนจะเริ่มปีการศึกษาตั้งแต่ช่วงเดือนกันยายนถึงเดือนมิถุนายน โรงเรียนมัธยมศึกษาจะมีไปจนถึงเกรด 11 - 12 หรือ 13 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรัฐนั้น ๆ

3.2.1 ปีการศึกษาในประเทศแคนาดา มีการกำหนดภาคเรียนแตกต่างกันออกไป ดังนี้

3.2.1.1 Fall Semester	เปิดประมาณเดือนกันยายน – ธันวาคม
3.2.1.2 Spring Semester	เปิดประมาณเดือนมกราคม – เมษายน
3.1.1.3 Summer Session	เปิดประมาณเดือนพฤษภาคม - สิงหาคม (เปิดสอนในบางสถาบัน)

3.2.2 ระดับการศึกษา แบ่งออกเป็นดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, ม.ป.ป.)

3.2.2.1 ระดับประถมศึกษา ระบบการศึกษาเริ่มจากชั้นอนุบาลเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ แต่ชั้นประถมศึกษาในแต่ละรัฐจะมีความแตกต่างกัน ดังนี้

1. กลุ่มที่มีชั้นประถม 1 - 8 คือ รัฐออนตาริโอและรัฐมานิโตบา
2. กลุ่มที่มีชั้นประถม 1 - 7 คือ รัฐบริติชโคลัมเบียและเซเชียน
3. กลุ่มที่มีชั้นประถม 1 - 6 คือ ทุกรัฐนอกจากที่กล่าวมาแล้ว

3.2.2.2 ระดับมัธยมศึกษา จำนวนปีการศึกษาระดับมัธยมจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละรัฐ แต่เมื่อรวมการเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาแล้ว จะรวมใช้เวลาเรียน 12 ปี ซ้อยกเว้นคือ รัฐควิเบคและรัฐออนตาริโอจะจัดระบบชั้นมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้นอีก 1 ปี รวมเวลาเรียน 13 ปี คล้ายกับว่ามีมัธยมศึกษา 7 แต่นักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษา 7 จะเรียนอีก 3 ปี ในระดับมหาวิทยาลัยก็จะได้รับปริญญาตรี ในขณะที่รัฐและเขตปกครองอื่น ๆ หลักสูตรปริญญาตรีใช้เวลา 4 ปี

ในรัฐควิเบค ยังมีระบบการศึกษา ซึ่งอยู่กึ่งกลางระหว่างมัธยมและมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นระบบคล้ายของฝรั่งเศสที่เรียกว่า ซีเจป (Cegep) การศึกษาในระดับนี้ จะรับผู้จบมัธยมศึกษาปีที่ 5 เข้าเรียนวิชาชีพเป็นเวลา 2 ปี โรงเรียนมัธยมของแคนาดามีทั้งของรัฐบาลและเอกชน ถ้าเป็นเอกชนต้องได้รับการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการของแต่ละรัฐ

โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐ ส่วนใหญ่เป็นแบบสหศึกษา ส่วนของเอกชนนั้นมีทั้งแบบหญิงล้วน ชายล้วน หรือสหศึกษา บางโรงเรียนเป็นโรงเรียนประจำ

3.2.2.3 ระดับมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยในประเทศแคนาดามีทั้งขนาดเล็ก มีนักศึกษาไม่ถึง 1,000 คน ไปจนถึงขนาดใหญ่ที่มีนักศึกษากว่า 35,000 คน การเข้าศึกษาถูกกำหนดโดยมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง โดยทั่วไปจะไม่มีสอบเข้า แต่มหาวิทยาลัยจะมีมาตรฐานของตนเอง

เนื่องจากประเทศแคนาดา มีภาษาราชการ 2 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ผู้สอบเข้ามหาวิทยาลัยจะเลือกสอบได้ทั้งสถาบันที่ใช้ภาษาอังกฤษและสถาบันที่ใช้ภาษาฝรั่งเศส บางมหาวิทยาลัยสอนทั้ง 2 ภาษา แต่นักศึกษารู้ภาษาเดียวก็เพียงพอ

3.2.2.4 การศึกษาถึงวิชาชีพ (community college หรือ career college) เป็นการศึกษาที่ใช้เวลาเรียน 1 - 3 ปี มุ่งเน้นผลิตนักศึกษาเพื่อออกสู่ตลาดแรงงานให้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ วิชาที่เปิดสอนจึงมีการปรับหลักสูตรตลอดเวลาให้สอดคล้องตามนโยบายเศรษฐกิจของชาติและกระแสตลาดแรงงาน

3.2.2.5 การศึกษาภาคทฤษฎีเชิงปฏิบัติ (Co-op education) สถาบันการศึกษาร่วมมือกับภาคธุรกิจเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ปฏิบัติงานจริง โดยจะได้รับค่าจ้าง โดยทั่วไปนักศึกษาจะฝึกงานประมาณ 2 ภาคเรียนก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, ม.ป.ป.)

การให้การศึกษาในประเทศแคนาดาดำเนินการโดยรัฐเป็นส่วนมาก แต่มีสถานศึกษาของเอกชนอยู่จำนวนหนึ่ง โดยในที่นี้จะกล่าวถึงโรงเรียนเอกชนที่ดำเนินการภายใต้พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบีย ดังจะกล่าวต่อไป

3.3 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนแห่งรัฐบริติชโคลัมเบีย

3.3.1 บทนำ

ในขณะที่เป็นเป้าหมายของสังคมในระบอบประชาธิปไตย ที่เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้รับการศึกษา ที่สามารถช่วยให้พวกเขาได้กลายมาเป็นผู้มีความรู้ เป็นตัวของตัวเองโดยสมบูรณ์ และเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน¹ จึงเป็นการเพิ่มในข้อดี และได้มีส่วนร่วมเพื่อสุขภาพและความมั่นคงของสังคมนั้น ๆ และในขณะที่วัตถุประสงค์ของระบบโรงเรียนบริติชโคลัมเบีย คือให้ผู้เรียนทุกคนได้กลายเป็นผู้มีความรู้ เพื่อพัฒนาศักยภาพของตนและได้รับความรู้ ทักษะและทัศนคติที่จำเป็นเพื่อ

¹ WHEREAS it is the goal of a democratic society to ensure that all its members receive an education that enables them to become literate, personally fulfilled and publicly useful, thereby increasing the strength and contributions to the health and stability of that society;

ส่งเสริมการมีสุขภาพที่แข็งแรง สังคมประชาธิปไตยและสังคมหลายฝ่าย และความเจริญรุ่งเรือง และเศรษฐกิจที่ยั่งยืน²

3.3.2 คำจำกัดความ

“ผู้มีอำนาจ” หมายถึง³

- (1) สังคมที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสมาคม
- (2) บริษัท ที่อยู่ภายในความหมายของพระราชบัญญัติธุรกิจบริษัทหรือที่รวมเข้าเป็นรูปบริษัทธุรกิจ ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองส่วนบุคคล หรือ
- (3) บุคคลที่ถูกกำหนด โดยกฎข้อบังคับ ดังผู้มีอำนาจ ที่ดำเนินการ หรือตั้งใจที่จะดำเนินการกับโรงเรียนเอกชน

“ค่าใช้จ่ายทุน” หมายถึง⁴

- (1) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นโดยผู้มีอำนาจ และเหตุบังเอิญที่ได้มาในทรัพย์สินที่คงทนถาวร หรือ ธรรมชาติที่ถาวร
- (2) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการที่ได้มา และการพัฒนาสถานเพื่อวัตถุประสงค์ของโรงเรียนเอกชน
- (3) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการจัดซื้อ การก่อสร้าง การบูรณะ การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ อุปกรณ์ตกแต่ง และการตกแต่งอาคารเพื่อวัตถุประสงค์ของโรงเรียนเอกชน
- (4) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการซื้อยานพาหนะ และส่วนประกอบเพิ่มเติมเหล่านั้น และ
- (5) ที่อาจเกิดขึ้น และ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นอื่น ๆ ที่เป็นของธรรมชาติทุน

² AND WHEREAS the purpose of the British Columbia school system is to enable all learners to become literate, to develop their individual potential and to acquire the knowledge, skills and attitudes needed to contribute to a healthy, democratic and pluralistic society and a prosperous and sustainable economy;

³ "authority" means

- (a) a society incorporated under the *Society Act*,
- (b) a company within the meaning of the *Business Corporations Act* or a corporation incorporated under a private Act, or
- (c) a person designated, by regulation, as an authority that operates or intends to operate an independent school;

⁴ "capital expenses" means

- (a) expenses incurred by an authority for and incidental to the acquisition of assets of a permanent or semipermanent nature,
- (b) expenses incurred in acquiring and developing sites for independent school purposes,

“หนังสือรับรองวิชาชีพครู” หมายความว่าครู⁵

- (a) ผู้ที่ถือหนังสือรับรองคุณวุฒิตามพระราชบัญญัติวิชาชีพครู
- (b) ผู้ที่ถือหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออกโดยผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติฉบับก่อน หรือ
- (c) ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้รับหนังสืออนุญาตที่ออกให้โดยผู้ตรวจการที่เป็นผู้มีอำนาจระหว่างนักเรียนและครู รวมทั้งอินเทอร์เน็ต หรือการจัดส่งอิเล็กทรอนิกส์ การประชุมทาง วิดีทัศน์ หรือการติดต่อกันโดยทางจดหมาย⁶

“การเรียนรู้แบบกระจายของโรงเรียนเอกชน”⁷ หมายถึง โรงเรียนเอกชนที่มีการนำเสนอการเรียนการสอน เพื่อนักเรียนของตน ซึ่งหมายถึงการเรียนรู้แบบกระจายเพียงเท่านั้น

“โปรแกรมการศึกษา”⁸ หมายถึง การกำหนดเป็นระบบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้ผู้เรียน ได้พัฒนาศักยภาพของตน และได้รับความรู้ ทักษะและทัศนคติที่จำเป็น เพื่อส่งเสริมการมีสุขภาพที่แข็งแรงสังคมประชาธิปไตยและสังคมหลายฝ่าย และความเจริญรุ่งเรือง และเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

“ผู้ปกครอง”⁹ หมายถึง ผู้ปกครองของเด็กในความหมายของพระราชบัญญัติความสัมพันธ์ของครอบครัว

⁵ "certified teacher" means a teacher

(a) who holds a certificate of qualification under the *Teaching Profession Act*,

(b) who holds a certificate of qualification issued by the inspector under this Act or the former Act, or

(c) with respect to whom a letter of permission has been issued to an authority by the inspector;

⁶ "distributed learning" means a method of instruction that relies primarily on indirect communication between students and teachers, including internet or other electronic-based delivery, teleconferencing or correspondence;

⁷ "distributed learning independent school" means an independent school that offers instruction to its students by means of distributed learning only;

⁸ "educational program" means an organized set of learning activities that is designed to enable learners to develop their individual potential and to acquire the knowledge, skills and attitudes needed to contribute to a healthy, democratic and pluralistic society and a prosperous and sustainable economy;

⁹ "guardian" means guardian of the person of a child within the meaning of the *Family Relations Act*;

“โรงเรียนเอกชน”¹⁰ หมายถึง โรงเรียน รวมทั้งการเรียนรูปแบบกระจายของโรงเรียนเอกชน ที่คือหรือที่จะรักษาและดำเนินการในบริติชโคลัมเบียโดยอำนาจและ

(1) ที่มีการนำเสนอโปรแกรมการศึกษา ที่มีอายุ 10 ปี หรือมากกว่าอายุของนักเรียนในวัยเรียน

(2) ที่ตรงกับความต้องการในมาตรา 2 (5) ของกำหนดการ และอื่น ๆ ที่มีคุณสมบัติเพื่อหนังสือรับรองของการจำแนกประเภทกลุ่ม หรือ

(3) สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีอำนาจครอบครองหนังสือรับรองฉบับชั่วคราว ที่ออกตามมาตรา 4 (2) แต่ไม่รวมถึง

(4) โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนในรัฐ หรือ โรงเรียน ที่นอกเหนือจากโรงเรียนที่ดำเนินการโดยมีสนธิสัญญากลุ่มปฐมชาติ ภายใต้และที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัตินี้ ดำเนินการโดยมีสนธิสัญญาในกลุ่มปฐมชาติได้กฎหมายของตนเอง หรือ

(5) โรงเรียนที่¹¹

1. มีเพียงข้อเสนอในการสอนศาสนา
2. มีเพียงข้อเสนอในการสอนภาษา
3. มีเพียงข้อเสนอโปรแกรมกิจกรรมทางสังคม หรือกิจกรรมทางวัฒนธรรม
4. มีเพียงข้อเสนอโปรแกรมนันทนาการ หรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับกีฬา หรือ
5. ได้ถูกกำหนดโดยผู้ตรวจการ

“คณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน” หมายถึง คณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชนที่ถูกตั้งขึ้นตามมาตรา 5

¹⁰ "independent school" means a school, including a distributed learning independent school, that is, or is to be, maintained and operated in British Columbia by an authority and

(a) that offers an educational program to 10 or more school age students,

(b) that meets the requirements of section 2 (e) of the Schedule and otherwise qualifies for a certificate of group classification, or

(c) for which an authority holds a subsisting interim certificate issued under section 4 (2), but does not include

(d) a public school, a Provincial school or a school, other than a school operated by a treaty first nation under and in accordance with this Act, operated by a treaty first nation under its own laws, or

¹¹ (e) a school that

(i) solely offers religious instruction,

(ii) solely offers language instruction,

(iii) solely offers a program of social or cultural activities,

(iv) solely offers a program of recreational or athletic activities, or

(v) is designated by the inspector;

“ผู้ตรวจการ” หมายถึง ผู้ตรวจการของโรงเรียนเอกชนที่ได้รับการแต่งตั้งตามมาตรา 2

“ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน”¹² หมายถึง ค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจที่ไม่ใช่ค่าใช้จ่ายทุน และรวมถึง

(1) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการดำเนินการ ซ่อมแซม บำรุงรักษาและการปรับเปลี่ยนเล็กน้อยของอาคารที่ใช้ หรือที่มีความเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของโรงเรียนเอกชน

(2) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการบำรุงรักษาเฟอร์นิเจอร์และ ในการเปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์และอุปกรณ์

(3) ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการดำเนินการศึกษาความเป็นไปได้ และตัวเลือกในการรักษาความปลอดภัยเพื่อสถาน หรืออาคารที่จำเป็นเพื่อวัตถุประสงค์ของโรงเรียนเอกชน หรือเพื่อใช้ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพวกเขาและ

(4) การชำระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยของหนี้ที่เกิดขึ้นโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจนั้น

“ครูใหญ่” หมายถึง ครูที่ต้องรับผิดชอบในการบริหาร และการควบคุมโรงเรียนเอกชน

“โรงเรียนในรัฐ” หมายถึง โรงเรียนในรัฐตามที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ

โรงเรียน

“โรงเรียนรัฐบาล” หมายถึง โรงเรียนที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติโรงเรียน

“วัยเรียน” หมายถึง วัยเรียนดังที่กำหนดตามอนุมาตรา (2)

“เขตการศึกษา” หมายถึง เขตการศึกษาตามที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติโรงเรียน

¹² "operating expenses" means all expenses incurred by an authority that are not capital expenses and includes

(a) expenses incurred in the operation, repair, maintenance and minor alteration of buildings used for or in connection with independent school purposes,

(b) expenses incurred in the maintenance of furniture and equipment and the replacement of furniture and equipment,

(c) expenses incurred in conducting feasibility studies and in securing options for sites or buildings required for independent school purposes or for use in connection with them, and

(d) principal repayments and interest payments on debt incurred by the authority;

“ปีการศึกษา”¹³ หมายถึง ระยะเวลาที่เริ่มตั้งแต่ 1 กรกฎาคม และสิ้นสุดในวันที่ 30 มิถุนายนถัดไป

“นักเรียน” หมายถึง ผู้ที่ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนเอกชน

“ทะเบียนนักเรียน” หมายถึง ข้อมูลทะเบียนในรูปแบบการเขียน หรือในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน แต่ไม่รวมถึงทะเบียนที่เตรียมไว้โดยบุคคลภายนอกคนนั้น เป็นเพียงแก่ผู้ที่สามารถเข้าถึงทะเบียนนั้น

“ครู” หมายถึง ผู้ที่ถูกว่าจ้างโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการจัดเตรียมโปรแกรมการศึกษา ให้แก่นักเรียน หรือจัดการหรือควบคุมดูแลในการจัดเตรียมโปรแกรมการศึกษาให้แก่นักเรียน¹⁴

3.3.3 บุคลากรและภาระหน้าที่¹⁵

3.3.3.1 มีการแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติการบริหารสาธารณะ ผู้ตรวจการของโรงเรียนเอกชนที่เป็นผู้รับผิดชอบในการเป็นรัฐมนตรี เพื่อการบริหารของพระราชบัญญัตินี้

3.3.3.2 ผู้ตรวจการอาจมอบอำนาจให้บุคคลที่จะตรวจสอบ และประเมินในโรงเรียนเอกชน ครูเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการปฏิบัติงาน โปรแกรมการศึกษาที่จัดเตรียมโดยโรงเรียนเอกชน และวัสดุทรัพยากรในการศึกษาและอาคารเรียน และอาคารอื่น ๆ ที่ใช้ร่วมกับโรงเรียน

¹³ "principal" means the teacher responsible for administering and supervising an independent school;

"Provincial school" means a Provincial school as defined in the *School Act*;

"public school" means a school as defined in the *School Act*;

"school age" means school age as determined under subsection (2);

"school district" means a school district as defined in the *School Act*;

"school year" means the period commencing on July 1 and ending on the following June 30;

"student" means a person enrolled in an independent school;

¹⁴ "student record" means a record of information in written or electronic form in respect of a student, but does not include a record prepared by a person if that person is the only person with access to the record;

"teacher" means a person employed by an authority to provide an educational program to students or to administer or supervise the provision of an educational program to students.

¹⁵ **Staff and duties**

(1) There is to be appointed, under the *Public Service Act*, an inspector of independent schools who is responsible to the minister for the administration of this Act.

(2) The inspector may authorize a person to inspect and evaluate independent schools, teachers, the operations of an authority, educational programs provided by independent schools and educational resource materials and school buildings and other buildings used in conjunction with the school.

3.3.3.3 บุคคลผู้ที่มีอำนาจที่ทำการตรวจสอบและการประเมินผลตามมาตรานี้¹⁶

1. เข้าไปในอาคารเรียนหรืออาคารอื่น ๆ ที่ใช้ร่วมกับโรงเรียน หรือ สำนักงานของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจนั้น หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพวกเขเพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบและการประเมินผล

2. ตรวจสอบระเบียบใด ๆ ของเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีอำนาจ ที่เกี่ยวกับการดำเนินการ หรือ การบริหารของโรงเรียนเอกชน และ

3. ตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน และตรวจสอบและครูประเมินโปรแกรมการดำเนินงาน และการบริหารงานของโรงเรียน

3.3.4 การจำแนกประเภทโรงเรียนเอกชน¹⁷

(1) ในใบสมัครโดยเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีอำนาจ ผู้ตรวจการจะต้องออกหรือต่ออายุหนังสือรับรองของโรงเรียนเอกชน โดยแบ่งออกเป็นหนึ่งกลุ่มหรือมากกว่าในรายการที่ได้จัดไว้ ถ้าผู้ตรวจการเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีอำนาจนั้น และโรงเรียนเอกชนที่ได้กระทำตาม

1. ข้อกำหนดสำหรับหนังสือรับรองที่ได้จัดไว้ในรายการ
2. มาตรฐานการศึกษาที่ได้รับการยอมรับโดยรัฐมนตรี และ
3. ข้อกำหนดเพิ่มเติมอื่น ๆ ที่เฉพาะเจาะจงโดยผู้ตรวจการ

(2) ในใบสมัครโดยเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีอำนาจ ผู้ตรวจการอาจออกหนังสือรับรองชั่วคราว โดยการแบ่งประเภทของโรงเรียนเอกชนที่มีอำนาจปฏิบัติการ หรือตั้งใจที่จะทำงานเป็น 3 หรือ 4 กลุ่ม ถ้าผู้ตรวจการเห็นว่าข้อกำหนดสำหรับหนังสือรับรองชั่วคราวที่กำหนดไว้ในกำหนดการ

1. ได้กระทำตามโดยเจ้าหน้าที่ผู้ที่มีอำนาจนั้น และ
2. ได้กระทำตามโดยโรงเรียนเอกชนหรือ ในกรณีของโรงเรียนเอกชนที่ยังไม่ได้เริ่มดำเนินงานจะกระทำตามโดยโรงเรียนเอกชนนั้นในการเริ่มต้นของการดำเนินงาน¹⁸

¹⁶ (3) A person authorized to make an inspection and evaluation under this section may

(a) enter a school building or any other building, used in conjunction with the school or offices of the authority, or any part of them for purposes of conducting the inspection and evaluation,

¹⁷ **Classification of independent schools**

(1) On application by an authority, the inspector must issue or renew a certificate classifying an independent school into one or more of the groups set out in the Schedule if the inspector is satisfied that the authority and the independent school meet

- (a) the requirements for that certificate set out in the Schedule,
- (b) the educational standards established by the minister, and
- (c) any additional requirements specified by the inspector.

(3) หากผู้ตรวจการพบว่า โรงเรียนเอกชนได้กระทำตามข้อกำหนดสำหรับหนังสือรับรองของการจำแนกประเภทกลุ่ม ที่นอกเหนือไปจากฉบับที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต่อโรงเรียนนั้นได้ครอบครอง ผู้ตรวจการต้องออกใบสมัครโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ หนังสือรับรองของการจำแนกประเภทกลุ่มใหม่สำหรับโรงเรียนนั้น และอาจออกคำสั่งให้วันที่ที่อยู่ในหนังสือรับรองใหม่เป็นวันที่มีผล ตามที่กำหนดโดยผู้ตรวจการ เร็วกว่าวันที่ของใบสมัคร

(4) ผู้ตรวจการอาจ¹⁹

1. แบนเงื่อนไขที่ออกหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่ม หรือต่ออายุตามมาตรา
นี้
2. ยกเลิกหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่ม
 - (1) โดยการออกหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่มใหม่ หรือ
 - (2) โดยการขออำนาจ และ
3. ยกเลิกหรือระงับหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่มของโรงเรียนเอกชน ถ้า
อำนาจการดำเนินการโรงเรียน
 - (1) ไม่รักษามาตรฐานและข้อกำหนดที่กล่าวถึงในอนุมาตรา (1) ในระหว่าง
ส่วนใดส่วนหนึ่งของระยะเวลาในหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่ม
 - (2) การละเมิดสภาพของหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่ม หรือ
 - (3) ไม่ยินยอมตามพระราชบัญญัตินี้ และกฎข้อบังคับหรือข้อกำหนดของผู้ตรวจการ

¹⁸ (2) On application by an authority, the inspector may issue an interim certificate classifying an independent school that the authority is operating or intends to operate into group 3 or 4 if the inspector is satisfied that the requirements for the interim certificate set out in the Schedule

(a) are met by the authority, and

(b) are met by the independent school or, in the case of an independent school that has not begun to operate, will be met by the independent school on the commencement of its operations.

¹⁹ (4) The inspector may

(a) attach conditions to a certificate of group classification issued or renewed under this section,

(b) cancel a certificate of group classification

(i) on issuing a new certificate of group classification, or

(ii) on request of an authority, and

(c) cancel or suspend a certificate of group classification of an independent school if the authority operating the school

(i) fails to maintain the standards and requirements referred to in subsection (1) during any part of the period of the certificate of group classification,

(ii) breaches a condition of the certificate of group classification, or

(iii) fails to comply with this Act and the regulations or a requirement of the inspector.

(5) หากผู้ตรวจการยกเลิกหรือระงับหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่มตามอนุมาตรา (4) (c) ผู้ตรวจการสำหรับวัตถุประสงค์ในการอนุญาตตามมาตรา 12 อาจสั่งว่า

1. ในวันแรกสุดของความล้มเหลวหรือกระทำผิด ตามอนุมาตรา (4) (c) คือเป็นวันที่มีผลของการยกเลิกหรือระงับ และ

2. หากผู้ตรวจการออกหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่มใหม่, วันที่มีผลสำหรับหนังสือรับรองคือ วันที่เหมือนกันกับวันที่มีผลในการยกเลิกหรือระงับของหนังสือรับรองฉบับก่อนนั้น

(6) ถ้าผู้ตรวจการไม่ยินยอมออก หรือต่ออายุหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่มหรือยกเลิกหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่มของโรงเรียนเอกชน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการปฏิบัติการโรงเรียนอาจขออุทธรณ์ภายใน 60 วันปฏิทิน การตัดสินใจของผู้ตรวจการที่ให้แก่รัฐมนตรี ที่การตัดสินใจของเขาเป็นอันที่สิ้นสุด

(7) เรื่องกฎข้อบังคับ ผู้ตรวจการอาจรับรู้เกรดที่แตกต่างกันภายในโรงเรียนเอกชน เพื่อวัตถุประสงค์ในการออกหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่มไม่เกิน 2 ใบ ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน²⁰

3.3.5 คณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน²¹

(1) รัฐมนตรีอาจ สำหรับวัตถุประสงค์ในอนุมาตรา (2)

1. เป็นคณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน
2. ตั้งชื่อบุคคลที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการ และ
3. จัดหาค่าตอบแทนและการชำระเงินค่าใช้จ่ายให้แก่สมาชิกในคณะกรรมการ

(2) เรื่องกฎข้อบังคับและอนุมาตรา 2.1 ผู้ตรวจการอาจดำเนินการใด ๆ ต่อไปนี้

1. ออกหนังสือรับรองแก่บุคคล ที่ถ้าผู้สมัครตรงตามหลักเกณฑ์ที่ได้ปรับปรุง โดยคณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน และอนุมัติโดยผู้ตรวจการ

²⁰ (6) If the inspector refuses to issue or renew a certificate of group classification to or cancels the certificate of group classification of an independent school, the authority operating the school may appeal, within 60 calendar days, the inspector's decision to the minister whose decision is final.

(7) Subject to the regulations, the inspector may recognize different grades within an independent school for the purposes of issuing not more than 2 different certificates of group classification with respect to that independent school.

²¹ **Independent school teacher certification committee**

(1) The minister may, for the purposes of subsection (2),

- (a) constitute an independent school teacher certification committee,
- (b) name the persons to be members of the committee, and
- (c) provide for remuneration of and payment of expenses to members of the committee

2. ออกหนังสือรับรองแก่บุคคลตามคำแนะนำของคณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน

3. ออกหนังสืออนุญาตให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการอนุญาต ให้มีอำนาจในการให้บริการของบุคคลที่เป็นครูเพื่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจนั้น สำหรับระยะเวลาที่เฉพาะเจาะจง

4. ออกภายใต้เงื่อนไขหรือปฏิเสธที่จะออก

(1) หนังสือรับรองตามวรรค (a)

(2) หนังสือรับรองตามวรรค (b) หรือ

(3) หนังสืออนุญาตตามวรรค (c)

(2.1) ²²ผู้ตรวจการต้องไม่ออกหนังสือรับรองให้กับบุคคลหรือ ออกหนังสืออนุญาตให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการอนุญาต ให้มีอำนาจในการให้บริการของบุคคลที่เป็นครู ถ้ารองนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติความผิดทางอาญาระบุว่า บุคคลที่มีความเสี่ยงต่อการทำร้ายร่างกาย หรือ ล่วงละเมิดทางเพศเด็กนั้น และการกำหนดนั้นยังไม่เกิดการพลิกผันโดย นายทะเบียนตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัตินั้น

(3) ผู้ตรวจการอาจระงับหรือยกเลิกเพื่อสาเหตุ

1. หนังสือรับรองครูนั้น ตามคำแนะนำของคณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน หรือ

2. หนังสืออนุญาตที่ออกให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ

(4) ถ้าผู้ตรวจการได้ปฏิเสธที่จะออกหนังสือรับรองให้กับครู หรือมีการระงับ หรือเพิกถอนหนังสือรับรองวิชาชีพครู ครูผู้นั้นอาจขออุทธรณ์ ภายใน 60 วันปฏิทิน แก่รัฐมนตรีว่าการตัดสินใจของเขาเป็นอันที่สิ้นสุด

²² (2.1) The inspector must not issue certification to a person or a letter of permission to an authority permitting the authority to use the services of a person as a teacher if the deputy registrar under the *Criminal Records Review Act* determines that the person presents a risk of physical or sexual abuse to children and that determination has not been overturned by the registrar under section 5 of that Act.

(3) The inspector may suspend or revoke for cause

(a) the certification of a teacher on the recommendation of the independent school teacher certification committee, or

(b) a letter of permission issued to an authority.

(4) If the inspector has refused to issue certification to a teacher or has suspended or revoked a teacher's certification, the teacher may appeal, within 60 calendar days, to the minister whose decision is final.

3.3.6 รายงานการไล่ออก การระงับ และการดำเนินการทางวินัยเกี่ยวกับครูผู้มีอำนาจ²³

(1) ในมาตรานี้ “ครูผู้มีอำนาจ” หมายถึง

1. บุคคลผู้ที่ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิ ที่ออกให้โดยผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติเดิม และ
2. บุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้รับหนังสืออนุญาตให้เป็นผู้มีอำนาจโดยผู้ตรวจการแต่ไม่รวมถึงครูใหญ่

(2) ถ้าครูใหญ่

1. ระงับ หรือไล่ออกครูผู้มีอำนาจออก หรือ
2. ดำเนินการทางวินัยแก่ครูผู้มีอำนาจที่ประพฤติผิดที่อ้างถึงในมาตรา 7 (2) (b) ครูใหญ่ต้องไม่ล่าช้าส่งรายงานให้ผู้ตรวจการเกี่ยวกับการระงับ การไล่ออก หรือการดำเนินการทางวินัย

(3) ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจระงับ หรือไล่ออกครูผู้มีอำนาจออก หรือดำเนินการทางวินัยครูผู้มีอำนาจที่ประพฤติผิด ที่อ้างถึงในมาตรา 7 (2) (b)

1. ผู้มีอำนาจต้องไม่ล่าช้าแจ้งครูใหญ่ในการระงับ ไล่ออก หรือดำเนินการทางวินัย และ
2. ครูใหญ่ต้องไม่ล่าช้าส่งรายงานแก่ผู้ตรวจการเกี่ยวกับการระงับ การไล่ออก หรือการดำเนินการทางวินัย

(4) รายงานที่อ้างถึงในอนุมาตรา (2) หรือ (3) (b) ต้อง

1. เป็นลายลักษณ์อักษร

²³ Report of dismissal, suspension and discipline regarding authorized teachers

(1) In this section, "authorized teacher" means

- (a) a person who holds a certificate of qualification issued by the inspector under this Act or the former Act, and
- (b) a person with respect to whom a letter of permission has been issued to an authority by the inspector, but does not include a principal.

(2) If a principal

- (a) suspends or dismisses an authorized teacher, or
- (b) disciplines an authorized teacher for misconduct referred to in section 7 (2) (b), the principal must without delay send to the inspector a report regarding the suspension, dismissal or disciplinary action.

(3) If an authority suspends or dismisses an authorized teacher or disciplines an authorized teacher for misconduct referred to in section 7 (2) (b),

- (a) the authority must without delay notify the principal of the suspension, dismissal or disciplinary action, and
- (b) the principal must without delay send to the inspector a report regarding the suspension, dismissal or disciplinary action.

2. ลงนามโดยครูใหญ่ และ
3. รวมถึงเหตุผลที่ได้กระทำโดยครูใหญ่ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ
- (5) ครูใหญ่ต้องส่งสำเนารายงาน ที่อ้างถึงในอนุมาตรา (2) หรือ (3) (b) ที่ครูผู้มีอำนาจได้ถูกระงับ ไล่ออก หรือดำเนินการทางวินัย²⁴
- (6) ครูใหญ่ต้องส่งรายงานแก่ผู้ตรวจการ เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการปฏิบัติ หรือความสามารถจากครูผู้มีอำนาจนั้น ในความคิดเห็นของครูใหญ่ที่ทำให้ครูที่มีอำนาจไม่เหมาะสม ในการสอนนักเรียน
- (7) ครูใหญ่ต้องส่งสำเนารายงานฉบับที่อ้างถึงในอนุมาตรา (6) ให้แก่ครูที่มีอำนาจที่เป็น ผู้ประพฤติ หรือความสามารถที่เป็นกรณีของรายงานนั้น ๆ
- (8) หากครูผู้มีอำนาจได้มีการลาออกจากตำแหน่ง ครูใหญ่ต้อง
 1. ไม่ล่าช้าในการรายงานสถานการณ์ของการลาออกให้แก่ผู้ตรวจการ ถ้าอยู่ใน ความสนใจของประชาชนให้กระทำ และ
 2. ส่งสำเนารายงานให้แก่ครูผู้มีอำนาจที่ลาออกจากตำแหน่ง
- (9) ครูใหญ่ที่ได้ทำรายงานให้แก่ผู้ตรวจการตามมาตรานี้ ที่เกี่ยวข้องกับครูผู้มีอำนาจต้อง ไม่ล่าช้าหลังจากผู้ตรวจการขอให้กระทำ
 1. จัดเตรียมระเบียบบันทึกทั้งหมดที่มีอยู่ถึงครูใหญ่ให้แก่ผู้ตรวจการ ในสาระที่ เกี่ยวข้องกับรายงานที่ได้จัดทำขึ้นแล้วและ
 2. ส่งสำเนาระเบียบบันทึกฉบับที่อ้างถึงในวรรค (a) ให้แก่ครูผู้มีอำนาจ
- (10) ครูใหญ่ที่ไม่รายงาน ดังที่ได้กำหนดไว้ตามอนุมาตรา (2), (3) (b) หรือ (8) ถือว่า กระทำความผิด

²⁴ (5) The principal must send a copy of a report referred to in subsection (2) or (3) (b) to the authorized teacher suspended, dismissed or disciplined.

(6) The principal must send to the inspector a report, in writing, regarding any conduct or competence by an authorized teacher that, in the principal's opinion, makes the authorized teacher unfit to teach students.

(7) The principal must send a copy of the report referred to in subsection (6) to the authorized teacher whose conduct or competence is the subject of that report.

(8) If an authorized teacher resigns, the principal must

(a) without delay, report the circumstances of the resignation to the inspector if it is in the public interest to do so, and

(b) send a copy of the report to the authorized teacher who resigned.

3.3.7 รายงานการไล่ออก การระงับ และการดำเนินการทางวินัยเกี่ยวกับครูใหญ่²⁵

(1) ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ

1. ระงับ หรือไล่ออกครูใหญ่ออก หรือ
2. ดำเนินการทางวินัยครูใหญ่ที่ประพฤติผิด ที่อ้างถึงในมาตรา 7 (2) (b) ผู้ตรวจการต้องไม่ล่าช้าส่งรายงานการระงับ ไล่ออก หรือดำเนินการทางวินัย
3. ให้แก่สภาของวิทยาลัยครู ถ้าครูใหญ่ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิตามพระราชบัญญัติวิชาชีพครู หรือ
4. ให้แก่ผู้ตรวจการ ถ้าครูใหญ่ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออกโดยผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติเดิม

(2) รายงานที่อ้างถึงในอนุมาตรา (1) ต้อง

1. เป็นลายลักษณ์อักษร
2. ลงนามโดยประธานของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ และ
3. รวมถึงเหตุผลที่กระทำโดยผู้มีอำนาจ

(3) ผู้มีอำนาจต้องส่งสำเนารายงานให้แก่ครูใหญ่ ที่อ้างถึงในอนุมาตรา (1)²⁶

(4) หากผู้มีอำนาจพิจารณาดำเนินการใด ๆ โดย หรือความสามารถของครูใหญ่ที่เป็นผู้ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออกตามความในพระราชบัญญัติวิชาชีพครูที่จะเป็นการละเมิดของมาตรฐานการปฏิบัติวิชาชีพ หรือความสามารถที่จัดตั้งขึ้นโดยสภาของวิทยาลัยครู ผู้มีอำนาจต้องส่ง

²⁵ (1) If an authority

(a) suspends or dismisses a principal, or

(b) disciplines a principal for misconduct referred to in section 7 (2) (b), the authority must without delay send a report regarding the suspension, dismissal or disciplinary action

(c) to the council of the College of Teachers, if the principal holds a certificate of qualification under the *Teaching Profession Act*, or

(d) to the inspector, if the principal holds a certificate of qualification issued by the inspector under this Act or the former Act.

(2) The report referred to in subsection (1) must

(a) be in writing,

(b) be signed by the chair of the authority, and

(c) include reasons for the action taken by the authority.

²⁶ (3) The authority must send to the principal a copy of the report referred to in subsection (1).

รายงานให้สภาเป็นลายลักษณ์อักษรที่เกี่ยวกับการปฏิบัติ หรือความสามารถถ้าอยู่ในความสนใจของประชาชนให้กระทำ²⁷

(5) ถ้าผู้มีอำนาจพิจารณาอำนาจใด ๆ โดยหรือความสามารถของครูใหญ่ที่เป็นผู้ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออกโดยผู้ตรวจการตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติเดิมที่จะดำเนินการ หรือความสามารถที่ทำให้ครูใหญ่ไม่เหมาะสมในการสอนนักเรียน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต้องส่งรายงานไปให้แก่ผู้ตรวจการเป็นลายลักษณ์อักษรที่เกี่ยวกับการปฏิบัติ หรือความสามารถ²⁸

(6) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต้องส่งสำเนารายงานต่อครูใหญ่ ตามอนุมาตรา (4) หรือ (5)

(7) ถ้าครูใหญ่ลาออกจากตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต้อง

1. ไม่ล่าช้าในการรายงานสถานการณ์ของการลาออกจากตำแหน่ง

(1) ให้แก่สภาของวิทยาลัยครู ถ้าครูใหญ่เป็นผู้ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออกตามความในพระราชบัญญัติวิชาชีพครู และเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของประชาชนในการรายงาน หรือ

(2) ให้แก่ผู้ตรวจการ ถ้าครูใหญ่เป็นผู้ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออกให้โดยผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติเดิม และเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของประชาชนในการรายงาน และ

2. ส่งสำเนารายงานให้แก่ครูใหญ่

²⁷ (4) If an authority considers any conduct by or competence of a principal who holds a certificate of qualification issued under the *Teaching Profession Act* to be in breach of the standards of professional conduct or competence established by the council of the College of Teachers, the authority must send to the council a report, in writing, regarding that conduct or

²⁸ (5) If an authority considers any conduct by or competence of a principal who holds a certificate of qualification issued by the inspector under this Act or the former Act to be conduct or competence that makes the principal unfit to teach students, the authority must send to the inspector a report, in writing, regarding that conduct or competence.

(6) The authority must send to the principal a copy of a report sent under subsection (4) or (5).

(7) If a principal resigns, the authority must

(a) without delay, report the circumstances of the resignation

(i) to the council of the College of Teachers, if the principal holds a certificate of qualification issued under the *Teaching Profession Act* and it is in the public interest to report the matter, or

(ii) to the inspector, if the principal holds a certificate of qualification issued by the inspector under this Act or the former Act and it is in the public interest to report the matter, and

(b) send a copy of the report to the principal.

(8) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจที่มีการทำรายงานให้กับสภาของวิทยาลัยครู หรือให้กับผู้ตรวจการตามมาตรานี้ที่เกี่ยวข้องกับครูใหญ่ต้องไม่ล่าช้าหลังจากที่ผู้ตรวจการ หรือสภาขอให้กระทำ²⁹

1. จัดเตรียมระเบียบบันทึกทั้งหมดที่มีอยู่ถึงครูใหญ่ให้แก่สภา หรือผู้ตรวจการในสาระที่เกี่ยวข้องกับรายงานที่ได้จัดทำขึ้นแล้ว และ

2. ส่งสำเนาระเบียบบันทึกที่อ้างถึงในวรรค (a) ให้กับครูใหญ่

3.3.8 ผู้ตรวจการอาจตรวจสอบ

(1) ถ้าผู้ตรวจการพิจารณาเห็นแล้วว่า

1. ครูใหญ่ล้มเหลวในการรายงานต่อสภาของวิทยาลัยครู ตามมาตรา 7 หรือต่อผู้ตรวจการตามมาตรา 7.1 ส่วนเรื่องที่ว่าในการแสดงความคิดเห็นของผู้ตรวจการ ควรได้รับการรายงาน

2. ผู้มีอำนาจล้มเหลวในการแจ้งต่อครูใหญ่ตามมาตรา 7 (3) (a) หรือ 7.1 (3) (a) ของเรื่องที่อยู่ในความเห็นของผู้ตรวจการควรได้รับในเรื่องของการแจ้งให้ทราบ

3. ผู้มีอำนาจล้มเหลวในการรายงานต่อผู้ตรวจการ หรือต่อสภาของวิทยาลัยครู ตามมาตรา 7.2 ของเรื่องที่อยู่ในความเห็นของผู้ตรวจการควรได้รับการรายงาน หรือ

4. ผู้มีอำนาจล้มเหลวในการส่งข้อมูลตามที่ต้องการตามมาตรา 7.6 ผู้ตรวจการอาจมอบหมายให้บุคคลเป็นผู้ที่ตรวจสอบกรณีความล้มเหลว³⁰

(2) บุคคลผู้มีอำนาจตามอนุมาตรา (1) อาจ

²⁹ (8) An authority that has made a report to the council of the College of Teachers or to the inspector under this section in respect of a principal must, without delay after being requested to do so by the inspector or the council,

(a) provide the council or inspector with all of the records available to the authority that touch on the matter in respect of which the report was made, and

(b) send a copy of the records referred to in paragraph (a) to the principal.

³⁰ **Inspector may investigate**

(1) If the inspector considers that

(a) a principal has failed to report to the council of the College of Teachers under section 7 or to the inspector under section 7.1 a matter that, in the opinion of the inspector, should have been reported,

(b) an authority has failed to notify a principal under section 7 (3) (a) or 7.1 (3) (a) of a matter that, in the opinion of the inspector, should have been the subject of a notice,

(c) an authority has failed to report to the inspector or to the council of the College of Teachers under section 7.2 a matter that, in the opinion of the inspector, should have been reported, or

(d) an authority has failed to submit information as required under section 7.6, the inspector may authorize a person to investigate the circumstances of the failure.

1. เข้าไปในอาคารเรียนหรืออาคารอื่น ๆ ที่ใช้ร่วมกับโรงเรียนเอกชนหรือสำนักงานของผู้มีอำนาจหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของพวกเขา เพื่อวัตถุประสงค์ของการดำเนินการสอบสวน

2. ตรวจสอบระเบียบฉบับใด ๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารหรือการกำกับดูแลของโรงเรียนและ

3. สัมภาษณ์นักเรียนและครูของโรงเรียน และเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจที่ดำเนินงานในโรงเรียน

(3) บุคคลผู้มีอำนาจตามอนุมาตรา (1) ต้องส่งรายงานให้แก่ผู้ตรวจการ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดก็ตามที่ผลลัพธ์จากการดำเนินในหน้าที่ของบุคคลนั้น ตามอนุมาตรา (1)

(4) หลังจากได้รับรายงานที่อ้างถึงในอนุมาตรา (3) ที่เกี่ยวกับครูใหญ่ ผู้ตรวจการอาจ ถ้าเห็นว่าเหมาะสมที่กระทำการส่งรายงาน

1. ให้แก่สภาของวิทยาลัยครู ถ้าครูใหญ่ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออกตามพระราชบัญญัติวิชาชีพครูและ

2. ให้แก่คณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน ถ้าครูใหญ่ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออกให้โดยผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัติ หรือพระราชบัญญัติเดิม³¹

³¹ (2) A person authorized under subsection (1) may

(a) enter a school building or any other building used in conjunction with the independent school or offices of the authority, or any part of them, for the purposes of conducting the investigation,

(b) inspect any record relating to the administration or supervision of the school, and

(c) interview students and teachers of the school and staff of the authority that operates the school.

(3) A person authorized under subsection (1) must submit a report to the inspector in respect of anything resulting from carrying out the person's duties under subsection (1).

(4) After receiving a report referred to in subsection (3) regarding a principal, the inspector may, if satisfied that it is appropriate to do so, submit the report

(a) to the council of the College of Teachers, if the principal holds a certificate of qualification issued under the *Teaching Profession Act*, and

(b) to the independent school teacher certification committee, if the principal holds a certificate of qualification issued by the inspector under this Act or the former Act.

3.3.9 การประกาศเตือนประชาชน³²

- (1) เรื่องอนุมาตรา (2) ผู้ตรวจการต้องประกาศให้กับประชาชนในเรื่องของ
1. ชื่อของบุคคล ผู้ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิ ที่ออกโดยผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติเดิม หรือที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้รับหนังสืออนุญาตที่ให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจโดยผู้ตรวจการ ผู้ที่ถูกดำเนินการทางวินัยโดยผู้ตรวจการและ
 2. เหตุผลว่าทำไมการดำเนินการทางวินัยได้เกิดขึ้น
- (2) ผู้ตรวจการอาจจะรับการประกาศเตือนในเหตุผลที่อ้างถึงในอนุมาตรา (1) (b) ถ้าผู้ตรวจการพิจารณาถึงการประกาศเตือนในเหตุผลนั้น จะทำให้เกิดความยากลำบากที่สำคัญต่อคนที่ถูกทำร้าย การละเมิด หรือใช้ประโยชน์โดยบุคคลที่อ้างถึงในอนุมาตรา (1) (a)
- (3) การประกาศเตือนที่ต้องการตามอนุมาตรา (1) อาจทำโดยการแจ้งประกาศให้ทราบในเว็บไซต์ที่ได้รับการดูแลโดยผู้ตรวจการ

3.3.10 การลงทะเบียนออนไลน์

- (1) ในมาตรานี้ “ผู้มีอำนาจ” หมายถึง
1. บุคคลที่ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิที่ออก โดยผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพระราชบัญญัติเดิม หรือ
 2. บุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้รับหนังสืออนุญาตที่ให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ โดยผู้ตรวจการ³³

³² Public notification

- (1) Subject to subsection (2), the inspector must notify the public of
- (a) the name of a person, who holds a certificate of qualification issued by the inspector under this Act or the former Act or with respect to whom a letter of permission has been issued to an authority by the inspector, who has been disciplined by the inspector, and
 - (b) the reasons why the disciplinary action was taken.
- (2) The inspector may withhold notification of the reasons referred to in subsection (1)
- (b) if the inspector considers that notification of the reasons would cause significant hardship to a person who was harmed, abused or exploited by the person referred to in subsection (1) (a).
- (3) The notification required under subsection (1) may be made by posting a notice on a web site maintained by the inspector.

³³ Online registry

- (1) In this section, "authorized person" means
- (a) a person who holds a certificate of qualification issued by the inspector under this Act or the former Act, or
 - (b) a person with respect to whom a letter of permission has been issued to an authority by the inspector.

(2) ผู้ตรวจการต้องสร้างและรักษาการลงทะเบียนออนไลน์ เพื่อวัตถุประสงค์ของการจัดเตรียมให้ประชาชนมีข้อมูลต่อไปนี้ ที่เกี่ยวกับผู้มีอำนาจในแต่ละคน³⁴

1. ชื่อผู้มีอำนาจนั้น
2. สถานะปัจจุบันของผู้มีอำนาจในหนังสือรับรองคุณวุฒิ หรือ หนังสืออนุญาต
3. ระเบียบบันทึกการระงับชั่วคราวใด ๆ หรือ การเพิกถอนของผู้ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิ หรือหนังสืออนุญาต
4. ระเบียบบันทึกของการปฏิบัติตามวินัยใด ๆ ที่ควบคุมโดยผู้ตรวจการ ที่เกี่ยวกับบุคคลผู้มีอำนาจในการประพฤติผิดที่เกี่ยวข้องกับ

(1) ที่เป็นอันตรายต่อร่างกายกับนักเรียนหรือผู้เยาว์
(2) ล่วงละเมิดทางเพศหรือแสวงหาประโยชน์ทางเพศของนักเรียน หรือผู้เยาว์
หรือ

- (3) ที่เป็นอันตรายต่ออารมณ์อันสำคัญต่อนักเรียนหรือผู้เยาว์
- (3) เรื่องอนุมาตรา (4) ระเบียบบันทึกในการลงทะเบียนออนไลน์ของเรื่องที่อ้างถึงในอนุมาตรา (2) (d) ต้องระบุเหตุผลว่าทำไมการดำเนินการทางวินัยได้เกิดขึ้น
- (4) ผู้ตรวจการอาจจะระงับหรือลบออกจากการลงทะเบียนเหตุผลคำแถลงการณ์ ที่อ้างถึงในอนุมาตรา (3) ถ้าผู้ตรวจการเห็นว่าคำแถลงการณ์นั้น ถ้ารวมอยู่ในการลงทะเบียน จะทำให้เกิดความยากลำบากที่สำคัญให้กับบุคคลที่ถูกทำร้าย ล่วงละเมิด หรือ โจมตีด้วยผู้มีอำนาจ³⁵
- (5) เรื่องอนุมาตรา (6) หลังจากทีระเบียบบันทึกที่กล่าวถึงในอนุมาตรา (2) (d) ที่อยู่ใน

³⁴ (2) The inspector must establish and maintain an online registry for the purpose of providing the public with the following information about each authorized person:

- (a) the authorized person's name;
- (b) the current status of the authorized person's certificate of qualification or letter of permission;
- (c) a record of any suspensions or revocations of the authorized person's certificate of qualification or letter of permission;
- (d) a record of disciplinary action taken by the inspector with regard to the authorized person for misconduct that involved
 - (i) physical harm to a student or minor,
 - (ii) sexual abuse or sexual exploitation of a student or minor, or
 - (iii) significant emotional harm to a student or minor.

³⁵ (3) Subject to subsection (4), the record in the online registry of the matters referred to in subsection (2) (d) must state the reasons why the disciplinary action was taken.

(4) The inspector may withhold or remove from the registry a statement of the reasons referred to in subsection (3) if the inspector considers that the statement, if included in the registry, would cause significant hardship to a person who was harmed, abused or exploited by the authorized person.

ทะเบียนอย่างน้อย 5 ปี ผู้ที่มีอำนาจที่เป็นผู้ประพฤติผิดจะถูกบันทึกตามอนุมาตรา (2) (d) อาจนำไปใช้กับผู้ตรวจการ ที่นำทะเบียนบันทึกนั้นออกจากการลงทะเบียนนั้น และผู้ตรวจการอาจลบทะเบียนบันทึกนั้นออกจากการลงทะเบียน ถ้าอยู่ในความสนใจของประชาชนให้กระทำ

(6) อนุมาตรา (5) ไม่ใช้กับทะเบียนบันทึกของการระงับชั่วคราวใด ๆ หรือ การเพิกถอนของบุคคลที่ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิ³⁶

3.3.11 การชดเชยค่าใช้จ่ายสำหรับการกำหนด กิจกรรมทางการศึกษา

(1) รัฐมนตรีอาจชดเชยให้แก่นักเรียน หรือเด็กที่ได้จดทะเบียนตามมาตรา 13 ของพระราชบัญญัติโรงเรียน ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นสำหรับใช้ในการสอน การตรวจสอบ หรือการรับรองเกี่ยวกับ กิจกรรมทางการศึกษา หรือประเภทกิจกรรมทางการศึกษาที่กำหนดโดยรัฐมนตรี ในจำนวนที่ได้กำหนดโดยรัฐมนตรีนั้น ถ้านักเรียนหรือเด็กได้แสดงให้เห็นถึงมาตรฐานของผล สัมฤทธิ์ เห็นด้วยจากรัฐมนตรีในการกำหนดกิจกรรมทางการศึกษา หรือประเภทของกิจกรรมการศึกษา³⁷

(2) อนุมาตรา (1) ใช้ไม่ได้เว้นแต่

1. นักเรียนหรือเด็กที่อยู่ในวัยเรียนและ
2. ผู้ปกครองหรือผู้คุ้มครองของนักเรียนหรือเด็ก

(1) เป็น หรืออยู่ในเวลาการเสียชีวิตของผู้ปกครองหรือผู้คุ้มครอง พลเมืองของประเทศแคนาดา หรือผู้อาศัยอย่างถาวรที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองการเข้าเมืองและผู้ลี้ภัย (แคนาดา) ซึ่งเป็นผู้หรืออยู่ในเวลาการเสียชีวิตของผู้ปกครองหรือผู้คุ้มครองที่มีถิ่นพำนักปกติอยู่ในบริติชโคลัมเบียหรือ

(2) โดยชอบด้วยกฎหมายที่ยอมรับในประเทศแคนาดา และมีถิ่นพำนักปกติในบริติชโคลัมเบีย

(3) เพื่อวัตถุประสงค์ในการอนุมาตรา (1) รัฐมนตรีอาจออกคำสั่งในการจัดตั้ง จำนวนนักเรียนหรือเด็กที่ลงทะเบียนตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียน ที่อาจมีการชดเชย รวมทั้ง

³⁶ (5) Subject to subsection (6), after a record referred to in subsection (2) (d) has been on the registry for at least 5 years, the authorized person whose misconduct is recorded under subsection (2) (d) may apply to the inspector to have that record removed from the registry, and the inspector may remove that record from the registry if it is in the public interest to do so.

(6) Subsection (5) does not apply to a record of any suspensions or cancellations of a person's certificate of qualification.

³⁷ **Reimbursement of expenses for designated educational activities**

(1) The minister may reimburse a student or a child registered under section 13 of the *School Act* for expenses incurred for instruction, examination or certification with respect to an educational activity or a category of educational activities designated by the minister, in the amount established by the minister, if the student or child demonstrates a standard of achievement, satisfactory to the minister, in the designated educational activity or category of educational activities.

1. การกำหนดกิจกรรมทางการศึกษา หรือประเภทกิจกรรมทางการศึกษา
2. การตั้งจำนวนรวมสูงสุดที่อาจต้องชำระ
3. การสร้างข้อจำกัดในจำนวนกิจกรรมทางการศึกษา หรือประเภทกิจกรรมทางการศึกษาที่นักเรียนหรือเด็กอาจได้รับการชดเชย และ
4. การตั้งจำนวนรวมที่แตกต่าง และข้อจำกัดที่แตกต่าง ในกิจกรรมทางการศึกษาที่แตกต่างกัน หรือประเภทกิจกรรมทางการศึกษาที่แตกต่างกัน³⁸

3.3.12 การกระทำผิด³⁹

(1) บุคคลต้องไม่จัดเตรียม หรืออ้างว่าจัดเตรียมการศึกษาให้แก่ผู้ที่อยู่ในวัยเรียนที่นอกเหนือจาก

1. โรงเรียนเอกชนที่เป็นผู้มีอำนาจครอบครองหนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่มที่มีอยู่
 2. โรงเรียนรัฐบาล
- โรงเรียนฝรั่งเศสที่ดำเนินการโดยสำนักงานการศึกษาฝรั่งเศสตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติโรงเรียน

³⁸ (3) For the purposes of subsection (1), the minister may make orders establishing the amount a student or a child registered under section 13 of the *School Act* may be reimbursed, including

- (a) designating an educational activity or a category of educational activities,
- (b) setting the maximum amount that may be paid,
- (c) establishing a limit on the number of educational activities or categories of educational activities for which a student or child may receive reimbursement, and
- (d) setting different amounts and different limits for different educational activities or different categories of educational activities.

³⁹ Offence

- (1) A person must not provide or purport to provide schooling to persons of school age other than in
 - (a) an independent school for which an authority holds a subsisting certificate of group classification,
 - (b) a public school,

3. โรงเรียนในรัฐ⁴⁰

4. โรงเรียนที่ดำเนินการโดย

- (1) รัฐบาลของประเทศแคนาดา
- (2) กลุ่มปฐมนิเทศที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติโรงเรียน หรือ
- (3) สำนักงานการศึกษาชุมชน ที่จัดตั้งโดยกลุ่มปฐมนิเทศเดียวที่เข้าร่วมหรือ

มากกว่า ภายใต้กลุ่มปฐมนิเทศที่อยู่เหนือพระราชบัญญัติบริติชโคลัมเบีย (แคนาดา)

โรงเรียนที่ดำเนินการโดยสนธิสัญญากลุ่มปฐมนิเทศตามกฎหมายของตนเอง

5. มหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัยที่ได้กำหนดในพระราชบัญญัติวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาหรือ

6. โรงเรียนที่ซึ่ง

- (1) เพียงข้อเสนอการสอนศาสนา
- (2) เพียงข้อเสนอการสอนภาษา
- (3) เพียงข้อเสนอโปรแกรมกิจกรรมทางสังคมหรือกิจกรรมทางวัฒนธรรม
- (4) เพียงข้อเสนอโปรแกรมการพักผ่อนหรือกิจกรรม หรือ
- (5) กำหนดโดยผู้ตรวจการ

(2) อนุมาตรา (1) ไม่จัดขวางบุคคลจากการจัดเตรียมสถานศึกษาที่มีเด็กน้อยกว่า 10 คน

(3) บุคคลต้องไม่ดำเนินการ หรืออ้างว่าดำเนินการในโรงเรียนเอกชน เว้นแต่เป็นผู้ที่ครอบครองหนังสือรับรองจำแนกประเภทกลุ่มตามพระราชบัญญัตินี้

⁴⁰ (c) a Provincial school,

(d) a school operated by

(i) the government of Canada,

(ii) a first nation, as defined in the *School Act*, or

(iii) a Community Education Authority established by one or more participating First Nations under the *First Nations Jurisdiction over Education in British Columbia Act* (Canada),

(d.1) a school operated by a treaty first nation under its own laws,

(e) a university or institution as defined in the *College and Institute Act*, or

(f) a school that

(i) solely offers religious instruction,

(ii) solely offers language instruction,

(iii) solely offers a program of social or cultural activities,

(iv) solely offers a program of recreational or athletic activities, or

(v) is designated by the inspector.

(4) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต้องไม่ยอมรับ แสดงหรือใช้ถ้อยคำที่ว่า “การรับรองจากรัฐบริติชโคลัมเบีย” ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชนที่หนังสือรับรองการจำแนกประเภทกลุ่ม 3 ได้ออกไปแล้ว

(5) บุคคลที่ทำการฝ่าฝืนมาตรานี้ถือว่ากระทำความผิด⁴¹

3.4 วิเคราะห์เปรียบเทียบพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 กับพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนแห่งรัฐบริติชโคลัมเบียประเทศแคนาดา

การกวดวิชาในประเทศไทยที่ดำเนินการแพร่หลายในปัจจุบันสะท้อนให้เห็นว่าระบบการศึกษาไทยมีการแข่งขันกันค่อนข้างสูง เนื่องจากทั้งผู้เรียน และผู้ปกครองของนักเรียนระดับอนุบาล ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา มีความเชื่อมั่นว่าหากกวดวิชาแล้วบุตรของตนจะมีโอกาสเข้าในโรงเรียน และมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้ แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการแต่ละยุคแต่ละสมัยได้ใช้ความพยายามอย่างสูงในการปรับปรุง และพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา แต่ก็ยังไม่สามารถลดค่านิยมในการกวดวิชาลงได้ การกวดวิชาในรูปแบบต่าง ๆ ในประเทศไทยจึงเกิดขึ้นทั้งในต่างจังหวัด และกรุงเทพฯ อย่างมากมาย ทั้งถูกต้องตามกฎหมาย และอาจไม่ถูกต้องตามกฎหมาย (สุรัชย์ เทียนขาว, 2550)

ส่วนการกวดวิชาในต่างประเทศนั้นโดยส่วนใหญ่จะเป็นการเรียนเสริม หรือเรียนเพิ่มในส่วนที่ตนเองไม่ถนัด หรือวิชาที่อ่อน ก็ไปเรียนเพิ่มให้เก่งมากขึ้น ซึ่งต่างกับของประเทศไทยที่การเรียนกวดวิชากลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องเรียนเพื่อกวดวิชาให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ โดยส่วนมากประเทศที่มีการกวดวิชาคล้ายกับประเทศไทยก็จะมีประเทศในแถบเอเชีย ได้แก่ ญี่ปุ่น เกาหลี จีน อินเดีย ฯลฯ ส่วนในประเทศทางฝั่งยุโรปจะเป็นในลักษณะของการเรียนพิเศษ หรือเรียนเพิ่มในวิชาที่อ่อนเพื่อทำเกรดในโรงเรียนมากกว่า มิได้เป็นการกวดเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย เนื่องจากระบบการศึกษาของต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษานั้น โดยทั่วไปแล้วการศึกษาระดับนี้จะครอบคลุมเวลาเรียน 4-6 ปี ที่เป็นการศึกษาภาคบังคับ โดยหลักสูตรจะเป็นวิชาบังคับในปีแรก ๆ และเพิ่มวิชาเลือกมากขึ้นในปีหลัง ๆ เพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาดและตัวนักเรียนเอง หรือ

⁴¹ (3) A person must not operate or purport to operate an independent school unless the person holds a certificate of group classification under this Act.

(4) An authority must not assume, display or use the phrase "certified by the Province of British Columbia" with respect to an independent school for which a certificate of group 3 classification has been issued.

(5) A person who contravenes this section commits an offence.

เพื่อเตรียมเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา แต่โดยรวมแล้วจะใช้เวลาเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเท่ากับ 12 ปี ยกเว้นที่ควิเบก (Quebec) และที่ออนตาริโอ (Ontario) จะมีระบบชั้นมัธยมศึกษาเพิ่มอีก 1 ปี รวมเป็นเวลาเรียน 13 ปี และการจบการศึกษาสูงสุดในระดับมัธยมที่เกรด 11,12 หรือ 13 โรงเรียนมัธยมของแคนาดามีทั้งโรงเรียนรัฐบาลและเอกชน ถ้าเป็นโรงเรียนเอกชนจะต้องได้รับการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการของแต่ละรัฐด้วย โรงเรียนรัฐบาลเกือบทั้งหมดเป็นโรงเรียนแบบสหศึกษา โดยนักเรียนต่างชาติจะมีหลักสูตรภาษาอังกฤษรองรับด้วย

สำหรับเงื่อนไขการรับนักเรียนต่างชาติขึ้นอยู่กับนโยบายของกรมการแต่ละรัฐ ส่วนโรงเรียนเอกชนมีทั้งแบบ ห้างล้วน ชายล้วน และสหศึกษา และมีทั้งโรงเรียนแบบประจำ และไป-กลับ โดยโรงเรียนเอกชนทุกแห่งจะดูแลโดยกระทรวงศึกษาธิการในรัฐนั้น ๆ และกระทรวงจะเป็นผู้กำหนดหลักสูตรและมาตรฐานการเรียนการสอนทั้งหมด (Professional InterEducation, 2553)

ในส่วนของการเรียนกวดวิชาในต่างประเทศที่ต่างกับของประเทศไทยนั้น ได้มีผู้ให้ความเห็นไว้ดังนี้ ธงทอง จันทรางศุ (คม ชัด ลึก, 2553) กล่าวว่า สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) ได้ทำการศึกษาเรื่องระบบการศึกษาของราชอาณาจักรสวีเดนพบว่าระบบการศึกษามีคุณภาพสูงมีการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับก่อนประถม - ระดับอุดมศึกษามีทั้งการจัดการศึกษาในโรงเรียนนอกเวลาและการศึกษาทางไกลที่จัดการศึกษาพิเศษสำหรับผู้บกพร่องทางการเรียนรู้ บกพร่องทางกาย ชนกลุ่มน้อยและคนเข้าเมือง ส่วนงบประมาณการจัดการศึกษาส่วนใหญ่ของสวีเดนมาจากเทศบาลและรัฐบาลกลางการเก็บค่าเล่าเรียนจากผู้เรียนมีเพียงบางส่วนเท่านั้นและสามารถให้เบี่ยงเบี่ยงแก่เด็กทุกคนรวมถึงให้ทุนการศึกษาแก่นักเรียนนักศึกษาและผู้ใหญ่ที่ต้องการเรียน

ธงทอง จันทรางศุ กล่าวอีกว่านอกจากนี้มีหน่วยงานกลางทำหน้าที่ประเมินติดตาม และกำกับการจัดการศึกษาหากโรงเรียนมีปัญหา ก็เข้าไปช่วยปรับปรุงการศึกษาระดับอุดมศึกษามีหน่วยงานกลางเข้าไปประเมินรายวิชา และโปรแกรมวิชา รวมถึงควบคุมงบประมาณให้สถาบันอุดมศึกษาผลิตบุคลากรตรงตามนโยบายการพัฒนาประเทศ

สิ่งที่แตกต่างจากหลายประเทศ คือ สวีเดนมีศูนย์การศึกษาให้นักเรียนไปเรียนเสริมในวิชาที่ตนยังมีปัญหาจัดสอนก่อนหรือหลังเลิกเรียนแบบไม่เสียค่าใช้จ่ายหากประเทศไทยมีศูนย์การศึกษาลักษณะดังกล่าวเพื่อให้นักเรียนไปติววิชาเฉพาะผู้ที่เรียนอ่อนเชื่อว่า จะลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้ปกครองจากการกวดวิชาได้มาก ทั้งนี้ สกศ. จะสรุปผลเสนอต่อผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงศึกษาธิการและเผยแพร่ให้ผู้สนใจ คาดเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการศึกษาของไทย

ธงทองกล่าว

ในส่วนของตัวบทกฎหมายในส่วนสาระสำคัญของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของ
รัฐบริติชโคลัมเบียที่แตกต่างกับของไทยนั้นมีดังต่อไปนี้

3.4.1 ในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบีย มาตรา 2 นั้น ให้อำนาจแก่
บุคคลผู้ที่มีอำนาจสามารถเข้าไปตรวจสอบเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ หรือการบริหารของ
โรงเรียนเอกชน รวมถึงการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน และสามารถตรวจสอบครูได้ด้วย
เมื่อเทียบกับพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของไทยแล้วในส่วนที่ต่างกัน คือ กฎหมายไทยไม่มี
การให้ผู้อำนาจเข้าไปตรวจสอบเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ หรือการบริหารของโรงเรียนเอกชน
มีเพียงแต่ให้ผู้อำนาจผู้รับใบอนุญาตจัดให้มีผู้บริหารคนหนึ่งเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบการบริหารงานของ
โรงเรียนนอกระบบให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับของทางราชการและรายละเอียดตาม
มาตรา 121 วรรคหนึ่งเท่านั้น

ในส่วนนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่าควรนำมาปรับใช้กับกฎหมายไทย โดยอาจจะออกเป็น
ประกาศ ระเบียบหรือข้อบังคับให้ผู้อำนาจเข้าไปตรวจสอบการดำเนินการต่าง ๆ หรือการบริหาร
ของโรงเรียนเอกชนนอกระบบด้วย

3.4.2 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบีย มาตรา 5 บัญญัติให้มี
คณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน โดยอาจให้รัฐมนตรีเป็นคณะกรรมการรับรองครูโรงเรียน
เอกชน หรืออาจสั่งให้ผู้อำนาจดำเนินการออกหนังสือรับรองรับรองแก่บุคคลตามคำแนะนำของ
คณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน รวมถึงมีอำนาจที่จะไม่ออกหนังสือให้แก่บุคคลผู้ที่มีความ
เสี่ยงต่อการทำร้ายร่างกาย หรือล่วงละเมิดทางเพศเด็ก

ในมาตรานี้สามารถนำมาเปรียบเทียบได้กับ มาตรา 123 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียน
เอกชนของไทย (2550) ที่บัญญัติให้โรงเรียนนอกระบบจัดให้มีครูหรือผู้สอนซึ่งมีคุณสมบัติ
เหมาะสมกับหลักสูตรและมีจำนวนที่เหมาะสมกับนักเรียน ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด
เท่านั้น มิได้มีการบัญญัติให้มีคณะกรรมการรับรองครูโรงเรียนเอกชน รวมถึงให้ครูโรงเรียนเอกชน
ต้องมีใบรับรองก่อนจึงจะสามารถเป็นครูโรงเรียนเอกชนได้ ในเรื่องนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่าใน
กฎหมายไทยควรมีบทบัญญัติให้ครูโรงเรียนเอกชนต้องมีใบรับรองจากคณะกรรมการรับรองครู
โรงเรียนเอกชนก่อนจึงจะสามารถเข้ามาทำการสอนในโรงเรียนเอกชนได้ เพื่อเป็นการรับรองว่า
บุคคลที่จะเข้ามาทำการสอนในโรงเรียนเอกชนนั้นมีความรู้ความสามารถที่จะเผยแพร่ความรู้แก่นักเรียนได้

3.4.3 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบีย มาตรา 7.4 บัญญัติให้มีการประกาศเตือนประชาชนเกี่ยวกับชื่อของบุคคล ผู้ครอบครองหนังสือรับรองคุณวุฒิ ผู้ที่ถูกดำเนินการทางวินัยโดยผู้ตรวจการโดยให้แจ้งเหตุผลของการดำเนินการทางวินัยด้วย ในมาตรานี้หมายความว่าไม่ว่าโรงเรียนจะดำเนินการใด ๆ ที่เกี่ยวกับการรับครูเข้ามาสอน หรือการดำเนินการทางวินัยกับครู ต้องมีการประกาศแจ้งเตือนให้ประชาชนรับทราบด้วย เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับกฎหมายไทยพบว่าในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของไทยไม่มีบทบัญญัติใดที่ให้มีการประกาศแจ้งเตือนประชาชนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว ในส่วนนี้ควรนำมาปรับใช้กับกฎหมายไทย โดยควรมีการบัญญัติให้มีการประกาศแจ้งเตือนให้ประชาชนรับทราบเกี่ยวกับการรับครูเข้ามาสอนในโรงเรียนเอกชน หรือการดำเนินการทางวินัยกับครู

3.4.4 พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบีย มาตรา 11.2 บัญญัติให้มีการชดเชยค่าใช้จ่ายสำหรับกิจกรรมทางการศึกษา อันได้แก่ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นสำหรับการสอน การตรวจสอบ หรือการรับรองเกี่ยวกับกิจกรรมทางการศึกษา หรือประเภทกิจกรรมทางการศึกษาที่กำหนดโดยรัฐมนตรี โดยให้บังคับใช้รวมถึงนักเรียนหรือเด็กที่อยู่ในวัยเรียนและผู้ปกครอง หรือผู้คุ้มครองของนักเรียนหรือเด็กที่เป็นพลเมืองของประเทศแคนาดา หรือผู้อาศัยอย่างถาวรโดยชอบด้วยกฎหมายที่ยอมรับในประเทศแคนาดา และมีถิ่นพำนักปกติในบริติชโคลัมเบีย

ในมาตรานี้เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของไทย พบว่าในพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของไทยนั้นไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้ชดเชยค่าใช้จ่ายสำหรับกิจกรรมทางการศึกษา ควรมีการนำมาตรา 11.2 ของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบียมาปรับใช้กับกฎหมายไทย เพื่อให้แก่นักเรียนนั้นได้รับประโยชน์สูงสุด

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

เนื่องจากการกวดวิชา ได้ก้าวมามีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาไทยเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และถือว่าเป็นค่านิยมและความจำเป็นอย่างหนึ่งของเด็กไทย ถึงแม้ว่าจะมีการนำคะแนนสะสมเฉลี่ยมัธยมศึกษาตอนปลาย (GPAX) มาเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย แต่นักเรียนก็ยังไปเรียนกวดวิชากันเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากปัจจุบันรัฐได้มีการจัดระบบการสอบเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยใหม่เรียกว่าระบบแอดมิชชัน (Admission) ซึ่งเป็นระบบการสอบตรงเพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย ด้วยเหตุนี้เองได้ก่อให้เกิดการจัดตั้งสถาบันกวดวิชาที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า โรงเรียนกวดวิชา ซึ่งมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น แม้ว่าสภาพสังคมไทยในปัจจุบันจะอยู่ในสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำแต่การประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ก็ยังไม่ถูกกระทบกระเทือน

การดำเนินธุรกิจสถาบันกวดวิชาที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า โรงเรียนกวดวิชานั้น โดยส่วนใหญ่เป็นการกวดวิชาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญา โดยการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาประเภทนี้ อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 และกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาต่าง ๆ ซึ่งได้กำหนดการขออนุญาตจัดตั้งคุณภาพมาตรฐานและข้อกำหนดต่าง ๆ ในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งโดยกฎหมายดังกล่าวยังมีปัญหาในการบังคับใช้ต่อการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาที่แตกต่างกันไปตามแต่ละประเภทของการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความคุ้มครองในการเข้ามาใช้บริการของโรงเรียนกวดวิชาและเพื่อควบคุมการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาให้มีมาตรฐานในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน ผู้ศึกษาจึงทำการวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ดังนี้

4.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการยกเว้นภาษีเงินได้โรงเรียนกวดวิชา

ตามกฎหมายประมวลรัษฎากร พ.ศ. 2481 มาตรา 42 (2482, หน้า 22 - 23) บัญญัติว่า “เงินได้พึงประเมินประเภทต่อไปนี้ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้”

(17) เงินได้ตามที่จะได้กำหนดยกเว้นโดยกฎกระทรวง

กฎกระทรวง ฉบับที่ 126 พ.ศ. 2509 (2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร

ข้อ 2 ให้กำหนดเงินได้ต่อไปนี้เป็นเงินได้ตาม (17) ของมาตรา 42 แห่งประมวลรัษฎากร (1) เงินได้จากกิจการโรงเรียนราษฎร์

เงินได้จากกิจการของโรงเรียนราษฎร์นั้น หมายถึง เงินได้จากโรงเรียนราษฎร์ซึ่งได้ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ แต่ไม่รวมถึงเงินได้จากการขายของ การรับจ้างทำของหรือการให้บริการอื่นใดที่โรงเรียนราษฎร์ซึ่งเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาได้รับจากผู้ซึ่งมิใช่ นักเรียน

โรงเรียนราษฎร์ในที่นี้ หมายถึง โรงเรียนที่เอกชนได้ดำเนินการขึ้น จากความหมายนี้โรงเรียนกวดวิชา ก็ถือว่าเป็นโรงเรียนราษฎร์เช่นกัน จึงได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้จากกิจการของโรงเรียน

กฎกระทรวง ฉบับที่ 197 พ.ศ. 2538 (2538, หน้า 21 - 22) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร

ข้อ 1 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (37) ของข้อ 2 แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ 126 พ.ศ. 2509 ออกตามความในประมวลรัษฎากร ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยกระทรวง ฉบับที่ 196 พ.ศ. 2538 ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร

(37) เงินปันผลหรือเงินส่วนแบ่งของกำไรจากบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ได้จากกิจการโรงเรียนเอกชนที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน หรือกิจการสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ทั้งนี้ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลดังกล่าวจะต้องมิได้ประกอบกิจการอื่นนอกจากกิจการโรงเรียนเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน หรือกิจการสถาบันอุดมศึกษาเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

จากข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ารัฐได้มีการยกเว้นการจัดเก็บภาษีเงินได้ของโรงเรียนกวดวิชาซึ่งถือเป็นโรงเรียนเอกชนที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชน เมื่อรัฐได้มีการยกเว้นการจัดเก็บภาษีดังกล่าวแล้วโดยเห็นว่าธุรกิจการกวดวิชานั้นเป็นธุรกิจทางการศึกษาเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระรัฐในการจัดการศึกษาแก่ประชาชน แต่ปัจจุบันรูปแบบการกวดวิชาได้เปลี่ยนไปมิใช่เป็นการจัดการศึกษาเพื่อช่วยเหลือรัฐ แต่เป็นการจัดการศึกษาโดยเน้นในเชิงรูปแบบของธุรกิจ

เนื่องจากปัจจุบันธุรกิจการกวัดวิชาเป็นธุรกิจที่นิยมทำกันมากขึ้น เพราะเห็นว่าทำรายได้มากและยังไม่ต้องเสียภาษีให้แก่รัฐอีกด้วย โดยในแต่ละปีจะมีเงินสะพัด หมุนเวียนในธุรกิจนี้มากกว่าปีละหมื่นล้าน จึงทำให้เกิดการจัดตั้งโรงเรียนกวัดวิชากันขึ้นอย่างมากมาย จากรายได้ตรงนี้ทำให้รัฐสูญเสียรายได้จากการยกเว้นการเก็บภาษีเงินได้จากธุรกิจดังกล่าวเป็นจำนวนเงินมหาศาล

เมื่อพิจารณาเรื่อง ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการกวัดวิชา โดยแยกเป็นค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง พบว่าในส่วน of ค่าเล่าเรียนที่ผู้เรียนต้องจ่ายนั้น มีความหลากหลายแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยส่วนใหญ่พบว่าในกรณีผู้เรียนที่เรียนจากโรงเรียนกวัดวิชานั้น ค่าเล่าเรียนจะราคาประมาณ 1,800 บาทต่อคอร์ส และ ประมาณ 1,400 บาทต่อคอร์ส กรณีที่เรียนจากที่อื่นซึ่งไม่ใช่โรงเรียนกวัดวิชา นักเรียนที่เรียนกวัดวิชาจะมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ค่าเดินทาง ค่าขนม เป็นต้น เดือนละ 400 บาท จากยอดประมาณการว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 30 มีการกวัดวิชา โดยเรียนจากโรงเรียนกวัดวิชา 3 วิชา และ เรียนจากที่อื่นซึ่งไม่ใช่โรงเรียนกวัดวิชา 1 วิชาต่อปีนั้น ค่าใช้จ่ายโดยรวมที่เกิดขึ้นจะมีค่าประมาณ 3,318,050,000 บาทต่อปี (ไพฑูรย์ สันตารัตน์, 2546, หน้า 7) ซึ่งรายได้นี้จึงเป็นเหตุผลว่ารัฐนั้นไม่ควรยกเว้นการเก็บภาษีแก่ธุรกิจดังกล่าวเพื่อที่จะได้นำรายได้ดังกล่าวนี้ไปใช้ในการพัฒนาประเทศ หรือพัฒนาในเรื่องของการจัดการศึกษาของประชาชนในประเทศให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ทัดเทียมกับประเทศอื่น ๆ ที่พัฒนาแล้ว ในกรณีนี้ควรมีตัวอย่างคำวินิจฉัยเกี่ยวกับคดีภาษีอากรดังนี้ (กรมสรรพากร, 2552)

เลขที่หนังสือ : กค 0702/3449

วันที่ : 7 พฤษภาคม 2552

เรื่อง : ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีกิจการโรงเรียนเอกชน

ข้อกฎหมาย : มาตรา 42(17) และมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากร

ข้อหารือ : นาย ม. ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนศูนย์ภาษา (โรงเรียนฯ) จาก

กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนกวัดวิชาและอาชีวศึกษาตาม มาตรา 15(2) แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 ได้รับอนุญาตให้สอนภาษา อังกฤษ ภาษาจีน และกวัดวิชาให้แก่ นักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไป ทั้งนี้ โรงเรียนฯ มีระเบียบการรับนักเรียนเข้าเรียนโดยต้องลงทะเบียนในแบบฟอร์มข้อมูลนักเรียนและเลือกลงทะเบียนตามรายวิชาที่ต้องการเรียนจึงขอหารือดังนี้

1. กรณีโรงเรียนฯ สอนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และกวัดวิชาให้แก่ นักเรียน นักศึกษา และประชาชนทั่วไป โดยผู้เรียนต้องลงทะเบียนและเรียนในสถานที่ของโรงเรียนฯ นั้น รายได้จากค่าสอนดังกล่าว ถือเป็นการให้บริการการศึกษาของโรงเรียนเอกชน ตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชนที่จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีมูลค่าเพิ่มหรือไม่

2. กรณีเทศบาลต่าง ๆ ทำสัญญาจ้างโรงเรียนฯ ให้จัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้แก่เด็กนักเรียนของ โรงเรียนในสังกัดเทศบาลทุกระดับชั้น ห้องเรียนละ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษของกรมวิชาการผสมผสานกับหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนฯ โดยเน้นการสนทนา การฟัง และการพูดภาษาอังกฤษเป็นหลัก พร้อมทั้ง ดำเนินการจัดหาครูชาวต่างชาติไปสอนภาษาให้แก่เด็กนักเรียนตามตารางวันและเวลาที่โรงเรียนในสังกัดเทศบาลจัดให้ โดยนักเรียนที่มีความประสงค์จะเรียนในหลักสูตรดังกล่าว จะต้องลงทะเบียนเรียนตามแบบฟอร์มใบสมัครเรียนที่ทางโรงเรียนฯ กำหนด เพื่อเป็นไปตามระเบียบการรับสมัครนักเรียนของโรงเรียนฯ และสะดวกต่อการวัดผลการเรียนของนักเรียน พร้อมทั้ง ประเมินผลการสอนของครูผู้สอน โดยเทศบาลจะเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่าย และโรงเรียนฯจะออกใบเสร็จรับเงินค่าสอนในนามของเทศบาลผู้จ่ายเงินได้นั้น รายได้จากค่าสอนดังกล่าวถือเป็นการให้บริการการศึกษาของโรงเรียนเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนเอกชนที่จะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีมูลค่าเพิ่มหรือไม่ และเทศบาลผู้จ่ายเงินได้ค่าสอนต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายหรือไม่

แนววินิจฉัย

1. กรณีนาย ม. ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนฯ จากกระทรวงศึกษาธิการ ให้สอนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และกวดวิชาให้แก่เด็กนักเรียน นักศึกษาและประชาชนทั่วไป โดยผู้เรียนต้องลงทะเบียนและเรียนในสถานที่ของโรงเรียนศูนย์ภาษานั้น เนื่องจากพระราชบัญญัติฯ ฉบับดังกล่าวได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 แต่ตามมาตรา 159 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 (2550) ยังคงให้ถือว่าโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 (2525) เป็นโรงเรียนตามพระราชบัญญัติฯ ฉบับนี้ ดังนั้นเงินได้จากกิจการของโรงเรียนราษฎร์ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย ว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ เฉพาะที่เป็นเงินได้ค่าเล่าเรียนที่ได้รับจากนักเรียน แต่ไม่รวมถึงเงินได้จากการขายของ การรับจ้างทำของ หรือการให้บริการอื่นใดที่โรงเรียนราษฎร์ซึ่งเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาได้รับจากผู้ซึ่งมิใช่ นักเรียน จึงได้รับยกเว้นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามมาตรา 42 (17) แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับข้อ 2(1) ของกฎกระทรวงฉบับที่ 126 (พ.ศ. 2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2509 และรายรับที่ได้จากการประกอบกิจการดังกล่าว ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 81 (1) (ข) แห่งประมวลรัษฎากร

2. กรณีโรงเรียนฯ ทำสัญญาจ้างเทศบาลในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้แก่เด็กนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลต่าง ๆ พร้อมทั้งดำเนินการจัดหาครูชาวต่างชาติไปสอนภาษาให้แก่เด็กนักเรียนตามตารางวันและเวลาที่โรงเรียนในสังกัดเทศบาลจัดให้ โดยเทศบาลจะเป็นผู้รับผิดชอบจ่ายค่าสอนนักเรียนให้แก่โรงเรียนฯ เงินค่าจ้างที่โรงเรียนฯ ได้รับ

เข้าลักษณะเป็นเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากร ที่โรงเรียนฯได้รับจากบุคคลภายนอกซึ่งมิใช่นักเรียนของโรงเรียน และไม่เข้าลักษณะเป็นเงินได้จากกิจการของโรงเรียน รายได้ที่ได้รับยกเว้นไม่ต้องนำไปรวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ตามมาตรา 42 (17) แห่งประมวลรัษฎากร ประกอบกับข้อ 2(1) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ 126 พ.ศ. 2509 (2509) เมื่อเทศบาลจ่ายเงินได้ค่าสอนดังกล่าวให้แก่โรงเรียน จึงมีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ 1 ของยอดเงินได้พึงประเมิน ทั้งนี้ ตามมาตรา 50(4) แห่งประมวลรัษฎากร และรายรับดังกล่าวเข้าลักษณะเป็นการให้บริการ ตามมาตรา 77/1(10) แห่งประมวลรัษฎากร อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา 77/2 แห่งประมวลรัษฎากร

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นนี้ได้เป็นการตอกย้ำและแสดงให้เห็นว่ากฎหมายนั้นได้ยกเว้นการจัดเก็บภาษีเงินได้ที่ได้จากการกวาดวิชาอย่างชัดเจน ซึ่งถ้าหากดยอดรายได้และปริมาณการกวาดวิชาแล้วจะพบว่ารายได้ที่ได้จากธุรกิจนี้มีมากมายมหาศาลดังข้อมูลต่อไปนี้ (อารยา สิงห์สวัสดิ์, 2551)

การก้าวเข้าสู่ปีที่ 10 ของการปฏิรูปการศึกษาไทย นับแต่ปี พ.ศ. 2542 เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีรูปแบบของปัญหาที่แตกต่างกันให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้แก้ไขอยู่เสมอ แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมีเสียงสะท้อนจากเครือข่ายครอบครัว ถึงปัญหาทางด้านการแข่งขันทางการศึกษาที่สูงขึ้น ทำให้การเรียนการสอนในโรงเรียนไม่เพียงพอในความรู้ลึกของเด็ก เยาวชน และผู้ปกครองอีกต่อไป

ปัญหาดังกล่าวนี้ ได้รับการเปิดเผยข้อมูลจากการสัมภาษณ์ของ นายธนากร คมกฤส หัวหน้าฝ่ายพัฒนาเครือข่ายครอบครัว (2553 อ้างใน อารยา สิงห์สวัสดิ์, 2553) ได้ให้สัมภาษณ์ว่าทางมูลนิธิเครือข่ายครอบครัวได้ทำการสำรวจ Family Poll ขึ้นเพื่อทำการฟังเสียงสะท้อนของสังคม เรื่อง “ครอบครัวกับการก้าวสู่ปีที่ 10 ปฏิรูปการศึกษาไทย” พบว่า ส่วนใหญ่การเรียนรู้ของนักเรียนในระดับชั้น ม.ต้น และม.ปลาย นั้นผู้ปกครองจำนวน 71.9% จะส่งเด็กไปเรียนพิเศษ โดยเรียนเสริมวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุดถึง 69% รองลงมาเป็นวิชาคณิตศาสตร์ 56.9% ฟิสิกส์ 33.6% ภาษาไทย 33% เคมี 32.4% ส่วนสาเหตุที่ทำให้ผู้ปกครองส่งบุตรหลานไปเรียนเพราะอยากให้บุตรหลานของตนนั้นได้ความรู้เพิ่มและอยากให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ โดยเฉพาะสอบเข้าโรงเรียนที่มีชื่อเสียง

ในส่วนของการใช้จ่ายที่เรียนเสริม ที่ผู้ปกครองต้องจ่ายให้แก่บุตรหลานของตนต่อเดือนต่อคนร้อยละ 39.6 อยู่ที่ 1,001 - 3,000 บาท ร้อยละ 20.7 ต้องจ่าย 3,001 – 5,000 บาท ร้อยละ 9.9 ต้องจ่าย 5,001- 7,000 บาท และมีถึงร้อยละ 7 ที่ต้องจ่ายมากกว่า 9,000 บาท และร้อยละ 18.6 ต้องจ่ายไม่เกิน 1,000 บาท ขณะที่รายได้รวมต่อเดือนของทั้งครอบครัวร้อยละ 26.1 นั้นมีรายได้อยู่ที่ 10,001 - 20,000 บาท ร้อยละ 18.7 มีรายได้อยู่ที่ 20,001 - 30,000 บาท ร้อยละ 17.9 มีรายได้มากกว่า

50,000 บาท และมีถึงร้อยละ 13.4 ที่มีรายได้ไม่ถึง 10,000 บาท แม้ครอบครัวส่วนใหญ่จะมีรายได้ไม่มาก เมื่อเทียบกับรายจ่ายที่เกิดขึ้น แต่ก็ต้องดิ้นรนส่งลูกหลานเรียนพิเศษ เรียนเสริม

นอกจากนี้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ของ ศาสตราจารย์ไพฑูรย์ สินลารัตน์ รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตวิทยา (มธบ.) (2553 อ้างใน อารยา สิงห์สวัสดิ์, 2553) ได้กล่าวว่า ปัญหาการศึกษาไทยนั้นยังไม่ได้รับการแก้ไข อีกทั้งกระบวนการที่รัฐบาลคิดว่าเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหากลับเป็นทำให้ปัญหาเพิ่มมากขึ้น อย่างสมัยก่อนนั้นเด็กนิยมกวัดวิชาเพื่อให้สามารถเอนทรานซ์ได้เป็นหลัก แต่พอเปลี่ยนมาเป็นแอดมิชชันส์ต้องใช้ คะแนนจีพีเอ เด็กต้องกวัดวิชาเพื่อเพิ่มคะแนนจีพีเอให้ดีขึ้นด้วย เพื่อให้ได้เข้าเรียนใน โรงเรียนดี ๆ โดยเริ่มกวัดตั้งแต่ระดับอนุบาล ซึ่งเชื่อว่ามีเด็กที่กวัดวิชาไม่น้อยกว่า 40- 50%

ในปี 2549 ประมาณการณ์ว่าจะมีเด็กอยู่ในระบบการศึกษา ระดับชั้น ป.1 - ป.6 จำนวน 5,700,000 คน ระดับ ม.1-ม.6 จำนวน 4,660,000 รวม 10,360,000 คน ในจำนวนนี้ถ้ากวัดวิชา 40% จำนวน 4,144,000 คน หากเรียนกวัดวิชาอย่างน้อยคนละ 2 วิชา วิชาละ 2,500 บาท ก็เป็น 5,000 บาท คิดเป็นมูลค่า 20,720,000,000 บาทต่อปี ซึ่งนี่เป็นการคิดจากค่าเฉลี่ยต่ำสุด ถ้าหากคิดว่ากวัดวิชาราว 50% จะเป็นเงิน 205,900,000,000 บาทต่อปี จึงน่าจะมีเงินหมุนเวียนตลาดนี้ปีละ 20,000 – 25,000 ล้านบาทต่อปี

ศาสตราจารย์ไพฑูรย์ สินลารัตน์ยังให้คำสัมภาษณ์อีกว่า สาเหตุที่ทำให้พ่อแม่ส่งลูกไปกวัดวิชานั้น ส่วนใหญ่อยากให้ลูกของตนได้เข้าเรียนในสถาบันดี ๆ ดัง ๆ มีชื่อเสียง ซึ่งสะท้อนให้เห็นจุดอ่อนของระบบการศึกษาไทย ที่เน้นการแข่งขัน มากกว่าใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ และทำความเข้าใจวิชาที่เรียน ในเรื่องนี้ต้องเปลี่ยนค่านิยมผิด ๆ ว่าเส้นทางเดินจาก ประถม มัธยม สู่มหาวิทยาลัย เป็นทางเดียวที่จะประสบความสำเร็จ คนที่จบสายวิชาชีพ คือคนที่สำเร็จและมีความสุขกับชีวิตได้ ทางแก้ของปัญหานี้คือ

1. ขยายโอกาสการศึกษาให้เด็กชนบทและเขตเมืองเท่าเทียมกัน
2. มาตรฐานการศึกษาต้องใกล้เคียงกันทุกมหาวิทยาลัย
3. ค่าตอบแทนแต่ละวิชาชีพ ควรใกล้เคียงกัน เพื่อให้เด็กเลือกเรียน เลือกเป็นในสิ่งที่สนใจที่ถนัด
4. โรงเรียนควรสอนให้เด็กรู้จักคิดและมั่นใจตัวเองมากขึ้น

ศาสตราจารย์ไพฑูรย์ สินลารัตน์ ยังให้คำสัมภาษณ์อีกต่อไปว่า “ขณะนี้ยังมองไม่เห็นทางแก้ปัญหาทั้งกระบวนการของระบบการศึกษาแบบเดิม ๆ เห็นชัด ๆ คือเรื่องความแตกต่างของเงินรายหัว ระหว่างโรงเรียนในเมืองกับโรงเรียนขนาดเล็กที่อยู่ห่างไกล โรงเรียนขนาดใหญ่ที่อยู่ในเมืองมักจะได้อิสรณสนับสนุนมากกว่าเพราะมีเด็กมากกว่า ทำให้สามารถนำเงินจำนวนนี้ไปพัฒนา โรงเรียนในด้าน

ต่าง ๆ ได้ ขณะที่ โรงเรียนขนาดเล็กได้รับเงินน้อยกว่าการพัฒนาจึงไม่ค่อยเห็นผล นอกจากนั้นยังมีโครงการดึงคนเก่งออกจากชนบทอีก เช่น โครงการ 1 อำเภอ 1 ทุน” (อารยา สิงห์สวัสดิ์, 2551)

ทั้งนี้ ในส่วนของระดับอุดมศึกษานั้นหลังจากมีการเปิดโอกาสให้มหาวิทยาลัยมีอำนาจในการบริหารจัดการเพิ่มมากขึ้น ทั้งเรื่องการอนุมัติหลักสูตร รวมถึงเรื่องการบริหารจัดการนักศึกษา ส่งผลให้มหาวิทยาลัยเปิดหลักสูตรพิเศษได้ง่าย ทิศทางจึงกลายเป็นว่า หากคุณต้องการสิ่งพิเศษก็ต้องจ่ายเพิ่ม การศึกษากลายเป็นเรื่องของสินค้า แทนที่จะเป็นบริการที่ประชาชนต้องได้รับจากรัฐ ต่อไปในอนาคตจะมีการแบ่งชนชั้น คนที่เรียนในมหาวิทยาลัยชั้นนำ มีชื่อเสียงจะเป็นกลุ่มคนชั้นสูงเพราะมีเงินเสียค่าเรียนพิเศษ

ด้านคำสัมภาษณ์ของนางอานวยพร เจริญทองเลิศ ตัวแทนผู้ปกครอง (2551 อ้างใน อารยา สิงห์สวัสดิ์, 2551) กล่าวว่า ความสุขของครอบครัวไทยค่อย ๆ หายไป ขณะที่ความทุกข์กลับเพิ่มมากขึ้น และหากถามผู้ปกครองว่าจำเป็นต้องให้ลูกเรียนพิเศษหรือไม่ ทุกครอบครัวบอกว่าไม่จำเป็น แต่จำยอม เพราะเมื่อพิจารณาถึงคุณภาพของสถานศึกษา และคุณภาพของครูแล้วจะเห็นว่ามีปัญหาคุณภาพของการเรียนการสอนด้วย ทำให้เด็กต้องเรียนพิเศษเพราะเห็นว่าเป็นทางออก ที่ช่วยเติมเต็มสิ่งที่ขาดหายจากในห้องเรียน และสร้างความได้เปรียบเมื่อเข้าสู่กระบวนการแข่งขัน และนางอานวยพรยังกล่าวอีกว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่มักจะอยากให้ลูกเป็นคนดี แต่ในทางปฏิบัติแล้วสวนทางกัน เพราะทุกวันนี้ สังคมเป็นสังคมแห่งการแข่งขัน ทางแก้ต้องเริ่มจากพ่อแม่ ต้องคิดนอกกรอบอย่าบังคับให้ลูกเรียนในสิ่งที่ลูกไม่อยากทำ ต้องดูว่าลูกมีความถนัดเรื่องใดให้ลูกได้ทำสิ่งนั้น การเรียนพิเศษไม่ได้ช่วยให้ลูกประสบความสำเร็จ สิ่งที่ทำให้เด็กประสบความสำเร็จคือความรับผิดชอบและค้นหาสิ่งที่ตนเองให้พบ ควรให้เด็กได้ลองผิดลองถูกเพื่อให้เด็กได้มีภูมิคุ้มกัน

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นว่ารัฐต้องสูญเสียรายได้จากการเก็บภาษีเงินได้ของโรงเรียนกวดวิชาเป็นจำนวนไม่น้อย อีกทั้งยังมีปัญหาหลายอย่างอันเนื่องมาจากการกวดวิชาของเด็กไทยซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการศึกษาของไทยต้องได้รับการแก้ไขและพัฒนาอย่างเร่งด่วน

การศึกษาคือการพัฒนาชาติ การศึกษามีใช้ธุรกิจหรือสินค้าที่จะหาผลประโยชน์ผลกำไรสูงสุดเข้าบริษัท หรือองค์กรธุรกิจ ชาติจะเจริญทัดเทียมชาติอื่นได้เพราะคนในชาติส่วนใหญ่มีการศึกษาดี การศึกษาคือการบริการสังคม การสร้างค่านิยมผิด ๆ การตั้งกฎเกณฑ์ทางสังคมของการศึกษา จากชื่อเสียงของตนเองให้เป็นอภิสิทธิ์ชน หาผลประโยชน์จากการศึกษาเข้าตนเองอย่างมหาศาล ก็ไม่ต่างไปจากนักการเมืองที่ใช้อำนาจหน้าที่ของตนเอง เอื้อประโยชน์แก่ตนเองและพวกพ้อง

ดังที่กล่าวแล้วว่าการศึกษามีใช้ธุรกิจ รัฐได้เอื้อประโยชน์ทางด้านภาษีอากรในกิจการศึกษามากกว่ากิจการอื่น ๆ อยู่แล้ว ขอให้ผู้ประกอบการพึงสำนึกและตระหนักถึงปัญหาในส่วนนี้ไว้ รวมถึง

ภาครัฐควรจะมีนโยบายในการยกเว้นการเก็บภาษีเงินได้ดังกล่าว เพื่อเป็นการจัดระเบียบสังคม การศึกษา และต่อไปการศึกษาของประเทศเรานั้นจะพัฒนาขึ้นเพื่อประโยชน์แก่เยาวชนของชาติต่อไป

4.2 ปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพและมาตรฐานในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

4.2.1 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติของผู้สอนในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 (2545, หน้า 4 - 9) ได้กำหนดมาตรการเกี่ยวกับคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอนไว้ว่า ต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดความรู้และประสบการณ์ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูใหญ่และความรู้ของผู้ขอรับใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 และที่แก้ไขเพิ่มเติม เจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนต้องมีความรู้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางการศึกษาหรือสาขาวิชาการที่เกี่ยวข้องและต้องมีทักษะในการใช้สื่อ จากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการฯ ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ได้มีการกำหนดคุณสมบัติของครูประจำห้องเรียน โดยกำหนดว่าครูจะต้องมีความรู้ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ และต้องเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านการสอนตามการขอใบอนุญาตให้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550

การกำหนดระเบียบกระทรวงศึกษาธิการฯ ดังกล่าว มีมาตรการบังคับใช้กับโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา ซึ่งประกอบธุรกิจกวดวิชาในระดับที่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี แต่กฎหมายยังขาดประสิทธิภาพในการที่จะนำมาใช้บังคับกับโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งในกรณีนี้เห็นได้จากการที่โรงเรียนกวดวิชาในหลายแห่งที่ใช้ผู้สอนที่ไม่มีคุณสมบัติตามที่ระเบียบกระทรวงศึกษาฯ ได้กำหนดไว้มาทำการสอน ดังเช่น โรงเรียนกวดวิชาแห่งหนึ่งได้เปิดการกวดวิชาทางด้านภาษาอังกฤษโดยเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จนถึงระดับชั้นมหาวิทยาลัย โดยมีครูผู้ทำการสอนอยู่ประมาณ 4 – 5 คนซึ่งครูสอนแต่ละคนนั้นมีเพียงวุฒิปริญญาตรีเท่านั้น มิได้มีใบประกอบวิชาชีพครูตามที่กฎหมายกำหนด

การที่จะเปิดทำการสอนใด ๆ ก็แล้วแต่หากได้มีใบประกอบวิชาชีพแล้วก็ถือเป็นการรับรองอย่างหนึ่งว่า ผู้ที่จะทำการสอนนั้นมีความรู้ความเชี่ยวชาญที่จะสามารถเผยแพร่วิชาความรู้แก่นักเรียนได้อย่างมีคุณภาพตามระเบียบมาตรฐานคุณภาพของการศึกษาไทย อันนำมาซึ่งความเชื่อถือและเชื่อมั่นในตัวสถาบันเองและเพื่อเป็นการกำหนดมาตรฐานในการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการกวดวิชาด้วย

จากตัวอย่างที่พบเห็นโดยทั่วไปนั้นผู้ประกอบธุรกิจหรือเจ้าของธุรกิจส่วนใหญ่มักเห็นว่าคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้าทำการสอนนั้นจะกระทำโดยบุคคลใดก็ได้หรือบุคคลใดก็ตามที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาเห็นว่ามีความรู้ความสามารถหรือน่าจะเหมาะสม ก็จะติดต่อให้มาทำการสอนในโรงเรียนกวดวิชาดังกล่าว โดยผู้สอนเองไม่ได้รับใบอนุญาตอย่างใดเป็นพิเศษที่จะเป็นการรับรองว่าตนนั้น เป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่จะทำการสอนได้ คงมีเพียงปริญญาดุษฎีที่สำเร็จการศึกษาในสาขาที่ตนทำการสอนเท่านั้น อีกทั้งวุฒิการศึกษาของผู้สอนก็ไม่มีหน่วยงานใดเป็นผู้ตรวจสอบในคุณสมบัติดังกล่าว ทำให้เกิดข้อสงสัยว่าบุคคลเหล่านั้นจะเผยแพร่ความรู้หรือทำการสอนให้เกิดประสิทธิภาพได้จริงหรือไม่ ในส่วนนี้ได้มีผู้ให้ความเห็นในไว้ดังนี้ (ผู้จัดการออนไลน์, 2551)

จากข้อมูลการให้สัมภาษณ์ของ วิจิตร ศรีสอาน (ผู้จัดการออนไลน์, 2551) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั้นท่านได้กล่าวถึงกรณีที่มีโรงเรียนกวดวิชาเถื่อนว่า ปัญหานี้เกิดจากกลไกของการตรวจสอบของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.) นั้นหละหลวมตรวจสอบไม่ทั่วถึง ทำให้โรงเรียนกวดวิชาเหล่านี้เอารัดเอาเปรียบนักเรียน และในฐานะที่ สช. นั้นมีหน้าที่ดูแลเรื่องนี้โดยตรง ต้องเอาจริงเอาจังและเข้มงวดกับเรื่องดังกล่าวนี้ เพราะกฎหมายใหม่ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนนั้นมีบทลงโทษค่อนข้างรุนแรงเมื่อเทียบกับกฎหมายฉบับเดิม ดังนั้นเจ้าหน้าที่ของ สช. ต้องลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงว่าโรงเรียนแห่งไหนไม่มีใบอนุญาต แล้วเปิดโอกาสให้โรงเรียนนั้นมาขึ้นทะเบียน ถ้าให้เวลาแล้วยังไม่มาขึ้นทะเบียนก็ดำเนินการตามกฎหมาย นอกจากนี้จะต้องตรวจสอบครูผู้สอนทุกคนด้วยว่า มีใบประกอบวิชาชีพครูหรือไม่ เพราะปัจจุบันนี้พบว่านอกจากจะมีโรงเรียนกวดวิชาเถื่อนแล้วยังพบว่ามีครูเถื่อนอีกด้วย

วิจิตร ศรีสอาน ยังให้คำสัมภาษณ์อีกว่า “กฎหมายใหม่ของ สช. ประกาศใช้แล้ว เพราะฉะนั้น เจ้าหน้าที่จะต้องศึกษากฎหมายแล้วนำไปปฏิบัติอย่าให้มีข้อบกพร่องในหน้าที่” และได้กล่าวถึงประเด็นของครูสภานี้ด้วยว่า ให้ทางครูสภานั้นดูแลเรื่องคุณภาพของการบริการ เมื่อยกฐานะของวิชาชีพครูให้เป็นวิชาชีพชั้นสูงแล้ว ประชาชนก็ย่อมหวังให้ครูได้ให้บริการที่ดีแก่บุตรหลานของตน รวมถึงเพิ่มคุณภาพการศึกษาด้วยว่า ถ้าหากยกฐานะวิชาชีพครูแล้วแต่คุณภาพการศึกษายังไม่ดีขึ้น ก็ไม่สมควรที่จะมีการยกฐานะวิชาชีพครู และขอให้ดูแลเรื่องการผลิตครูใหม่ แม้มีหลักสูตร 5 ปี แต่ตามมาตรฐานต้องมีการติดตามผลว่า เมื่อจบแล้ว ผลเป็นอย่างไร เพื่อให้ได้ตามจุดมุ่งหมาย เพื่อดึงดูดคนดี คนเก่ง ให้มาเรียนครู และเมื่อจบแล้ว มีคุณภาพดี สามารถตอบสนองความต้องการได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งการมีสถาบันที่พัฒนาในลักษณะต่อ ยอดในบางเรื่องตามลักษณะวิชาชีพ

ดังนี้ จึงแสดงให้เห็นว่ากฎหมายยังขาดประสิทธิภาพในการที่จะนำมาบังคับใช้เป็นมาตรการที่เข้มงวดในการกำหนดคุณสมบัติของผู้สอน เพื่อให้บุคคลที่เป็นผู้สอนในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชานั้นมีมาตรฐานในการขอใบอนุญาตครูให้เป็นไปตามกฎหมายของกระทรวงศึกษาธิการต่อไป

4.2.2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดค่าลงทะเบียนในการเรียนกับโรงเรียนกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 (2545, หน้า 4 - 9) จะมีความแตกต่างในการควบคุมมาตรฐานเป็นอย่างมาก กล่าวคือ โรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชาตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนนั้น จะมีการแบ่งลักษณะการจัดการเรียนการสอน ออกเป็น 3 ลักษณะ คือ (บงกช อันตรเสน, 2550, หน้า 177)

1. จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน
2. จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ
3. จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

การจัดลักษณะของการเรียนการสอนดังกล่าว จะเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการเรียน โดยการเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอนให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือ จะต้องเก็บในราคาต่ำสุด

นอกจากนี้ ในเรื่องของการคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียน โรงเรียนกวดวิชาบางแห่งจะระบุไว้ในใบปลิวให้เห็นชัดเจนว่าในกรณีที่ผู้สมัครไม่สามารถมาเรียนได้ไม่ว่ากรณีใด ๆ โรงเรียนกวดวิชาจะไม่คืนเงินค่าสมัครแก่ผู้สมัครทั้งสิ้น เนื่องจากการไม่มีกฎหมายควบคุมจึงส่งผลกระทบต่อผู้เรียน เมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนกวดวิชาภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนที่ได้กำหนด กรณีการคืนค่าธรรมเนียม คือ กรณีที่นักเรียนได้ชำระค่าธรรมเนียมแล้ว มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามหลักสูตรที่สมัครเรียนให้ผู้รับใบอนุญาตคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนให้แก่นักศึกษาตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในระเบียบการของโรงเรียน ส่วนอัตราการคืนเงินให้เป็นไปตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด (ราชกิจจานุเบกษา, 2545, หน้า 4 – 9)

โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้มีประกาศ เรื่อง การคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนของโรงเรียนเอกชน ดังต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2546)

1. โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนร้อยละ 100 ในกรณีที่นักเรียนไม่สามารถจัดการเรียนการสอนตามความต้องการของนักเรียนหรือนักเรียนไม่สามารถเรียนตามที่สมัครไว้ เนื่องจากมีความจำเป็น โดยมีหลักฐานเป็นที่เชื่อถือได้มาแสดง

2. โรงเรียนต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนการสอนร้อยละ 90 ในกรณีนักเรียนแจ้งความจำนงค์เป็นลายลักษณ์อักษรขอยกเลิกการเรียน โดยแจ้งล่วงหน้าก่อนเปิดทำการสอนในรายวิชานั้นไม่น้อยกว่า 7 วัน

3. โรงเรียนต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนร้อยละ 80 ในกรณีนักเรียนได้มาเรียนในครั้งแรกแล้ว ไม่ประสงค์จะเรียนต่อ โดยแจ้งเหตุผลและความจำเป็นให้ทราบเป็นลายลักษณ์อักษรหลังการเรียนครั้งแรกไม่เกิน 3 วัน

4. โรงเรียนต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนคืนตามอัตราในข้อ 1, 2 และ 3 ให้กับนักเรียนทันทีที่ได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากนักเรียนว่าไม่ประสงค์จะเรียนต่อไปและขอรับเงินคืน

5. โรงเรียนต้องออกใบเสร็จรับเงินค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้รับจากนักเรียนตามความเป็นจริง การกำหนดค่าลงทะเบียนเรียนของโรงเรียนกวดวิชาขึ้นอยู่กับผู้ประกอบการของสถาบันกวดวิชานั้นว่า ต้องการจะกำหนดอัตราค่าลงทะเบียนเรียนวิชาละเท่าใด โดยไม่มีมาตรฐานในการกำหนดอัตราค่าลงทะเบียนที่แน่นอน ทั้งในเรื่องของราคาและเวลาในการเรียนการสอน จากใบปลิวของสำนักกวดวิชาต่าง ๆ พบว่าค่าลงทะเบียนเรียนอยู่ที่วิชาละประมาณ 1,000 – 3,000 บาท ถ้ากรณีเป็นนักศึกษาเก่า ก็อาจได้รับส่วนลดหรือถ้ามาสมัครตามวันเวลาที่กำหนด ก็อาจได้รับส่วนลดค่าเล่าเรียนตามอัตราส่วนแล้วแต่โรงเรียนกวดวิชาจะเป็นผู้กำหนด

ในการกำหนดอัตราค่าลงทะเบียนของโรงเรียนกวดวิชาระดับมัธยมศึกษา นั้นกฎหมายไม่ได้บัญญัติในเรื่องอัตราค่าธรรมเนียมการเรียนไว้อย่างชัดเจนว่าควรจะเรียกเก็บเท่าใดสำหรับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอน หรือควรจะเรียกเก็บเท่าใดสำหรับการสอนแบบใช้สื่อ เพียงแต่บอกว่าการเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียมการเรียนการสอนโดยใช้ครูผู้สอนนั้นให้เก็บในอัตราที่สูงกว่าการเรียนการสอนโดยใช้สื่อผสมครู ส่วนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อเป็นเครื่องมือจะต้องเก็บในราคาต่ำสุด

ในกรณีนี้โรงเรียนกวดวิชาจะเรียกเก็บค่าเรียนที่แพงขึ้นจากการสอนโดยที่ไม่ใช้ครูสอน โดยการสอนลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไปมักจะเรียกกันว่า “สอนสด” ซึ่งการสอนในลักษณะนี้จะเรียกเก็บค่าเรียนแพงขึ้นจากปกติโดยเฉลี่ยอยู่ที่วิชาละ 2,000 – 4,000 บาทขึ้นอยู่กับอัตราของค่าเรียนในแต่ละคอร์ส หากเปรียบเทียบกับกำหนดอัตราค่าลงทะเบียนจะเห็นได้ว่าผลจากการไม่มีกฎหมายควบคุมธุรกิจประเภทโรงเรียนกวดวิชาไว้เป็นการเฉพาะและชัดเจน ทำให้ผู้เรียนไม่ได้รับความคุ้มครอง เนื่องจากโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา เป็นโรงเรียนเอกชนนอกระบบ ที่ถึงแม้จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักบริการงานของคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการแต่ก็ถือว่าเป็นโรงเรียนเอกชนที่อยู่นอกระบบตามบทบัญญัติของกฎหมาย จึงไม่ต้องเข้าไปกำกับดูแลเข้มงวดเหมือนดังโรงเรียนเอกชนที่อยู่ในระบบ ทำให้ไม่มีหน่วยงานที่เข้า

ไปดูแลและจัดระเบียบในเรื่องการกำหนดค่าธรรมเนียมในการเรียนโดยตรงเพราะไม่ได้อยู่ในระบบ ในส่วนนี้ได้มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมของโรงเรียนกวดวิชาไว้ว่า (“ข้อดี-ข้อเสีย ของการเรียนกวดวิชา,” 2551)

นักเรียนต้องเสียค่าใช้จ่ายจำนวนมากในการเรียนกวดวิชา ซึ่งโรงเรียนกวดวิชาบางแห่งเก็บค่าเรียนแพงมากอย่างไม่สมเหตุผล และยังเก็บค่านั่งสือเรียนเพิ่มอีกต่างหาก ทำให้ผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ไม่สามารถเรียนได้ ลักษณะเช่นนี้นักการศึกษาบางคนจึงมองว่าความรู้ที่ได้รับจากโรงเรียนกวดวิชา เป็นความรู้ที่ฟุ่มเฟือย ไม่จำเป็นต้องเรียนกวดวิชาก็ได้และการเรียนกวดวิชาเป็นกิจกรรมของเด็กเปี่ยมโอกาส มีเงินมากกว่าจึงทำให้เก่งกว่า พฤติกรรมของโรงเรียนกวดวิชาเหล่านี้จึงถูกสังคมประณามว่ามุ่งแต่ธุรกิจ ไร้ความรับผิดชอบต่อสังคม

โดยเฉลี่ยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 กวดวิชาโดยเฉลี่ยคนละ 3 วิชาหากนำค่าเล่าเรียนโดยเฉลี่ยต่อวิชา 1,964 บาท มาบวกกลับคูณหารพบว่าค่าใช้จ่ายต่อคนเป็นเงินถึง 5,892 บาทในแต่ละเทอม หากเรียนครบ 3 เทอม ทั้งเทอมต้น เทอมปลาย และภาคฤดูร้อนรวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดตกปีละ 14,400 บาททีเดียว ขณะที่นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เฉลี่ยคนละ 4 วิชาเพิ่มขึ้นจากมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพียง 1 วิชา ค่าเล่าเรียนโดยเฉลี่ยต่อวิชา 1,963 บาท หากเรียน 4 วิชา ผู้ปกครองต้องสำรองเงินเงินถึง 7,852 บาท หากกวดทั้งปีผู้ปกครองต้องจ่ายถึง 23,556 บาท ส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไม่ปรากฏในรายงานการวิจัย หากสมมุติให้นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 กวดวิชาโดยเฉลี่ยคนละ 3 วิชา เช่นเดียวกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 เราจะพบว่าพ่อแม่ต้องใช้เงินคนละ 4,800 บาท หากเรียนครบ 3 เทอม คิดเป็นเงิน 14,400 บาท เฉลี่ยโดยภาพรวมต่อคนในช่วงเวลา 3 ปี ก่อนเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย ต้องใช้เงินลงทุนกับการกวดวิชาถึง 52,356 บาทต่อเด็กหนึ่งคน (“ยุทธการ E- diot ของโรงเรียนกวดวิชา,” 2552)

ในกรณีนี้จะเห็นได้ว่าการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมที่แพงนั้น เป็นภาระค่าใช้จ่ายอย่างยิ่งสำหรับผู้ปกครองที่มีรายได้น้อย ทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมเนื่องจากผู้ศึกษามองว่าถ้าหากครอบครัวไหนมีรายได้น้อยก็ไม่อาจที่จะส่งบุตรเข้าเรียนในโรงเรียนกวดวิชาได้ เพราะค่าเรียนกวดวิชาในแต่ละวิชานั้นมีราคาค่อนข้างสูง และเด็กคนหนึ่งต้องเรียนไม่ต่ำกว่า 3 วิชาเป็นอย่างน้อย ในส่วนนี้ได้มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาไว้ว่า

ประการแรก สภาพทั่วไปของการกวดวิชา พบว่า การกวดวิชาสะท้อนปัญหาของการศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในกระบวนการกวดวิชาได้สะท้อนความแตกต่าง ความเหลื่อมล้ำและความได้เปรียบเสียเปรียบทางการศึกษาสูงมาก ซึ่งในระบบการศึกษาปกติก็มีความแตกต่างและความเหลื่อมล้ำกันอยู่แล้ว แต่การกวดวิชาได้สะท้อนสิ่งเหล่านั้นอย่างชัดเจน คือเด็กที่เรียนเก่งได้เกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 3 ขึ้นไป จะมีโอกาสและได้กวดวิชามากกว่าเด็กที่เรียนค่อนข้างอ่อนคือ ประมาณ

2 และ 2.5 กลุ่มที่ได้คะแนนน้อยก็จะกวาดวิชาน้อยไปด้วย กลุ่มที่เก่งก็ได้กวาดวิชามาก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 7)

ประการที่สอง นักเรียนที่กวาดวิชา พบว่า นักเรียนที่อยู่ในเมืองจะมีโอกาสกวาดวิชาสูงกว่าเด็กที่อยู่นอกเมือง โดยกลุ่มในเมืองจะมีถึงร้อยละ 70 ที่ได้รับการกวาดวิชา กลุ่มเด็กที่อยู่นอกเมืองจะมีเพียงร้อยละ 10 – 20 เท่านั้น ซึ่งสะท้อนว่าเด็กในเมืองมีโอกาสและได้เปรียบกับเด็กนอกเมืองนั่นเอง

นอกจากนั้น ยังพบว่าเด็กที่บิดาประกอบอาชีพรับราชการหรือที่มีอาชีพค้าขายก็จะมีโอกาสมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวเกษตรกรหรือประมง เป็นต้น ข้อมูลที่ได้จึงเป็นการตอกย้ำระบบการศึกษาไทยว่าโอกาสของคนที่ได้เปรียบอยู่แล้วก็ยิ่งได้เปรียบมากขึ้น

4.2.3 ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดชั่วโมงการทำงานของลูกจ้างในโรงเรียนกวาดวิชา

ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 23 บัญญัติว่า (2541, หน้า 1 - 44)

“ให้นายจ้างประกาศเวลาทำงานปกติให้ลูกจ้างทราบ โดยกำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาสิ้นสุดของการทำงานแต่ละวันของลูกจ้างได้ไม่เกินเวลาทำงานของแต่ละประเภทตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่วันหนึ่งต้องไม่เกินแปดชั่วโมง ในกรณีที่เวลาทำงานวันใดน้อยกว่าแปดชั่วโมง นายจ้างและลูกจ้างจะตกลงกันให้นำเวลาทำงานส่วนที่เหลือนั้นไปรวมกับวันทำงานในวันทำงานปกติอื่นก็ได้ แต่ต้องไม่เกินวันละเก้าชั่วโมงและเมื่อรวมเวลาทำงานทั้งสิ้นแล้ว สัปดาห์หนึ่งต้องไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมง เว้นแต่งานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ต้องมีเวลาทำงานวันหนึ่งปกติไม่เกินเจ็ดชั่วโมง และเมื่อรวมเวลาทำงานทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งต้องไม่เกินสี่สิบสองชั่วโมง

ในกรณีที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันให้นำเวลาทำงานส่วนที่เหลือไปรวมกับเวลาทำงานในวันทำงานปกติอื่นตามวรรคหนึ่งเกินกว่าวันละแปดชั่วโมงให้นายจ้างจ่ายค่าตอบแทนไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าครึ่งของอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนชั่วโมงที่ทำเกินสำหรับลูกจ้างรายวันและลูกจ้างรายชั่วโมงหรือไม่น้อยกว่าหนึ่งเท่าครึ่งของอัตราค่าจ้างต่อหน่วยในวันทำงานตามจำนวนผลงานที่ทำได้ในชั่วโมงที่ทำเกินสำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างตามผลงาน

ในกรณีที่นายจ้างไม่อาจประกาศกำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาสิ้นสุดของการทำงานแต่ละวันได้ เนื่องจากลักษณะหรือสภาพของงาน ให้นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันกำหนดชั่วโมงทำงานแต่ละวันไม่เกินแปดชั่วโมง และเมื่อรวมเวลาทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งต้องไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมง”

มาตรา 27 บัญญัติว่า (หน้า 1 - 44) “ในวันที่มีการทำงาน ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างมีเวลาพักระหว่างการทำงานวันหนึ่งไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมงหลังจากที่ลูกจ้างทำงานมาแล้วไม่เกินห้าชั่วโมง

ติดต่อกันนายจ้างและลูกจ้างอาจตกลงกันล่วงหน้าให้มีเวลาพักครั้งหนึ่งน้อยกว่าหนึ่งชั่วโมงได้ แต่เมื่อรวมกันแล้ววันหนึ่งต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมง”

จากข้อบัญญัติของกฎหมายทั้งสองมาตราข้างต้นจะเห็นได้ว่ากฎหมายได้กำหนดเวลาทำงานปกติและเวลาพักระหว่างการทำงานปกติไว้อย่างชัดเจน คือ

เวลาทำงานปกติ หมายถึง เวลาทำงานทั่วไปไม่เกิน 8 ชั่วโมงต่อวัน หรือตามที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันไม่เกิน 48 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

เวลาพัก หมายถึง เวลาพักระหว่างการทำงานปกติไม่น้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อวัน หลังจากลูกจ้างทำงานมาแล้วไม่เกิน 5 ชั่วโมงติดต่อกัน หรืออาจตกลงกันเป็นช่วง ๆ ก็ได้แต่รวมกันแล้วต้องไม่น้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อวัน

หากพิจารณาตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏแล้วพบว่ายังมีโรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งมิได้ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวอย่างเคร่งครัดนั่นคือ ลูกจ้างหรือพนักงานที่ทำงานให้แก่โรงเรียนกวดวิชาโดยปกติทั่วไปต้องทำงานเกินวันละแปดชั่วโมง บางวันต้องทำงานล่วงเวลาถึง 12 ชั่วโมงด้วยซ้ำดูตัวอย่างประกอบ เป็นข้อมูลของโรงเรียนกวดวิชาแห่งหนึ่งได้กำหนดให้พนักงานทำงานในวันทำงานปกติเป็นเวลาจำนวน 9 ชั่วโมงต่อวัน โดยมีกะการทำงานดังนี้ (เจ้าหน้าที่โรงเรียนกวดวิชาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย, 2553)

กะ A = 06:00 – 15:00	กะ B = 07:00 – 16:00	กะ C = 08:00- 17:00
กะ D = 09:00 – 18:00	กะ E = 10:00 – 19:00	กะ F = 11:00 – 20:00
กะ G = 12:00 – 21:00	กะ H = 13:00 – 22:00	กะ I = 14:00 – 23:00

เมื่อพิจารณาตามกะเวลาการทำงานข้างต้นแล้วจะเห็นว่าบริษัทได้กำหนดให้พนักงานของตนนั้นต้องทำงานวันหนึ่งไม่เกินกว่า 9 ชั่วโมง แต่โดยความเป็นจริงแล้วในการทำงานจริง ๆ นั้นต้องทำงานเกินกว่าวันละ 9 ชั่วโมงอยู่แล้ว โดยเฉพาะจะทำงานที่วันละ 10 ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับสภาพของงานในแต่ละวัน เมื่อคิดชั่วโมงรวมกันแล้วจะต้องทำงาน สัปดาห์ละ 50 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อยซึ่งกฎหมายได้กำหนดไว้อยู่แล้วว่าไม่ให้เกินสัปดาห์ละ 48 ชั่วโมง ในส่วนเรื่องของเวลาพักในเวลาทำงานปกตินั้นกฎหมายกำหนดว่าให้พักได้วันละไม่เกิน 1 ชั่วโมง แต่โดยสภาพความเป็นจริงแล้วพนักงานได้พักวันละไม่ถึงครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำนั่นคือเวลาทานข้าวของพนักงานในช่วงเวลากลางวันโดยพนักงานต้องเปลี่ยนกันไปกินข้าวทีละคน และแต่ละคนก็ต้องใช้เวลาในการทานให้เร็วที่สุดเพื่อที่จะได้กลับมาทำงานต่อเพื่อไม่ให้บริษัทเสียประโยชน์

ในกรณีของการทำงานเกินวันละ 8 ชั่วโมงนั้น กฎหมายถือว่าเป็นการทำงานล่วงเวลาและต้องจ่ายค่าทำงานล่วงเวลาตามที่กฎหมายกำหนด คือ ต้องจ่ายไม่น้อยกว่า 1.5 เท่าของอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงหรือต่อหน่วยในวันทำงาน ซึ่งจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏนั้นบริษัทมิได้จ่ายค่าจ้างล่วงเวลา

ตามอัตราที่กฎหมายกำหนด คือ จ่ายน้อยกว่าที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย โดยดูตัวอย่างได้จากการจ่ายค่าล่วงเวลาของโรงเรียนกวดวิชาแห่งหนึ่ง โดยมีกำหนดอัตรการจ่ายดังนี้ (เจ้าหน้าที่โรงเรียนกวดวิชาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย, 2553)

รอบจ่ายเงินเดือน	จำนวนเงินที่จ่าย	จำนวนชั่วโมงที่ต้องทำ
มกราคม	360	12
กุมภาพันธ์	360	12
มีนาคม	750	22
เมษายน	750	22
พฤษภาคม	750	22
มิถุนายน	360	12
กรกฎาคม	360	12
สิงหาคม	360	12
กันยายน	360	12
ตุลาคม	750	22
พฤศจิกายน	360	12
ธันวาคม	360	12

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าการจ่ายค่าล่วงเวลาในจำนวน 360 บาทต่อค่าล่วงเวลาในจำนวนเวลา 12 ชั่วโมง ซึ่งหากพิจารณาตามฐานเงินเดือนที่ได้รับเดือนละ 8,000 บาทแล้วอัตราที่นายจ้างต้องจ่ายอยู่ที่ชั่วโมงละ 43 บาท เมื่อนำมาคำนวณกับเงินที่จะต้องได้รับสำหรับการทำงานล่วงเวลาจำนวน 12 ชั่วโมงแล้วนายจ้างต้องจ่ายทั้งหมดอยู่ที่จำนวน 516 บาท แต่จากข้อเท็จจริงข้างต้นนี้นายจ้างจ่ายแค่เพียง 360 บาทสำหรับการทำงานล่วงเวลาของลูกจ้างจำนวน 12 ชั่วโมง

กรณีนี้ถือว่านายจ้างทำผิดกฎหมายคุ้มครองแรงงานอย่างชัดเจน โดยผู้ศึกษาเห็นว่าในเรื่องนี้ควรมีเจ้าหน้าที่แรงงานเข้ามาตรวจสอบกำกับดูแล ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการทำงานเกินวันละ 8 ชั่วโมง หรือในเรื่องของการจัดให้มีเวลาพักในระหว่างการทำงาน และในเรื่องของการจ่ายค่าล่วงเวลาต่าง ๆ เพื่อให้โรงเรียนกวดวิชาทุกแห่งได้ปฏิบัติเป็นมาตรฐานเดียวกัน และยังไม่เป็นการเอาเปรียบผู้ใช้แรงงานอีกด้วย

4.3 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับมาตรฐานด้านความปลอดภัยของโรงเรียนกวดวิชา

4.3.1 ปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของอาคารสถานที่ของโรงเรียนกวดวิชา

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 ข้อ 6 (2545, หน้า 4 - 9) สถานที่ตั้งโรงเรียนและอาคาร ซึ่งได้มีการกำหนดมาตรฐานดังนี้

1. สถานที่และบริเวณที่ตั้งโรงเรียนต้องมีลักษณะกว้างขวางและเหมาะสมพอแก่กิจการของโรงเรียน โดยต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ไม่ขัดต่อสุขลักษณะหรือนามียของนักเรียน การคมนาคมสะดวก ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดภัยอันตรายใด ๆ หรืออยู่ใกล้สถานที่อื่นที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน

2. ต้องมีกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือกรณีเช่าต้องมีสัญญาเช่าอาคารจากผู้มีสิทธิในการให้เช่ามีกำหนดระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยระบุวัตถุประสงค์การเช่าเพื่อใช้จัดตั้งโรงเรียน ยกเว้นกรณีการเช่าที่ดินของสำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ที่ราชพัสดุ ที่ศาสนสมบัติกลาง ที่ธรณีสงฆ์ หรือที่องค์การของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ

3. อาคารต้องเป็นเอกเทศหรืออาคารร่วมต้องเป็นสัดส่วน ไม่ปะปนกับกิจการอื่นและเป็นอาคารที่มีความมั่นคงแข็งแรงเพียงพอที่จะใช้จัดการเรียนการสอน

4. ต้องเป็นอาคารที่ได้รับใบอนุญาตก่อสร้างหรือใบอนุญาตต่อเติมอาคารจากทางราชการให้ใช้เป็นอาคารเรียนเพื่อการศึกษา เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถหาเอกสารจากทางราชการได้ ให้วิศวกรที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพวิศวกรรมเป็นผู้ตรวจสอบและรับรองความมั่นคงแข็งแรงของอาคาร

บุคคลทั้งหมดในอาคารสามารถออกนอกอาคารภายในเวลาอันรวดเร็ว โดยไม่ถือเป็นการดัดแปลง แต่ต้องยื่นแบบแปลนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบและบันไดหนีไฟต้องมีลักษณะ (พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522, 2540, หน้า 27 - 32) ดังนี้

มาตรฐานในเรื่องการให้ความปลอดภัยในเรื่องอัคคีภัย ผู้ประกอบกิจการส่วนใหญ่ มักจะละเลยไม่ให้ความใส่ใจนัก เนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ ทำให้เกิดรายจ่าย ซึ่งถือเป็นต้นทุนการผลิตที่ไม่ได้ส่งผลกำไรให้กับกิจการมากนัก ผู้ประกอบกิจการส่วนมากจึงไม่มีการเตรียมการไว้กับเรื่องอัคคีภัย อีกทั้งเมื่อกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ยังขาดประสิทธิภาพในการที่จะนำมาใช้บังคับให้ต้องมีการป้องกันอัคคีภัยในโรงเรียนกวดวิชา ผู้ประกอบการจึงละเลยความสำคัญในประเด็นนี้

ผลกระทบจากอัคคีภัย นอกจากจะทำให้เสียหายต่อทรัพย์สินแล้วยังก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกายด้วย ดังนี้ จึงจำเป็นต้องมีการนำกฎหมายมาใช้บังคับอย่างเข้มงวดและกำหนด

หลักเกณฑ์ในการป้องกันอัคคีภัยภายในโรงเรียนวิชาไว้อย่างชัดเจนด้วย โดยพิจารณาจากกฎระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการรักษาความปลอดภัยของอาคาร สถานที่ ดังนี้ (บงกช อันตรเสน, 2550, หน้า 181)

1. ต้องจัดให้มีทางหนีไฟ
 2. จัดให้มีการติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือ โดยให้มี 1 เครื่องต่อพื้นที่ไม่เกิน 1,000 ตารางเมตร ทุกระยะเกิน 45.00 เมตร แต่ไม่น้อยกว่าชั้นละ 1 เครื่อง การติดตั้งเครื่องดับเพลิงแบบมือถือนี้ ต้องติดตั้งให้ส่วนบนสุดของตัวเครื่องสูงจากระดับพื้นอาคารไม่เกิน 1.50 เมตร ในที่มองเห็นสามารถอ่านคำแนะนำการใช้ได้และสามารถเข้าใช้สอยได้สะดวก และต้องอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ตลอดเวลา
 3. จัดให้มีการติดตั้งระบบไฟส่องสว่างสำรอง เพื่อให้มีแสงสว่างสามารถมองเห็นช่องทางเดินได้ขณะเกิดเพลิงไหม้และมีป้ายบอกขึ้นและป้ายบอกทางหนีไฟที่ด้านในและด้านนอกของประตูหนีไฟทุกชั้นด้วยตัวอักษรที่สามารถมองเห็นและอ่านได้ชัดเจน โดยตัวอักษรต้องมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่า 10 เซนติเมตร
 4. จัดให้มีการติดตั้งอุปกรณ์ส่งสัญญาณเตือนเพื่อให้หนีไฟที่สามารถส่งเสียงหรือสัญญาณให้คนที่อยู่ในอาคารได้ยินหรือทราบอย่างทั่วถึง
 5. จัดให้มีป้ายเรืองแสงหรือเครื่องหมายไฟส่องสว่างด้วยไฟสำรองฉุกเฉินบอกทางออกสู่บันไดหนีไฟติดตั้งเป็นระยะตามทางเดินและบริเวณหน้าประตูหรือทางออกสู่บันไดหนีไฟ
- ส่วนประตูทางออกจากป้ายบันไดหนีไฟสู่ภายนอกอาคารหรือชั้นที่มีทางหนีไฟได้ปลอดภัยต่อเนื่องให้ติดตั้งป้ายที่มีแสงสว่างข้อความ “ทางออกหนีไฟ” หรือ “FIRE EXIT” หรือเครื่องหมายที่มีแสงสว่างว่าเป็นทางออกหนีไฟให้ชัดเจนและบริเวณทางหนีไฟจะต้องไม่มีสิ่งกีดขวาง (ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภททวิศึกษา พ.ศ. 2545, 2545, หน้า 4 - 9)
6. จัดให้มีการติดตั้งแบบแปลนแผนผังของอาคารแต่ละชั้นแสดงตำแหน่งห้องต่าง ๆ ทุกห้องตำแหน่งที่ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิงต่าง ๆ ประตูหนีไฟของชั้นนั้นติดตั้งไว้ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดเจน และบริเวณพื้นที่ชั้นล่างของอาคารต้องจัดให้มีแบบแปลนแผนผังของอาคารทุกชั้นเก็บรักษาไว้เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้โดยสะดวก
 7. อาคารที่มีความสูงตั้งแต่ 4 ชั้นขึ้นไป ให้ติดตั้งบันไดหนีไฟที่ไม่ใช่บันไดในแนวดิ่งเพิ่มจากบันไดหลักให้เหมาะสมกับพื้นที่อาคารแต่ละชั้น เพื่อให้สามารถลำเลียงบุคคลทั้งหมดในอาคารออกนอกอาคารภายในเวลาอันรวดเร็ว โดยไม่ถือเป็นการดัดแปลงอาคาร แต่ต้องยื่นแบบแปลนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบ

จากข้อกำหนดเหล่านี้ดังจะเห็นได้ว่า อาคารสถานที่ทำการสอนของโรงเรียนกวดวิชานั้น ยังไม่มีความเหมาะสมอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากยังมีโรงเรียนกวดวิชาในหลายแห่งมิได้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับดังกล่าว โดยเฉพาะในเรื่องของการจัดให้มีบันไดหนีไฟที่ยังมีโรงเรียนกวดวิชาหลายแห่งมิได้ทำบันไดหนีไฟไว้ อันเนื่องมาจากการที่ผู้ประกอบการต้องการลดต้นทุนค่าใช้จ่ายของโรงเรียน เพราะการที่จะจัดทำบันไดหนีไฟให้ครบและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่ตั้งไว้นั้นต้องมีค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก รวมถึงการจัดทำบันไดหนีไฟเพิ่มขึ้นมาจากส่วนตัวอาคารนั้นทำได้ยาก เนื่องจากโรงเรียนบางแห่งได้ก่อสร้างเสร็จแล้วก่อนที่จะได้ทำบันไดหนีไฟไว้ ในส่วนนี้ต้องเป็นการทำเพิ่มขึ้นมาโดยต่อเติมจากอาคารเดิม ซึ่งในการที่จะทำบันไดหนีไฟต่อเติมเข้าไปนั้นทำได้ยาก เพราะรูปแบบของตัวอาคารและสถานที่ของอาคารบางแห่งไม่เอื้อต่อการสร้างบันไดหนีไฟเพิ่มขึ้นมา

ในเรื่องของความปลอดภัยในเรื่องเกี่ยวกับอาคารสถานที่ของโรงเรียนกวดวิชานั้น สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้ออก ข้อความมาเตือนผู้บริโภคโดยใช้หัวข้อว่า “ระวังโรงเรียนกวดวิชาที่ไม่ได้มาตรฐาน” โรงเรียนกวดวิชา เป็นหน้าตาแห่งโอกาสอีกบทบาทหนึ่งที่นักเรียนในยุคการแข่งขันสูง ตัดสินใจ เลือกเพื่อความอุ่นใจในการสอบแข่งขันครั้งใหญ่ในชีวิตหรืออีกนัยหนึ่งคือ เอนทรานซ์ นั่นเอง

ขณะที่เด็กบางกลุ่มจะมักเขม้นกับการเรียนดนตรี ศิลปะ เล่นกีฬา ยังคงมีเด็กอีกกลุ่มหนึ่งเลือกที่จะคร่ำเคร่งอยู่ในโรงเรียนกวดวิชา ซึ่งนับวันจะมีมากขึ้นแบ่งไปตามวิชาที่โฆษณาขึ้นป้ายขนาดใหญ่เชิญชวนให้ร่วมเรียน โดยอาจจะเสนอโปรโมชั่นที่ ดึงดูดใจ อาทิ “สมัครวันนี้ลดทันที 50 %” หรือ “มาสมัคร 2 ท่าน เรียนฟรี 1 คอร์ส” เป็นต้น หรือใช้ถ้อยคำที่ดึงดูดความสนใจ อาทิ “เป็นโรงเรียนกวดวิชาที่ดีที่สุด” “เป็นโรงเรียนที่มีเด็กสอบ เข้ามหาวิทยาลัยมากที่สุด” ฯลฯ

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) ใคร่ขอแนะนำผู้บริโภคหรือกำลังมองหาโรงเรียนกวดวิชาสำหรับบุตรหลานของท่านควรพิจารณามาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาจากสิ่งเหล่านี้ (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค, 2552)

1. โรงเรียนกวดวิชา ต้องมีการดำเนินการขออนุญาตต่อกระทรวงศึกษาธิการ
2. ต้องจัดห้องเรียนให้ครบกับหลักสูตร และหรือรายวิชาตามที่ขออนุญาต
3. สถานที่ต้องไม่แออัดจนเกินไปมีความกว้างขวางเพียงพอกับจำนวนนักเรียนคือพื้นที่ 1.50 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน
4. ต้องมีสภาพแวดล้อมที่ถูกสุขอนามัย มีการดูแลรักษาความปลอดภัยที่ดี ไม่ต้องอยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมที่อาจเกิดอันตรายใด ๆ หรือใกล้กับกิจการที่ไม่เหมาะสมแก่กิจการของโรงเรียน
5. ห้ามให้สถานที่ตั้งโรงเรียนเอกชนสามัญศึกษาเป็นสถานที่เปิดสอนกวดวิชา

6. ต้องจัดให้ มีสื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนและบริการอื่น ๆ ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกำหนด

7. ครูใหญ่ และอาจารย์ผู้สอน จะต้องมีความรู้ และประสบการณ์ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการกำหนด

การลงทุนทางการศึกษาที่ดีให้กับบุตรหลานย่อมนำมาซึ่งอนาคตหรือโอกาสที่ดีกว่า แต่ต้องคำนึงถึงความพร้อมของบุตรหลานของท่านด้วย เพราะเวลาเรียนเพิ่มมากขึ้นจนอาจไม่มีเวลาสำหรับกิจการอื่น ๆ ที่จำเป็น หรืออาจมีเวลาพักผ่อนไม่เพียงพอ ทางที่ดีผู้ปกครองควรใส่ใจดูแลบุตรหลานของท่านให้เอาใจใส่กับการเรียนที่โรงเรียนในเวลาปกติด้วยจะเป็นการดีเพราะนอกจากจะทำให้การเรียนดีขึ้นแล้ว ผู้ปกครองก็ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในส่วนนี้เพิ่มขึ้นอีกด้วย

ถึงแม้จะมีการออกมาเตือนของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเอง แต่ก็มีได้ทำให้การกวตริชาลดน้อยลง ยิ่งปัจจุบันกลับยังมีสถาบันกวตริชาผุดขึ้นมากมายอีกทั้งยังขยายสาขาไปเปิดตามจังหวัดต่าง ๆ อีกด้วย เจ้าหน้าที่ของรัฐเองไม่ควรที่จะเพียงแต่ออกคำเตือนเฉย ๆ แต่ควรที่จะลงพื้นที่ตามโรงเรียนกวตริชาต่าง ๆ ว่าได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัดหรือไม่

ดังนั้น กฎหมายควรมีมาตรการในเรื่องนี้อย่างชัดเจน โดยควรจะระบุเป็นข้อบังคับให้โรงเรียนกวตริชาให้จัดทำอาคารให้ถูกต้องตามระเบียบก่อนจึงจะสามารถขออนุญาตจัดตั้งโรงเรียนได้ตามกฎหมาย เพื่อเป็นการลดปัญหาการที่โรงเรียนกวตริชาสร้างอาคารไม่ถูกต้องตามระเบียบที่กฎหมายกำหนด ซึ่งถ้ามีมาตรการกฎหมายดังกล่าวมาบังคับใช้แล้ว ผู้ประกอบการจะอ้างว่าสร้างอาคารเสร็จแล้วไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และกฎหมายควรที่จะกำหนดด้วยว่าอาคารที่มี 2 ชั้น ขึ้นไปนั้นควรจัดทำให้มีบันไดหนีไฟ เพื่อลดความเสี่ยงและป้องกันการเกิดอัคคีไฟ ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

เนื่องจากโรงเรียนกวตริชาในแต่ละแห่งนั้นมีผู้มาเรียนเป็นจำนวนมาก ถ้าผู้ประกอบการละเลยในส่วนนี้แล้วก็จะก่อให้เกิดความเสียหายต่อส่วนรวมเป็นจำนวนไม่น้อย และระเบียบกระทรวงศึกษาธิการฯ ฉบับนี้ยัง มีการกำหนดพื้นที่ใช้สอยขั้นต่ำไว้โดยระบุว่าต้องมีพื้นที่ใช้สอยไม่น้อยกว่า 100 ตารางเมตร ตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานที่ที่ไม่เหมาะสม ผู้ประกอบการต้องมีกรรมสิทธิ์ในอาคารหรือมีการเช่าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี โดยต้องมีจุดประสงค์เพื่อจัดตั้งโรงเรียน อาคารต้องเป็นสัดส่วนมีความมั่นคงแข็งแรงและต้องได้รับใบอนุญาตก่อสร้างจากทางราชการ จะเห็นได้ว่าโรงเรียนกวตริชานั้นมีระเบียบกำหนดมาตรฐานของอาคารไว้ แต่โรงเรียนกวตริชาบางแห่งก็ยังไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ มาตรฐานดังกล่าว จึงก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องของความแออัดขึ้น ซึ่งโรงเรียนกวตริชาก็ถือว่าเป็นสถานศึกษาเอกชนอีกรูปแบบหนึ่ง ดังนั้น อาคารสถานที่เรียนจึงควรจะมีการกำหนดระเบียบมาตรฐานที่เคร่งครัด ใน

ส่วนนี้ได้มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับสถานที่เรียนกวศวิชาไว้ว่า (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
แห่งชาติ, 2545, หน้า 27)

สถานที่กวศวิชานั้น มักจะเป็นห้องเล็ก ๆ แคบและสถานที่แออัด บันไดแคบ และไม่มี
บันไดหนีไฟ หรือทางออกอื่น ๆ สรรองไว้ในกรณีฉุกเฉิน ผู้เรียนจึงอยู่ในสภาวะเสี่ยงภัยสูงมาก ใน
เรื่องของความปลอดภัยนั้นได้เคยมีข่าวในสมัยที่อภิรักษ์ โกษะโยธินเป็นผู้ว่าราชการ
กรุงเทพมหานครดังนี้ (“กทม. จักรโรงเรียนกวศวิชาปรับปรุงระบบป้องกันและเตือนเพลิงไหม้,”
2551)

ดร.วัลลภ สุวรรณดี รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เปิดเผยถึงผลการตรวจสอบความ
ปลอดภัยของโรงเรียนกวศวิชาหมู่บ้านวิสุทธิธานี เขตบางกะปิ ร่วมกับสำนักป้องกันและบรรเทาสา
ธารณภัย และสำนักงานเขต วานนี้ (19 ก.ค.50) ว่า ใน ซ.ลาดพร้าว 101/3 เป็นแหล่งรวมของสถาบัน
กวศวิชา 26 แห่ง ทางคณะฯ ได้สุ่มตรวจประมาณ 7 แห่ง ซึ่งได้ให้คำแนะนำแก่เจ้าของไปปรับปรุง
แก้ไข เนื่องจากพบว่าบางแห่งยังไม่มีไฟสำรองฉุกเฉินที่เพียงพอ บางแห่งมีไฟฉุกเฉินแต่สภาพยังไม่
พร้อมใช้งาน ทางหนีไฟยังมีสิ่งกีดขวางทาง พร้อมป้ายบอกทางหนีไฟยังไม่เพียงพอและไม่
ชัดเจน กรณีสัญญาณเตือนภัยบางแห่งยังไม่มี เป็นต้น อย่างไรก็ตามโรงเรียนกวศวิชาบางแห่งก็มีระบบ
ป้องกันและเตือนภัยครบถ้วน บางแห่งมีระบบดีมากถึงขั้นมีเครื่องจับควันเตือนภัยอัตโนมัติ และ
กล้องวงจรปิดอีกด้วย ทั้งนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่รับปากที่จะให้ความร่วมมือแก้ไข โดยทาง
สำนักงานเขตจะมีหนังสือแจ้งรายละเอียดให้เจ้าของทราบอีกครั้งว่าจะต้องปรับปรุงอะไรและ
อย่างไรบ้าง

การตรวจสอบความปลอดภัยของโรงเรียนกวศวิชาเป็นไปตามนโยบายของ
อภิรักษ์ โกษะโยธิน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีความห่วงใยในชีวิตและทรัพย์สินของ
ประชาชน โดยเฉพาะโรงเรียนกวศวิชาเป็นจุดเสี่ยงที่มีเด็ก ๆ ไปใช้บริการเป็นจำนวนมาก จึงกำชับ
ให้ทุกเขตฯ ดำเนินการตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติป้องกัน
และระงับอัคคีภัย พ.ศ. 2542 และระเบียบที่เกี่ยวข้อง ออกตรวจสอบเพื่อกระตุ้นเตือนให้เจ้าของและ
ผู้ประกอบการเพิ่มความใส่ใจ และตระหนักในการมีระบบป้องกันอัคคีภัย พร้อมทั้งให้คำแนะนำ
กับผู้ประกอบการ ปรับปรุงให้มีความปลอดภัย เช่น การมีบันไดหลักที่เพียงพอ มีทางออกสู่บันได
หนีไฟที่ไม่มีสิ่งกีดขวาง มีบันไดหลักที่ใช้อยพพผู้คนเมื่อเกิดเหตุ มีเครื่องดับเพลิงที่เพียงพอ มี
สัญญาณเตือนภัยและแผนการอพยพที่ชัดเจนและมีการซักซ้อมหนีไฟอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งเมื่อ
สัปดาห์ก่อนได้ตรวจโรงเรียนกวศวิชาบริเวณสยามสแควร์และให้เจ้าของโรงเรียนได้ปรับปรุง
แก้ไขมาแล้ว นอกจากนี้จะตรวจสอบผู้ประกอบการที่ดัดแปลงเป็นเกสต์เฮาส์ในย่าน ถ.ข้าวสาร ด้วย

4.3.2 ปัญหาเกี่ยวกับการจัดปริมาณนักเรียนในห้องเรียนของโรงเรียนกวตวิชา

สำหรับโรงเรียนเอกชนประเภทกวตวิชาได้มีการกำหนดปริมาณนักเรียนในห้องเรียนไว้ คือ

4.3.2.1 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอนใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 45 คน

4.3.2.2 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนลักษณะผสมโดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

4.3.2.3 ห้องเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน จำนวนนักเรียนไม่เกินห้องละ 90 คน

4.3.2.4 ห้องเรียนที่จัดแบบห้องบรรยายขนาดใหญ่ที่สามารถมองเห็นครูผู้สอนอาจจะมีนักเรียนเกินห้องละ 90 คน ใช้เกณฑ์คำนวณความจุ 1 ตารางเมตรต่อนักเรียน 1 คน และจะต้องเพิ่มสื่อและเจ้าหน้าที่ประจำห้องเรียนตามสัดส่วนนักเรียน (ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวตวิชา พ.ศ. 2545, 2545, หน้า 4 - 9)

จากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการฯ ดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการกำหนดปริมาณนักเรียนในห้องเรียนไว้เป็นจำนวนที่ชัดเจน แยกประเภทตามการสอนและกำหนดปริมาณนักเรียนสูงสุดไว้เป็นจำนวนแน่นอน แต่ในข้อเท็จจริงจะเห็นได้ว่า โรงเรียนกวตวิชานั้นไม่มีสิ่งใดซึ่งจะเป็นตัวกำหนดปริมาณนักเรียนในแต่ละชั้นเรียน จึงทำให้โรงเรียนกวตวิชาสามารถที่จะรับจำนวนนักเรียนให้มาเรียนได้จำนวนไม่จำกัด ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อผู้ที่เข้ารับการกวตวิชาเนื่องจากปริมาณนักเรียนในห้องมีจำนวนมากคุณภาพในการเรียนของนักเรียนก็ลดลง ดังเช่นข้อมูลต่อไปนี้ซึ่งได้มาจากโรงเรียนกวตวิชาแห่งหนึ่ง

โรงเรียนกวตวิชาดังกล่าว มีห้องเรียนทั้งหมด 10 ห้อง โดยแต่ละห้องนั้นจะจุนักเรียนได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับขนาดความกว้างยาวของห้องแต่ละห้อง โดยจะได้ยกตัวอย่างมาประกอบเพียงหนึ่งห้อง ห้องเรียนดังกล่าวมีขนาดความยาวประมาณ 10 เมตร และมีความกว้างของห้องประมาณ 3 เมตร โดยเฉลี่ยแล้วตามกฎหมายห้องขนาดดังกล่าวควรจะจุนักเรียนได้ไม่เกิน 30 คน แต่ห้องดังกล่าวนี้ได้จุนักเรียนได้มากถึงกว่า 50 คน (เจ้าหน้าที่โรงเรียนกวตวิชาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย, 2553) ซึ่งจากตัวอย่างจะเห็นได้ชัดเจนว่าโรงเรียนกวตวิชาแห่งนี้ทำผิดกฎหมายอย่างชัดเจน เนื่องจากกฎหมายได้กำหนดให้นักเรียน 1 คนต้องมีพื้นที่ให้ 1 ตารางเมตร แต่จากตัวอย่างดังกล่าวนี้นักเรียนแต่ละคนจะพื้นที่เพียง 0.60 เมตรเท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นพื้นที่ในขนาดที่ไม่เหมาะสมไม่ถูกต้องตามระเบียบของกระทรวงว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานของโรงเรียนกวตวิชา การที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนที่สวดกสขยอากาศถ่ายเทและไม่แออัดเกินไปนั้นจะนำมาสู่ทำให้เกิดบรรยากาศในการเรียนที่เกิดประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์แก่ตัวนักเรียนเอง ในเรื่องนี้ได้มี

ตัวอย่างซึ่งเป็นผลมาจากการที่เด็กต้องไปเรียนในโรงเรียนกวดวิชาที่มีสภาพความแออัดจนทำให้เกิดความเสียหายแก่เด็กดังนี้

จากการสัมภาษณ์ของคุณชาญยุทธ ปะวะซัง โดยได้สัมภาษณ์คุณนิวัฒน์ โภคทรัพย์ คุณพ่อของเด็กชายเตชิต โภคทรัพย์ หรือน้องต่อ ได้ให้คำสัมภาษณ์ว่า (ชาญยุทธ ปะวะซัง, 2550) คนนั้นสนับสนุนให้ลูกเรียนทุกอย่างที่เขาอยากเรียน เพราะเห็นว่า ดีกว่าปล่อยให้ลูกไปทำอย่างอื่น ที่อาจเป็นสิ่งไม่ดี อีกประการหนึ่ง ตนเองก็ไม่ค่อยมีเวลา แต่ผลที่ได้กลายเป็นสุขภาพของลูกที่เสื่อมลง

“น้องต่อเรียนมากจนไม่ค่อยได้พักผ่อน แต่ละวันเรียนกวดวิชาตอนเย็นถึงค่ำหลังจากเลิกเรียนที่โรงเรียน ถึงบ้านก็เล่นคอมพิวเตอร์กว่าจะนอนก็ห้าทุ่มทุกคืน ส่วนเสาร์-อาทิตย์ก็เรียนกวดวิชาช่วงเช้า ตอนบ่ายเรียนกิจกรรมเสริมทักษะ ความแออัดของห้องเรียนในโรงเรียนกวดวิชา ประกอบกับการใช้งานต่อเนื่องทำให้ไม่มีการถ่ายเทอากาศ เป็นแหล่งสะสมเชื้อโรค ในที่สุดน้องต่อก็ป่วยด้วยโรคภูมิแพ้ ซึ่งป่วยเรื่อยมาจนเป็นหนัก ถึงกับวันหนึ่งป่วยในชั้นเรียน คุณครูต้องตามให้ผมไปรับเพื่อพาไปส่งโรงพยาบาลโดยด่วน คุณหมอวินิจฉัยว่า ลูกได้รับไวรัสชนิดหนึ่งซึ่งมีอยู่ทั่วไปในอากาศ โดยเฉพาะในบริเวณที่อากาศไม่ค่อยถ่ายเท ไปกดทับประสาทส่วนน้อย อยู่ตรงบริเวณท้ายทอย ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมการทรงตัว การพูด จึงทำให้การทำงานส่วนนี้เสียไป ต้องทำการรักษาและบำบัดเป็นเวลานานกว่าจะหายเป็นปกติ แต่อาการที่ว่านี้สามารถกลับมาเป็นอีกได้ถ้าร่างกายอ่อนแอ หรือ เครียดเกินไป ทุกวันนี้ ผมจึงต้องคอยดูว่าการเรียนพิเศษมีความจำเป็นมากน้อยแค่ไหน จะคอยจัดสรรเรื่องเวลาให้ดี จากประสบการณ์จึงอยากฝากถึงผู้ปกครองท่านอื่น ๆ ว่า บางครั้งการที่เราพยายามให้อะไรกับเด็กมากเกินไป ถึงแม้ว่า จะทำด้วยความรัก ความหวังดี แต่ต้องไม่ลืมถึงเรื่องความเหมาะสม ความพอดี ว่าร่างกายเขา เพียงแค่นี้ อายุเขาเท่านี้ แค่นี้จึงพอเหมาะพอดี” (ชาญยุทธ ปะวะซัง, 2550)

ดังนั้นในส่วนนี้แม้จะมีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจนเกี่ยวกับการจัดปริมาณนักเรียนในห้องเรียนไม่ให้เกิดความแออัดแต่การบังคับใช้นั้นก็ไม่เกิดประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำมาบังคับใช้ให้โรงเรียนกวดวิชาแต่ละแห่งนั้นปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ทั้งในส่วนของผู้เจ้าหน้าที่ของรัฐเองที่มีหน้าที่ในการตรวจสอบดูแลโรงเรียนกวดวิชาเหล่านี้ก็มิได้ให้ความสนใจและตรวจสอบอย่างเข้มงวดเท่าที่ควร จึงทำให้ตัวกฎหมายเองนั้นขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้ อันก่อให้เกิดปัญหาตามมาอีกหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นในเรื่องการสอนก็สอนให้กับนักเรียนได้อย่างไม่ทั่วถึงอันเป็นผลมาจากห้องเรียนที่มีความแออัดยัดเยียด ปริมาณนักเรียนเกินอัตรา ทำให้นักเรียนที่มีความสงสัยในวิชาที่เรียนก็ไม่สามารถสอบถามอาจารย์ได้อย่างเต็มที่และอาจไม่สามารถสอบถามได้ทันทีเนื่องจากไม่อาจเข้าถึงตัวอาจารย์ผู้สอนเอง

แม้ว่าผู้ประกอบการอาจอ้างว่าเป็นการประกอบธุรกิจไม่เห็นจำเป็นต้องกำหนดปริมาณนักเรียนในแต่ละชั้นเรียนและไม่มีกำหนดที่ให้อัดจำกัดปริมาณนักเรียนในแต่ละชั้นเรียนผู้ประกอบการควรจะคำนึงถึงหลักการทางธุรกิจเนื่องจากเป็นธุรกิจเกี่ยวกับการศึกษาควรมีการกำหนดมาตรฐานของห้องเรียนภายในโรงเรียนกวดวิชาเพื่อมิให้เป็นการเอารัดเอาเปรียบผู้เรียนจนเกินไป เนื่องจากสภาพปัญหาของห้องเรียนในโรงเรียนกวดวิชาแม้จะมีกฎหมายควบคุมอย่างชัดเจนแต่การบังคับใช้ตามกฎหมายนั้นไม่เกิดประสิทธิภาพก็ทำให้ผู้ประกอบการไม่ใส่ใจในคุณภาพของห้องเรียนมากนัก ทำให้เกิดปัญหาการเรียนในห้องเรียนที่คับแคบแออัดไม่เหมาะสมกับปริมาณของผู้เรียนหรือแสงสว่างไม่เพียงพอ เป็นต้น

4.3.3 ปัญหาเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมในการกำหนดจำนวนชั่วโมงเรียน

เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนกวดวิชาในหลายแห่งมีการกำหนดเวลาเรียนที่เป็นเวลาที่ใกล้เคียงกัน โดยเวลาเริ่มเรียนสำหรับวันทำการปกติที่ไม่ใช่วันเสาร์ อาทิตย์ โดยเฉลี่ยจะเริ่มที่ 5 โมงเย็นเป็นต้นไป เนื่องจากการกวดวิชาหลังเลิกเรียนจากโรงเรียนปกติ ซึ่งนักเรียนจะเรียนวันหนึ่งประมาณ 4 - 5 ชั่วโมงต่อวัน เมื่อเทียบจำนวนชั่วโมงที่นักเรียนต้องเรียนแล้วก็จะเลิกเรียนในเวลาประมาณ 3 - 4 ทุ่ม ซึ่งเวลาดังกล่าวถือเป็นเวลาที่ไม่เหมาะสมเพราะว่าเด็กมาก นักเรียนต้องเดินทางกลับบ้านในเวลาที่ย่ำมืดทำให้เสี่ยงต่อการเกิดอันตรายต่อตัวนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนหญิงที่ต้องเดินทางกลับบ้านคนเดียวโดยไม่มีผู้ปกครองมารับ

ในเรื่องของการกำหนดจำนวนชั่วโมงในการเรียนกวดวิชาในแต่ละวันนั้นยังไม่มีกฎหมายในเรื่องนี้ออกมากำหนดจำนวนชั่วโมงของการเรียนกวดวิชาในแต่ละวันว่า ในวันหนึ่งนักเรียนควรเรียนกวดวิชาได้ไม่เกินกี่ชั่วโมง ซึ่งในวันปกติเด็กก็ต้องเรียนหนังสือปกติที่โรงเรียนอยู่แล้ววันละ 7 - 8 ชั่วโมง แล้วหลังเลิกเรียนก็ต้องเอาเวลามากวดวิชาอีกวันหนึ่งไม่ต่ำกว่า 2 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ทำให้เด็กเกิดความอ่อนเพลียและเบื่อหน่ายกับการเรียน ถ้าไม่เรียนก็จะตามเพื่อนไม่ทันเรียนไม่รู้เรื่อง ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาแก่ตัวเด็กเอง

ดังนั้นในเรื่องนี้ควรมีกฎหมายและมาตรการมารองรับในเรื่องของการกำหนดชั่วโมงเรียนและวันเรียนที่แน่นอน โดยควรจะกำหนดให้เรียนกวดวิชาได้วันละไม่ควรเกิน 2 ชั่วโมงสำหรับวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ส่วนวันเสาร์และวันอาทิตย์ควรกำหนดให้เรียนได้ไม่เกินวันละ 4 ชั่วโมง และควรให้มีการกำหนดจำนวนชั่วโมงเรียนที่เหมาะสมโดยที่เลิกเรียนไม่ดึกเกินไปนัก นักเรียนควรจะได้กลับบ้านในเวลาที่ไม่เกิน 2 ทุ่มของแต่ละวัน เพื่อที่เด็กจะได้มีเวลาพักผ่อน ทำการบ้านหรือเตรียมบทเรียน เตรียมหนังสือไว้สำหรับการเรียนในวันรุ่งขึ้น และควรมีการกำหนดวันเรียนที่ไม่ใช่วันที่นักเรียนต้องไปเรียนหนังสือตามปกติ ควรจะจัดกวดวิชากันในวัน เสาร์ อาทิตย์เท่านั้น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพแก่เด็กในการที่จะเตรียมสมองพร้อมรับข้อมูลต่าง ๆ ที่จะนำเข้ามาในแต่ละวัน

สำหรับผลกระทบจากการกวดวิชานั้น กลุ่มครูมีความเห็นว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นในทุก ประเด็นนั้นมีอยู่ในระดับที่สูงกว่าความเห็นของกลุ่มโรงเรียนกวดวิชา เช่น ประเด็นเรื่อง ผู้ปกครอง นักเรียนเสียค่าใช้จ่ายมากขึ้น เวลาที่นักเรียนจะอยู่กับครอบครัวลดลง และนักเรียนไม่มีเวลาทำ กิจกรรมอย่างอื่น สำหรับผลกระทบเรื่องครูที่สอนกวดวิชาอาจปฏิบัติหน้าที่ในโรงเรียนปกติได้น้อยลงนั้น ครูที่ไม่ได้สอนกวดวิชามีความเห็นว่าเป็นผลกระทบในระดับที่สูงกว่าความเห็นของกลุ่มครูที่สอนกวดวิชา (ไพฑูรย์ สีนลรัตน์, 2550) ในส่วนนี้ยังได้มีความเห็นเกี่ยวกับผลกระทบจากการเรียนกวดวิชาดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 15)

ในทางสังคมจะพบว่า ผลกระทบและปัญหาที่เด็ก ๆ ไม่ค่อยเดือดร้อนเรื่องสถานที่ แต่กลับไปให้ความสำคัญในเรื่องของความเหนื่อย ไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อน และเมื่อถามผู้ปกครอง ๆ ก็ตอบว่าเด็กไม่ค่อยมีเวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ เพราะใน 1 สัปดาห์ เด็กจะเรียนประมาณ 6 – 10 ชั่วโมง บางคนไปโรงเรียนตั้งแต่ 7.00 น. บางคน 05.00 น. ต้องทานข้าวในรถ พอเลิกเรียนก็ไปเรียนกวดวิชาต่อถึง 19.00 – 21.00 กิจกรรมของเด็ก ๆ ก็จะลดน้อยลงไป และผลกระทบทางการศึกษาแน่นอนที่สุดทำให้เรียนซ้ำซ้อนอันทำให้เกิดปัญหาในด้านคุณภาพชีวิตของเด็กและครอบครัวลดลง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 26) เนื่องจากเด็กจะทุ่มเทให้กับการเรียนหนังสือตลอดสัปดาห์ ซึ่งรวมถึงวันเสาร์และอาทิตย์ด้วย โดยทั้งเด็กและผู้ปกครองได้กล่าวว่า ในวันธรรมดาที่เรียนหนังสือตามปกติแล้ว จะเรียนเพิ่มอีกประมาณ 4 ชั่วโมงทุกวัน โดยเฉพาะในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัย ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของเด็กเปลี่ยนไปมาก ไม่มีเวลาพักผ่อน หรือออกกำลังกาย มีความเครียดมากขึ้น และบางครั้งมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม สุขภาพไม่แข็งแรง สมออ่อนล้า ขาดสมาธิที่จะเรียนในห้องเรียน เนื่องมาจากพักผ่อนน้อย และไม่มีการพัฒนาการของชีวิตตามวัยอันควร

สำหรับผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของครอบครัวนั้นการกวดวิชามีส่วนทำลายความอบอุ่นในครอบครัว โดยเฉพาะในช่วงค่ำหรือวันหยุดที่ครอบครัวควรพักผ่อนหรือมีกิจกรรมร่วมกัน นอกจากนี้ยังมีผลกระทบปัญหาในด้านความเสี่ยงสูงขึ้น กลุ่มนักเรียนและผู้ปกครองได้ให้ข้อคิดเห็นในประเด็นนี้อย่างสอดคล้องกัน ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 27)

การกวดวิชาซึ่งต้องใช้เวลาเรียนในตอนเย็นและค่ำเป็นส่วนใหญ่นักเรียนหญิงจะเห็นว่าการกวดวิชาอันตราย โดยเฉพาะช่วงรอรถเมล์หรือรอผู้ปกครองมารับกลับบ้าน นอกจากนี้เด็ก ๆ บางกลุ่มอาจจะไปมั่วสุมเที่ยวเตร่ต่อ เพราะในแหล่งกวดวิชาจะมีร้านค้า ร้านอาหาร สถานเริงรมย์ และอบายมุขต่าง ๆ ตั้งอยู่มาก

ในเรื่องของการเรียนกวดวิชามากเกินไปนั้น ได้มีผู้เขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยใช้ชื่อเรื่องว่า “รู้ไว้ไว้ว่า ลูกเรียนกวดวิชามากไป” ด้วยสภาพสังคมปัจจุบัน มีการแข่งขันสูง “พ่อแม่ยุคใหม่” ต้องทำงานหนัก ไม่มีเวลาสอนหนังสือลูก แต่อยากให้ลูกเป็นเด็กเก่งปัญญาเลิศ จึงนิยมส่งลูกไปเรียนพิเศษหรือเรียนกวดวิชา พ่อแม่บางคนให้ลูกเรียนกวดวิชามากเกินไป อาจส่งผลเสียรุนแรงทางด้านจิตใจ เพราะเด็กอาจรับไม่ไหว แพทย์แนะนำให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเล่นดูลูก ด้วยการใส่ใจค้นหาความถนัดที่แท้จริงของลูก ตั้งแต่ยังเล็กเพื่อส่งเสริมพัฒนาศักยภาพให้ลูกทางสู่ความเป็นเลิศในด้านนั้น ๆ

พญ.อัมพร เบญจพลพิทักษ์ (คมชัดลึก, 2552) จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น ผู้อำนวยการศูนย์สุขภาพจิตที่ 13 กรมสุขภาพจิต แนะนำว่า พ่อแม่คือ องค์ประกอบสำคัญต่อความสำเร็จ หรือความพลาดหวังของลูก ซึ่งบางครั้งพ่อแม่อาจเป็นผู้ทำลายความสำเร็จของลูกโดยไม่รู้ตัว เพราะการบังคับให้ลูกเป็นเลิศตามความคาดหวังของพ่อแม่หรือสังคม แต่ลูกไม่ชอบไม่ถนัด หรือบางครั้งพ่อแม่มักจะมองข้ามความสามารถที่ลูกมีอยู่ อันเนื่องมาจากความสามารถพิเศษของลูกไม่สอดคล้องกับความปรารถนาของพ่อแม่เอง ยุคสมัยก่อนพ่อแม่มักจะบอกให้ลูกเลือกเรียนคณะที่ดี ๆ และทำเงินได้เยอะ โดยไม่คำนึงถึงความถนัดของเด็ก เช่นเดียวกับพ่อแม่ในยุคนี้ก็ไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งผลพวงของปัญหาเด็กไทยที่ไม่ได้รับการส่งเสริมความเก่งให้ถูกทาง หรือโดนบังคับให้เป็นในสิ่งที่เด็กไม่อยากเป็น หรือไม่ถนัด อาจส่งผลกระทบต่อแรงทางด้านจิตใจของเด็ก ทั้งในเรื่องของการต่อต้านหรือเก็บกดจนเป็นปัญหาทางด้านอารมณ์

“การที่พ่อแม่มองเห็นศักยภาพความเก่งหรือความถนัดของลูก และส่งเสริมเขาให้ถูกทาง นับเป็นสิ่งที่ดี เพราะหากพ่อแม่ไม่รู้ว่าเด็กชอบอะไร หรือถนัดอะไร ก็จะส่งไปเรียนพิเศษทุกอย่าง จนบางครั้งมากจนเกินไป เด็กบางคนเรียนเกือบทุกอย่าง อาทิ ดนตรี ศิลปะ วาดรูป คณิต อังกฤษ บัลเลต์ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น ซึ่งเด็กบางคนรับไม่ไหว และอาจส่งผลกระทบต่อแรงทางด้านจิตใจของเด็กได้ แต่อย่างไรก็ตาม เด็กยุคใหม่ควรจะได้มีการพัฒนาความสามารถแบบรอบด้าน หรือความสามารถทางด้านอื่น ๆ ควบคู่ไปด้วย เด็กจะได้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข เพราะเด็กมีเวลา 24 ชั่วโมงเท่ากันทุกคน หากเขาได้รับการส่งเสริมเฉพาะด้านที่เขาถนัดมากจนเกินไป เด็กก็จะขาดส่วนอื่นไป กลายเป็นเด็กไม่มีความสุข บางคนเป็นเด็กเก่งปัญญาเลิศ แต่พูดคุยกับคนอื่นไม่รู้เรื่อง อยู่ในสังคมไม่ได้ จึงอยากจะฝากให้คุณพ่อคุณแม่ยุคใหม่ให้ความสำคัญกับตรงนี้ด้วย” พญ.อัมพรกล่าวสรุป

ในเรื่องของการกวดวิชามากเกินไปนั้นผู้ศึกษามองว่ามิใช่แต่เพียงเป็นปัญหาครอบครัวยุคเดียว แต่ยังก่อให้เกิดเป็นปัญหาสังคมอีกด้วย โดยดูได้จากตัวอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังนั้นในเรื่องของการกำหนดจำนวนชั่วโมงในการเรียนกวดวิชานั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องได้รับ

การแก้ไขอย่างเร่งด่วน ซึ่งจะนำมาสู่การลดปัญหาในการกวดวิชามากเกินไป อีกทั้งยังทำให้ผู้ปกครองได้ตระหนักถึงปัญหาเกี่ยวกับการที่ให้นุศรหลานนั้นได้รับการกวดวิชาในเวลาที่เหมาะสมแก่ตัวเด็กเอง

4.2.4 ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนกวดวิชาเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรค

ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523 (2523, หน้า 1 - 16) มีบทบัญญัติเกี่ยวกับโรคติดต่อที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ใช้หัตถ์ใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ดังนี้

มาตรา 8 เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขว่าได้เกิด หรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดโรคติดต่ออันตรายอย่างใดเกิดขึ้นในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใด ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจที่จะดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการดังต่อไปนี้ได้

(1) ให้คนหรือสัตว์ซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคติดต่ออันตราย เป็นผู้สัมผัสโรค หรือเป็นพาหะของโรคติดต่ออันตราย มารับการตรวจ การชันสูตรทางแพทย์ หรือการรักษา หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าคนซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคอยู่ในภาวะซึ่งอาจเป็นเหตุให้เชื้อโรคแพร่หลายจนเป็นอันตรายร้ายแรงแก่ประชาชนได้ ให้มีอำนาจแยกกักผู้นั้นไปรับการรักษาในสถานพยาบาลหรือในที่เอกเทศ จนกว่าจะได้รับการตรวจและการชันสูตรทางแพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือหมดเหตุสงสัย

(2) กักกันหรือคุมไว้สังเกตซึ่งคนหรือสัตว์ซึ่งเป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรค หรือพาหะ

(3) ให้คน หรือสัตว์รับการป้องกัน ตามวัน เวลา และสถานที่ ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด

(4) ดำเนินการหรือให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใดที่โรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้นจัดการกำจัดความติดโรคหรือทำลายสิ่งใด ๆ หรือสัตว์ที่มีเหตุเชื่อได้ว่าเป็นสิ่งติดโรค จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะเห็นว่าปราศจากความติดโรคและได้ถอนคำสั่งนั้นแล้ว

(5) ดำเนินการหรือให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใดที่โรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้น จัดการ แก้ไข ปรับปรุงการสุขาภิบาล หรือรื้อถอนสิ่งที่ไม่ถูกสุขลักษณะ หรือจัดให้มีขึ้นใหม่ให้ถูกสุขลักษณะ และ

(9) จัดหาและให้เครื่องอุปโภคบริโภค รวมทั้งเวชภัณฑ์หรือเคมีภัณฑ์ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(10) จัดหาพื้นที่ถูกสุขลักษณะไว้ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะ

(11) ห้ามกระทำการใด ๆ อันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดภาวะไม่ถูกสุขลักษณะแก่ ถนน หนทาง บ้าน โรงเรือน สถานที่ พาหนะ หรือที่สาธารณะอื่นใด

(12) ห้ามกระทำการใด ๆ อันอาจจะเป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย

จากบทบัญญัติของกฎหมายนั้นได้มีข้อกำหนดให้สถานที่ใด ๆ ที่มีความเสี่ยงหรือมีเหตุสงสัยว่า ได้เกิดโรคติดต่ออันตรายอย่างใดเกิดขึ้นนั้นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมีอำนาจที่จะดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการปรับปรุงการสุขาภิบาล หรือรื้อถอนสิ่งที่ไม่ถูกสุขลักษณะหรือจัดให้มีขึ้นใหม่ให้ถูกสุขลักษณะได้ตามบทบัญญัติที่กล่าวไว้ข้างต้น

เนื่องจากสถานการณ์ใช้หัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ในปัจจุบันทำให้ทราบว่าโรงเรียนกวศวิชานั้นเป็นสถานที่ที่มีความเสี่ยงในการที่เป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคใช้หัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 โดยดูได้จากตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ในแต่ละวัน จะมีการรายงานข่าวว่ามีผู้ติดเชื้อมาจากโรงเรียนกวศวิชาในหลายแห่ง เนื่องจากโรงเรียนกวศวิชาในแต่ละแห่งนั้น วันหนึ่ง ๆ จะมีผู้เข้ามาใช้บริการการกวศวิชาเป็นจำนวนมาก เพราะในสถานที่ดังกล่าวแต่ละคนมีพื้นที่เพียง 0.6 – 0.9 ตารางเมตรเท่านั้น บางสถานที่มีนักเรียนรวมอยู่เกือบ 200 คน (ประชาชาติธุรกิจ, 2552) และมีอัตราการใช้งานต่อเนื่องตลอดเวลา และยังเป็นการรวมคนจากหลายแห่งเข้าด้วยกัน

การใกล้ชิดกันเป็นการเพิ่มความเสี่ยงที่จะให้ติดเชื้อเพิ่มขึ้น แม้รัฐบาลจะมีการสั่งปิดโรงเรียนกวศวิชาไปแล้ว 2 สัปดาห์ในช่วงระหว่างวันที่ 13 – 28 กรกฎาคม 2552 (“รัฐบาลปิดหัด 2009 โรงเรียนกวศวิชา,” 2552) เพื่อเป็นการป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อใช้หัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 แต่มาตรการดังกล่าวก็มิได้ทำให้เป็นการตัดวงจรการแพร่ระบาดของใช้หัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 จากโรงเรียนกวศวิชา เพราะถึงแม้จะมีการสั่งให้ปิดก็ครั้งก็ตามแต่ถ้าโรงเรียนกวศวิชาเองมิได้มีมาตรการในการเพิ่มการรักษาความสะอาดและป้องกันการแพร่เชื้ออย่างต่อเนื่องแล้วการสั่งปิดโรงเรียนกวศวิชาดังกล่าวก็น่าจะได้บังเกิดผลให้โรงเรียนกวศวิชาหยุดกลายเป็นแหล่งแพร่เชื้อ

ในเรื่องนี้ได้มีความเห็นจากนักธุรกิจท่านหนึ่งคือ นายณัฏฐ์ เขมโสภณ ผู้จัดการทั่วไป บริษัท โกลเบล อาร์ต แอนด์ ครีเอทีฟ (ประเทศไทย) จำกัด ผู้บริหารโรงเรียนสอนศิลปะโกลเบล อาร์ต กล่าวว่า ส่วนตัวมองว่าเป็นนโยบายดีรับของรัฐบาลที่เหมาะสมเพราะโรงเรียนกวศวิชาและร้านอินเทอร์เน็ตเป็นสถานที่ที่จะแพร่เชื้อใช้หัดใหญ่ 2009 ได้ง่าย เพราะในสถานที่ดังกล่าวแต่ละคนมีพื้นที่เพียง 0.6 - 0.9 ตารางเมตรเท่านั้น บางสถานที่มีนักเรียนรวมอยู่เกือบ 200 คน และมีอัตราการใช้งานต่อเนื่องและยังเป็นการรวมคนจากหลายแห่งเข้าด้วยกัน การใกล้ชิดกันเป็นการเพิ่มความเสี่ยงที่จะติดเชื้อเพิ่มขึ้นพร้อมแน่ว่ารัฐบาลควรออกมาตรการและการสื่อสารถึงประชาชนในเรื่องการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อให้เข้มงวดกว่านี้ (ประชาชาติธุรกิจ, 2552)

“ที่ผ่านมารัฐบาลยังนั่งนอนใจเกินไปทำให้ยอดผู้ติดเชื้อในเมืองไทยเพิ่มขึ้นและมีผู้เสียชีวิตเป็นที่ 1 ของเอเชีย จนกระทั่งต้องมีการสั่งปิดโรงเรียน บางครั้งการสื่อสารของภาคเอกชนจะมีความชัดเจนกว่า เช่น การออกมาตรการของแต่ละองค์กรเรื่องความสะอาดและการป้องกันตนเอง หรือโฆษณาของบริษัทเมืองไทยประกันชีวิตที่สื่อสารอย่างง่าย ๆ ให้คนเข้าใจว่าต้องล้างมือและใช้ผ้าปิดปาก หากเป็นเช่นนี้เชื่อว่าจะไม่สามารถลดการแพร่กระจายของเชื้อได้จนต้องลามไปปิด สถานที่อื่น ๆ อย่างโรงพยาบาลและสถานบันเทิง”

ด้านนายอนุสรณ์ ศิวะกุล เจ้าของสถาบันกวดวิชาอาจารย์อุ๋ ในฐานะนายกสมาคมผู้บริหารและครูโรงเรียนกวดวิชา กล่าวในรายการ “เรื่องเล่าเช้านี้” ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ว่า ต้องยอมรับในมติดังกล่าว ที่มีเจตนารมณ์ตัดวงจรการแพร่ระบาดของโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ที่ระบุว่า โรงเรียนกวดวิชา เป็นตัวการใหญ่ 70 เปอร์เซ็นต์ ของนักเรียนติดเชื้อนี้มาจากโรงเรียนกวดวิชา เจ้าของโรงเรียนกวดวิชารายใหญ่ กล่าวต่อว่า รัฐบาลต้องยอมรับว่า เคสผู้ป่วยที่โรงเรียนกวดวิชาได้รับทราบไม่ใช่เป็นข้อมูลที่มาจากรัฐบาล แต่เกิดจากความหวังดีของผู้ปกครองของนักเรียนที่ป่วยเป็นไข้และเข้ามาเรียน ในโรงเรียนเพียงครึ่งชั่วโมงผู้ปกครองจึงมารับตัวเด็กกลับไปให้แพทย์ตรวจเลือดพบว่าลูกติดเชื้อจริง จึงแจ้งให้โรงเรียนทราบ เพื่อเพิ่มมาตรการเฝ้าระวัง เนื่องจากเกรงว่าจะแพร่เชื้อในโรงเรียนและโรงเรียนได้เริ่มมาตรการเฝ้าระวังโรคนี้มาตั้งแต่ไข้หวัดเม็กซิโกเริ่มแพร่ระบาดเมื่อต้นเดือน มิถุนายน ขณะที่กระทรวงสาธารณสุขยังไม่มีมาตรการที่ชัดเจนอะไรออกมาเลย นอกจากนี้ โรงเรียนกวดวิชายังมีการซื้อหน้ากากอนามัยแจกให้นักเรียนใส่เข้าเรียนทุกรอบดูแลระบบปรับอากาศ พัดลมระบายอากาศด้วย (ประชาชาติธุรกิจ, 2552)

กรณีดังกล่าวข้างต้นนั้นมิได้ทำในโรงเรียนกวดวิชาทุกโรงเรียน จะมีเพียงบางโรงเรียนเท่านั้นที่ให้ความร่วมมือกับนโยบายของรัฐบาล ซึ่งในส่วนนี้ควรมีมาตรการออกมาบังคับใช้อย่างชัดเจน และให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและสุขภาพอนามัยของนักเรียน

ในส่วนนี้ควรมีการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังและเข้มงวด เนื่องจากที่ผ่านนั้นการบังคับใช้กฎหมายที่ขาดประสิทธิภาพและการเข้มงวดกวดขันของเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องจึงทำให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้น โดยรัฐควรออกประกาศหรือระเบียบข้อบังคับออกมาบังคับใช้ให้ชัดเจนในเรื่องมาตรการและความเข้มงวดของการรักษาความสะอาดของสถานที่ การทำความสะอาดอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ต้องใช้ร่วมกันเป็นจำนวนมาก เช่น ห้องน้ำโตะเรียน ราวบันได ลูกบิดประตู หูฟังที่ใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ควรมีเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเข้าไปตรวจตราในโรงเรียนกวดวิชาอย่างสม่ำเสมอว่าทางโรงเรียนได้มีมาตรการในการป้องกันการแพร่เชื้อไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 หรือไม่เพียงใด ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปอบรม แนะนำ

หรือให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการติดเชื้อจากโรคดังกล่าวว่า ทั้งตัวเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนกวดวิชา และตัวนักเรียนที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนกวดวิชานั้นเองควรปฏิบัติตนเช่นไรและมีแนวทางป้องกันแก้ไขการติดเชื้อได้อย่างไร

ในส่วนของโรงเรียนกวดวิชาเองนั้นก็ควรมีมาตรการในเรื่องนี้ออกมารองรับกับสถานการณ์ดังกล่าวด้วยเช่นกันเพื่อให้ทันกับเหตุการณ์และสถานการณ์ปัจจุบันที่ทันกับความปลอดภัยของชีวิตมนุษย์อยู่ตลอดเวลา โดยควรจัดให้มีพนักงานทำความสะอาดบริเวณต่าง ๆ ที่ต้องใช้ร่วมกันตลอดเวลา หรือ อุปกรณ์เครื่องใช้ที่ผู้เรียนต้องใช้ร่วมกันบ่อยครั้ง ควรเช็ดทำความสะอาดด้วยแอลกอฮอล์ทุกครั้งเมื่อนักเรียนคนนั้น ๆ ใช้เสร็จแล้ว ควรมีการแจกหน้ากากอนามัยให้เด็กทุกคนที่เข้าเรียนในห้องเรียนที่มีเครื่องปรับอากาศและควรดูแลระบบปรับอากาศและพัดลมระบายอากาศด้วย โดยควรให้มีการติดตั้งระบบระบายอากาศเพิ่มเติมสำหรับห้องเรียนที่จุปริมาณนักเรียนได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งกรณีนี้รัฐควรออกระเบียบข้อบังคับให้โรงเรียนกวดวิชาได้ปฏิบัติเป็นมาตรฐานเดียวกันในทุกโรงเรียน เพราะเรื่องชีวิตเป็นเรื่องสำคัญ หากเด็กนักเรียนเกิดการติดเชื้อก็จะเป็นความเสียหายที่ไม่สามารถประเมินค่าได้

4.4 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณา

ในปัจจุบันผู้ประกอบการโรงเรียนกวดวิชามักใช้สื่อโฆษณาที่มีอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ โดยลักษณะของข้อความโฆษณานั้นมักจะปรากฏอยู่ในรูปแบบของคำเชิญหรือคำเสนอ โดยใช้ข้อความที่มีลักษณะเกินจริงหรือแอบแฝงไว้ซึ่งสาระสำคัญที่ควรให้ทราบ เพื่อให้ผู้เข้ารับบริการของโรงเรียนกวดวิชาหลงเชื่อและตกลงใจเข้ารับการกวดวิชาของโรงเรียนนั้น เช่น การเสนอที่รับรองผลการเข้ารับการกวดวิชา โดยโฆษณาชวนเชื่อว่ามีอาจารย์ผู้สอนที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ มีคุณวุฒิทางการศึกษาที่เก่ง จบมาจากต่างประเทศ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าไม่สามารถเปิดให้บริการได้ตามที่กำหนดแจ้งหรือกรณีที่มีการลงโฆษณาราคากวดวิชารวมอยู่ในคอร์สที่สมัครแต่เมื่อเข้าไปใช้บริการกลับต้องเสียเงินเพิ่ม และไม่มีบุคคลผู้สอนตามที่ลงโฆษณาไว้

จากรูปแบบของการโฆษณาที่ลักษณะเป็นคำเชิญหรือคำเสนอนั้น โดยส่วนมากแล้วผู้ประกอบการมักใช้รูปแบบการโฆษณาด้วยวาจาซึ่งเป็นรูปแบบการโฆษณารูปแบบที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้เพื่อให้ผู้ประกอบการรับผิดชอบได้เพราะไม่มีหลักฐานใดที่จะเอาผิดสถานประกอบการดังกล่าวเมื่อมีการร้องเรียนไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคก็ไม่มี การแสดงพยานหลักฐานการสนับสนุนว่าตนมิได้กระทำผิดโดยมีแผ่นพับเพื่อการโฆษณาเกินจริงแต่อย่างใด ซึ่งการกระทำของผู้ประกอบการและลูกจ้างในสถานประกอบการดังกล่าว ผู้ศึกษาเห็นว่าเป็นการ

กระทำที่หลีกเลี่ยงข้อความตามกฎหมายว่าด้วยการโฆษณา ทำให้ผู้เข้ารับบริการในโรงเรียนกวดวิชาในฐานะผู้บริโภคได้รับความเสียหาย

จากการศึกษาหลักฐานกฎหมายพบว่า ลักษณะของการใช้ข้อความโฆษณาดังกล่าวนั้น มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522 (2522, หน้า 20 - 47) เพราะการใช้ข้อความที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงหรือเกินความจริงดังกล่าว มีลักษณะแอบแฝงซึ่งสาระสำคัญที่ควรแจ้งให้ทราบ เป็นการหลอกลวงประชาชน ทำให้ผู้เข้ารับบริการของโรงเรียนกวดวิชาเกิดความสับสนหลงผิดและได้รับความไม่เป็นธรรม จากการเข้ารับการกวดวิชา เมื่อผู้เข้ารับบริการได้รับความเสียหายจากปัญหาดังกล่าว ผู้เข้ารับบริการของโรงเรียนกวดวิชาซึ่งเข้าใจว่าตนเป็นผู้บริโภคจึงควรที่จะได้รับการรับรองคุ้มครองตามกฎหมาย (บงกช อันตรเสน, 2550, หน้า 184 - 185)

ดังนั้น ผู้เข้ารับบริการของโรงเรียนกวดวิชาในฐานะที่เป็นผู้บริโภคจึงมีสิทธิเสนอเรื่องราวร้องเรียนต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการโฆษณาเพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยโฆษณาใช้ดุลพินิจในการพิจารณาว่าผู้ประกอบการโรงเรียนกวดวิชาหลอกลวงหรือโฆษณาในลักษณะที่เกินจริง อันอาจจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญซึ่งเหตุผลของการดำเนินธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาที่มีการโฆษณาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะต้องการที่จะให้ผู้เข้ารับบริการมีจำนวนมาก เพราะการค้าบริการนั้น เป็นการขายที่ไม่มีสินค้าเพื่อให้ผู้ซื้อได้เลือกสรรสินค้าได้แต่เป็นการขายบริการที่ต้องเป็นการทดลองหรือเข้ารับบริการในสถาบันกวดวิชาใช้ระยะเวลาอันจึงสามารถจะเห็นผลได้จริงตามที่โฆษณาไว้ จึงจำเป็นต้องเข้าสมัครเป็นสมาชิกเพื่อใช้บริการก่อน ย่อมแสดงว่าผู้เข้ารับบริการอยู่ในฐานะที่เสี่ยงที่จะได้รับความเสียหาย

ตามที่ได้กล่าวข้างต้นย่อมแสดงให้เห็นว่า หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องโดยตรงในการคุ้มครองสิทธิของผู้เข้ารับบริการของสถาบันกวดวิชาดังกล่าว ซึ่งได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ซึ่งแต่ละหน่วยงานจะมีอำนาจหน้าที่ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายที่สามารถนำมาบังคับใช้ได้ต่างกัน กล่าวคือ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ในการใช้บังคับกับกรณีปัญหาการคุ้มครองสิทธิของผู้เข้ารับบริการของสถาบันกวดวิชา จะเห็นว่าตามมาตรา 39 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคสามารถแต่งตั้งพนักงานอัยการดำเนินคดีแทนผู้บริโภคหากการดำเนินคดีนั้นเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

ดังนั้นแล้ว เมื่อศึกษาหลักกฎหมายว่าด้วยการโฆษณาตามหลักกฎหมายไทย พบว่ายังไม่มี การกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อควบคุมการดำเนินธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาไว้เป็นการเฉพาะ ซึ่งการขาดมาตรการทางกฎหมายที่เป็นการเฉพาะย่อมส่งผลกระทบต่อสิทธิของผู้เข้ารับ

บริการที่จะรับทราบข้อมูลที่ถูกต้องก่อนเข้ารับบริการและส่งผลให้การเข้ารับบริการไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ หากการเข้ารับบริการกับการโฆษณามีความแตกต่างกัน จนถึงขนาดทำให้ผู้เข้ารับบริการไม่ไปเข้ารับบริการอีกเลย ทำให้ต้องเสียเงินไปโดยไม่ได้เข้ารับบริการซึ่งเมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้ผู้บริโภคได้รับความเดือดร้อนเสียหายทั้งที่เป็นทรัพย์สินและเสียหายทางด้านจิตใจด้วย ในส่วนนี้ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ภาษาโฆษณาของสถาบันกวดวิชาไว้โดยมีผลวิจัยดังนี้ (อาภากร พงศ์สุชาติ, 2548)

ผลการวิจัยพบว่าภาษาโฆษณาของสถาบันกวดวิชามีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ส่วนเนื้อหาเกี่ยวกับภาพประกอบ ส่วนข้อมูลด้านเนื้อหา ประกอบด้วย คำขวัญ ความสำคัญของการกวดวิชา และวิชาที่เปิดสอน แนวทางและจุดประสงค์การสอน หลักสูตรที่เปิด ประวัติอาจารย์ผู้สอนกวดวิชา ความสำเร็จของสถาบัน รายละเอียดการสมัครเรียนและการชำระเงิน ส่วนภาพประกอบประกอบด้วยภาพของนักเรียนที่มาสมัครเรียน ภาพบรรยากาศการเรียนการสอน ภาพนักเรียนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ภาพอาจารย์ผู้สอนกวดวิชา ซึ่งปรากฏในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่นการรับรางวัล เป็นต้น ภาพใช้สีสดใส เน้นข้อความด้วยกรอบรูปทรงวงรีหรือรูปดาวกระจายเน้นเส้นหนักเบาของตัวอักษร และแสดงสัญลักษณ์ประจำสถาบันให้โดดเด่น องค์ประกอบทั้งหมดนี้ล้วนเป็นส่วนสำคัญในภาษาโฆษณาของสถาบันกวดวิชา

ในด้านกลวิธีและการใช้ภาษา พบว่าภาษาโฆษณาของสถาบันกวดวิชา ใช้กลวิธีการจูงใจ ดังนี้คือ การอ้างสถิติ การอ้างคุณวุฒิและผลงานอาจารย์ผู้สอนกวดวิชา การอ้างรางวัลและความสำเร็จ การอ้างคุณภาพ ผลงานและความน่าเชื่อถือ การมอบสิทธิพิเศษ ส่วนภาษาในใบปลิวโฆษณา มีลักษณะเป็นภาษาโฆษณา คือ ใช้คำเปรียบเทียบกับสถาบันของตนดีกว่าที่อื่น ใช้คำเร้าความสนใจ นอกจากนี้ ยังมีลักษณะเด่นของการใช้คำย่อ การซ้ำคำ ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ใช้คำสแลง และใช้ภาษาวัยรุ่น ซึ่งในส่วนนี้ล้วนแล้วแต่เป็นการโฆษณาที่ใช้คำลักษณะเชิญชวน โอ้อวดเกินจริง ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจอยากเรียนมากขึ้น

ในเรื่องของการที่โรงเรียนกวดวิชากระทำความผิดนั้น ได้มีข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้เช่นกัน ดังนี้(มติชน, 2550) เมื่อวันที่ 30 มกราคม 2550 ดร.จรวัยพร ธรณินทร์ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) เปิดเผยว่า จากการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นประสานความร่วมมือกันเพื่อเครือข่ายในการบริหารกิจการภาครัฐเพื่อการบริการแก่ประชาชนเกี่ยวกับงานคุ้มครองสิทธิช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน ที่สำนักงานอัยการสูงสุด (สนง.ออสส.) เมื่อเร็ว ๆ นี้ ที่ประชุมแสดงความเป็นห่วงเรื่องที่มีนักเรียน ผู้ปกครอง และประชาชน ร้องเรียนมายังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) จำนวนมากใน 2 ประเด็น ได้แก่

1. โรงเรียนกวดวิชาที่กระทำผิดกฎหมาย มีทั้งที่ได้รับอนุญาตถูกต้องจากสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) และไม่ได้รับอนุญาต โดยทำผิดในหลายประเด็น เช่น มีผู้เรียนล้นห้อง โฆษณาเกินจริง บางแห่งไม่มีใบอนุญาตแต่เปิดสอน ซึ่งความผิดเหล่านี้มีโทษปรับเพียง 2,000 บาท ตามกฎหมายอาญาเท่านั้น สำนักงานอัยการสูงสุดเห็นว่าการปรับอย่างเดียวโทษอาจเบาไป จึงขอความร่วมมือให้ส่งเรื่องไปที่สำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อจะได้ดำเนินคดีอาญาตามมาตรา 271 ซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับการค้าโดยหลอกลวงด้วยประการใด ๆ ให้ผู้ซื้อหลงเชื่อ ในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือปริมาณ แห่งของนั้นอันเป็นเท็จ จะมีโทษทั้งจำทั้งปรับ

ในส่วน สช.นั้น ได้มอบให้ สช.ไปจัดประชุมระดมความคิดเห็นจากโรงเรียนกวดวิชาผู้ปกครอง และนักเรียน ในเดือนกุมภาพันธ์ รวมทั้งมอบให้ สช.เร่งสำรวจข้อมูลโรงเรียนกวดวิชาทั่วประเทศใหม่ด้วย จากนั้นจะประมวลข้อร้องเรียนจาก สคบ.เพื่อนำมาตั้งประเด็นแก้ปัญหา โดยจะทบทวนมาตรการของ สช.ด้วย

2. การร้องเรียนเรื่องการจัดส่งนักเรียนไปเรียนภาษาในต่างประเทศระหว่างปิดภาคฤดูร้อน โดยพบปัญหาโรงเรียนหลายกรณี เช่น โรงเรียนที่ไปเรียนไม่ได้คุณภาพ ซึ่งที่ประชุมเสนอแนะให้ สช.เป็นหน่วยเฝ้าระวังให้ข้อมูลแก่ผู้สนใจที่จะส่งบุตรหลานไปเรียนภาษา และควรสำรวจรายชื่อบริษัทหรือผู้ประกอบการที่ทำธุรกิจทางด้านนี้ ตรวจสอบความน่าเชื่อถือ และผลการดำเนินการที่ผ่านมาทั้งภายในและต่างประเทศ โดยอาจสอบถามผ่านทางสถานทูต รวมทั้งการแจ้งรายชื่อผู้ประกอบการที่น่าเชื่อถือให้สถานศึกษาเพื่อประชาสัมพันธ์แก่ผู้สนใจ โดย สช.จะเร่งดำเนินการและจัดประชุมระดมความคิดเห็นเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้

4.5 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อแทนผู้สอน

ตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภททวิศึกษา พ.ศ.2545 นั้นมีการแบ่งลักษณะการจัดการเรียนการสอน ออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. จัดการเรียนการสอนโดยใช้ครูเป็นผู้สอน
2. จัดการเรียนการสอนในลักษณะผสม โดยมีทั้งครูผู้สอนและสื่อ
3. จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อ

จากระเบียบข้างต้นนั้นการที่ให้จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อแทนผู้สอนนั้น ถือเป็นการที่ไม่เหมาะสมเป็นอย่างมาก เนื่องจากปัจจุบันโรงเรียนทวิศึกษาที่เป็นสาขามาจากกรุงเทพฯ เกือบทุกแห่งได้จัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อแบบ 100 เปอร์เซ็นต์ โดยไม่มีอาจารย์ผู้สอนเลย ทำให้เกิดปัญหาแก่ตัวผู้เรียน เพราะการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนนั้นต้องมีครูเป็นหลัก จึงจะถือได้ว่าเป็นการสอน เพราะการที่มีครูผู้สอนมาสอนนักเรียนนั้นจะทำให้เกิดความเข้าใจ และเกิดประสิทธิภาพในการสอนมากยิ่งขึ้น ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้เรียนและตัวผู้สอนเอง เพราะถ้าเกิดในชั้นเรียนในขณะที่คุณครูกำลังทำการสอนอยู่นั้น หากนักเรียนคนไหนเกิดไม่เข้าใจ หรือมีข้อสงสัยในตัวบทเรียนก็สามารถสอบถามหรือซักถามกับครูผู้สอนได้โดยตรงและทันที แต่ในทางกลับกันห้องเรียนที่ไม่มีครูสอน มีแต่นักเรียน กับโทรทัศน์ ที่มีภาพผู้สอนกำลังอธิบายบทเรียนอยู่ในจอโทรทัศน์ หากนักเรียนเกิดไม่เข้าใจหรือมีข้อสงสัยในตัวบทเรียนขึ้นมาแล้วนักเรียนจะถามผู้สอนได้อย่างไร ทำให้การสอนในลักษณะนี้ไม่ค่อยเป็นธรรมชาติแก่ตัวผู้เรียน เพราะเป็นการทำผิดวัตถุประสงค์และบิดเบือนเจตนารมณ์ของการศึกษา ซึ่งการสอนจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายด้าน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการสอน ล้วนมีส่วนส่งเสริมให้การสอนประสบผลสำเร็จได้จัดเป็นองค์ประกอบของการสอนทั้งสิ้น ในส่วนนี้ได้มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักการสอนดังนี้ (“หลักการสอนที่ดี,” 2551)

การสอน เป็นหนึ่งในกระบวนการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามความหมายของการศึกษา คือ การส่งเสริมให้บุคคลเจริญเติบโตและมีความเจริญงอกงามทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาและพัฒนาขึ้นไปสู่ความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม การสอนมีความหมายที่หลากหลาย ขึ้นอยู่กับปรัชญาหรืออุดมการณ์ที่เราต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน

ความหมายของการสอน มีดังนี้

ความหมายที่เป็นศิลป์ เป็นความหมายที่เป็นพฤติกรรมการถ่ายทอดของครูในยุคดั้งเดิมที่ถ่ายทอดประสบการณ์ให้แก่ผู้มีประสบการณ์น้อยกว่า ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนขึ้นอยู่กับอารมณ์และความพอใจของผู้สอน การสอนถือว่าเป็นความสามารถหรือ ศิลปะเฉพาะตัวของผู้สอน

ที่ถ่ายทอดหรือสอน เพราะผู้สอนจะมีลีลาหรือเล่ห์เหลี่ยมการสอนที่แตกต่างกันออกไปตามความรู้ความสามารถและทักษะของแต่ละคน

ความหมายที่เป็นศาสตร์ เป็นการสอน (teaching) ที่มีระบบระเบียบมากขึ้น มีขั้นตอนที่ชัดเจน มีการแสดงให้เห็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน มีการศึกษาค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับจิตวิทยา การเรียนรู้ของผู้เรียน ในช่วงต้น ๆ ครูเป็นศูนย์กลางในการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนตามสถานการณ์และความพอใจของครู

ความหมายที่เป็นศาสตร์และศิลป์ เป็นการปรับเปลี่ยนจากการสอน (teaching) มาสู่การเรียนการสอน (instruction) ครูต้องใช้ความรู้ในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนด โดยอาศัยสื่อและวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาช่วย ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียนขยายวงกว้างออกไป รวมไปถึงปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ ด้วยและยังได้มีผู้ที่ได้ให้ความหมายขององค์ประกอบการเรียนการสอนไว้ว่า องค์ประกอบการสอนประกอบด้วย (สุพิน บุญชูวงศ์, 2538, หน้า 4 - 5)

1. ครู เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ขาดไม่ได้ บุคลิกภาพและความสามารถของผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้สอนควรมีบุคลิกภาพที่ดีและรู้จักเลือกใช้วิธีสอนที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้
2. นักเรียนหรือผู้เรียน เป็นองค์ประกอบสำคัญเท่ากับผู้สอน ความสำเร็จในการศึกษาเป็นเป้าหมายสำคัญของผู้เรียน ผู้สอนจึงควรเป็นผู้แนะแนว แนะนำ และจัดประมวลประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด
3. สิ่งที่จะสอน ได้แก่ เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ครูจะต้องจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กันน่าสนใจเหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของการเรียนการสอน

หากพิจารณาถึงความหมายของการเรียนการสอนดังกล่าวข้างต้นแล้ว จะเห็นว่าสิ่งที่ขาดไม่ได้เลยซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่ง นั่นคือ ครูผู้สอน ซึ่งต้องเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจให้แก่ผู้เรียน หากขาดสิ่งนี้ไปแล้ว การสอนก็ไม่สามารถเกิดได้ แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏนั้นการกวดวิชาในปัจจุบันแบบที่ใช้สื่อ นั้น ถือว่าเป็นการสอนที่ไม่ครบองค์ประกอบของการสอนเพราะว่าไม่มีครูผู้สอน เมื่อการสอนลักษณะดังกล่าวเป็นการกระทำที่บิดเบือนวัตถุประสงค์ของการสอนแล้ว ในส่วนนี้ควรจะมีหน่วยงานของรัฐเข้ามาจัดการควบคุมดูแลให้การสอนในลักษณะนี้หมดไปจากการกวดวิชา เพื่อที่ตัวนักเรียนเองจะได้รับประโยชน์สูงสุดจากการกวดวิชา กรณีนี้ได้มีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อเสียของการกวดวิชาโดยใช้สื่อไว้ว่า (“ข้อดี-ข้อเสีย ของการเรียนกวดวิชา,” 2551)

โรงเรียนกวดวิชายังมีการปฏิรูปการเรียนรู้้น้อยมากซึ่งไม่เน้นการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (child-centered) ส่วนใหญ่เป็นการเรียนในห้องแคบ ๆ คนเรียนเป็นร้อย ๆ คน บางครั้งก็ต้องดูผ่านทางทีวีวงจรปิด หรือเรียนจากเทปบันทึกการสอนทำให้นักเรียนไม่สามารถมีปฏิสัมพันธ์กับคนสอนได้เลยคนสอนเป็นยิ่งกว่าดาราทีวีที่นักเรียนไม่เคยเจอตัวจริงเลย

การสอนกวดวิชาในโรงเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่ใช้วีดีโอหรือโทรทัศน์วงจรปิด ซึ่งจะส่งผลเสียต่อสุขภาพของนักเรียนและนักเรียนยังไม่ได้รับประโยชน์จากการกวดวิชาอย่างเต็มที่ เมื่อมีคำถาม หรือปัญหา ซึ่งไม่สามารถสื่อสารกับครูผู้สอนได้โดยทันที (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, หน้า 27)

บางท่านกล่าวว่า การกวดวิชาไม่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมและทัศนคติของนักเรียนได้ กวดวิชาถูกกล่าวหาว่า การที่นักเรียนมาพบเจอกันเรียนด้วยกันแต่ไม่ก็ชั่วโมงจะไม่สามารถเกิดพลวัตรของกลุ่ม ไม่เรียนรู้ปรับตัวซึ่งกันและกัน ไม่มีเพื่อน มีแต่คนเคยเห็นหน้ากันเท่านั้น นั่งข้างกันแต่แทบไม่รู้จักกัน ผู้บริหารและครูสอนกวดวิชาส่วนใหญ่ขาดความรู้ด้านการบริหาร การศึกษา และมักมุ่งหวังแต่กำไรของธุรกิจเป็นสำคัญ พอเริ่มมีชื่อเสียงดังขึ้นมาก็ขึ้นค่าเรียนอย่างรวดเร็วรับนักเรียนไม่จำกัด ให้นั่งเรียนอย่างเบียดเสียด กอบโกยกำไรมหาศาลพร้อมกับการขยายสาขา ด้วยการเปิด VDO ให้เด็กดู 100% ตลอดหลักสูตร กระทำผิดกฎเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการหลายข้อ ขาดความรับผิดชอบ ไร้จรรยาบรรณโดยไม่คำนึงถึงประโยชน์ของการศึกษาที่มีต่อการพัฒนาคน ประเทศและสังคม (“ข้อดี-ข้อเสีย ของการเรียนกวดวิชา,” 2551)

คอร์สของโรงเรียนกวดวิชาชื่อดังส่วนใหญ่จะมีครูสอนสดเพียงสาขาเดียว สาขาอื่นที่เหลือจะเป็นการฉายวีดีโอหรือดีวีดีแทบทั้งสิ้น (เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กแย่งกันลงทะเบียนเรียนสาขาที่สอนสด) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เรียกระบบการสอนด้วยดีวีดีนี้ว่า “สอนผ่านสื่อ” ซึ่งกำหนดมาตรฐานไว้ที่ 1 เครื่องต่อเด็ก 15 คน และให้มีเจ้าหน้าที่ดูแล 1 คน

โรงเรียนกวดวิชาที่ดำเนินการสอนด้วยอาจารย์เพียงคนเดียวจึงถือว่าสะดวกมากหากจะขยายสาขาและเพิ่มจำนวนนักเรียนโดยการฉายวีดีโอที่อัดจากการสอนสดไว้แทนการไปสอนจริง ซึ่งอาจถ่ายใหม่ในทุก ๆ ปีหรือ 2-3 ปีขึ้นไปในบางแห่ง ซึ่งเกิดเป็นคำถามว่าเด็กจะเรียนตามทันไหม แล้วถ้ามีคำถามจะถามครูอย่างไร กับปรัชญาที่ว่าสถาบันการศึกษาต้องไม่เน้นกำไร ทำให้เกิดข้อกังขาถึงจรรยาบรรณของโรงเรียนกวดวิชาที่ขยายสาขามากมายโดยที่เด็กไม่ได้เรียนกับครูอย่างที่ควรจะเป็น (สุวรรณ เปรมโสตร์, 2551, หน้า 151)

จากปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมากมายส่วนมาจากการขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย ขาดการเอาจริงเอาจังและการเข้มงวดกวดขันในการที่จะให้ผู้ประกอบการหรือผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายนั้นปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด

การเคารพกฎหมาย และการเคารพกฎเกณฑ์ ต่าง ๆ นั้นจะทำให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข และเกิดการสร้างสรรค์ในสังคมไทย สิ่งต่าง ๆ จะเกิดขึ้นได้ คือ คนทุกคนต้องรู้จักเคารพและยำเกรงกฎหมาย ไม่เห็นแก่ตนและครอบครัวของตนหรือเห็นแก่ชุมชนของตนเท่านั้น มีความรอบคอบรู้จักบังคับควบคุมจิตใจพฤติกรรมต่าง ๆ ของตนเองได้ ฝึกให้มีจิตใจดีงาม มองโลกในแง่ดี มีคุณธรรม รักความสงบและมีความรับผิดชอบต่อตนเองต่อสังคม ครอบครัวและประเทศชาติอย่างดีที่สุด

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ ศึกษาสภาพปัญหาข้อเท็จจริงในปัจจุบันที่เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา รวมถึงศึกษาประวัติ ทฤษฎี แนวคิด หลักการ เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา และศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ โดยการศึกษาครั้งนี้ทำการศึกษาเฉพาะการกวดวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย ตั้งแต่ประเด็นความเป็นมาเกี่ยวกับการกวดวิชา ปริมาณการกวดวิชา จุดมุ่งหมายในการกวดวิชา ความแตกต่างของการเรียนกวดวิชา ลักษณะในการกวดวิชา เหตุผลของการกวดวิชา ค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชา ผลของการเรียนกวดวิชา และการจัดตั้งโรงเรียนกวดวิชา ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 (2551)

5.1 บทสรุป

การกวดวิชาได้ปรากฏอย่างเป็นทางการในประเทศไทยเมื่อมีการประกาศพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 (2497) และการกวดวิชาได้มีพัฒนาการอย่างต่อเนื่องมาจนจบปัจจุบัน โดยมีปัจจัยที่ทำให้เกิดการกวดวิชาอยู่ 4 ประการ คือ

ประการแรกปัจจัยทางด้านวิชาการ โดยเฉพาะการเรียนเนื้อหาวิชาเพิ่มเติมจากที่เรียนรู้แล้ว ในหลักสูตรให้มีความรู้ความสามารถเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการทบทวน ตรวจสอบ หรือให้แน่ใจในเนื้อหาต่าง ๆ ที่ตนเรียนรู้อยู่แล้วเพื่อให้แม่นยำมากขึ้นในการสอบเลื่อนระดับที่เรียนรู้อยู่ในปัจจุบัน หรือในระดับที่สูงกว่าดังเช่นการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เป็นต้น

ประการที่สองปัจจัยทางด้านสติปัญญาและจิตวิทยา ปัจจัยนี้เป็นปัจจัยที่เป็นนามธรรม เกี่ยวข้องโดยตรงกับค่านิยมทางสังคม เช่นค่านิยมชื่นชมคนเก่งคนดี ซึ่งทำให้เกิดการแข่งขันในเรื่องการทำคะแนนสอบให้ได้ดีที่สุด ค่านิยมดังกล่าวได้ฝังรากลึกในสังคมไทยเป็นระยะเวลานาน

ประการที่สามปัจจัยทางด้านหลักสูตรการเรียนการสอน โดยเฉพาะเรื่องของหลักสูตรการเรียนการสอนที่มีการเปลี่ยนแปลงเสมอ และไม่สอดคล้องกับการสอบประเมินผลเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น อีกทั้งระยะเวลาในช่วงหลังนี้ การเรียนกวดวิชาได้ทวีจำนวนขึ้นกว่ายุคใด ๆ ที่ผ่านมา ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลมาจากการเรียนการสอนในห้องเรียนที่เน้นไปในตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งในบางครั้งผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตัวเองทั้งหมด ประกอบกับระบบการสอบคัดเลือกที่ยังไม่ชัดเจน ทำให้ผู้เรียนต้องหันมาพึ่งการเรียนกวดวิชาเพื่อเตรียมความพร้อมทั้งเพื่อทำคะแนนในชั้นเรียน และเพื่อเตรียมสอบเข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

ประการที่สี่ปัจจัยทางด้านสังคม ปัจจัยนี้เป็นปัจจัยที่มีผลต่อเนื่องมาจากปัจจัยทางด้านจิตวิทยา เพราะเนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมไม่สามารถที่จะดำรงตนอยู่ในสังคมแต่เพียงลำพังได้ ดังนั้นปัจจัยข้อนี้จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้มนุษย์จำเป็นต้องผลักดันตัวเอง เพื่อให้เป็นที่ยอมรับทางสังคม ซึ่งได้ยึดติดกับปัจจัยทางด้านจิตวิทยาในเรื่องค่านิยมทางสังคม ปัจจัยทั้งสี่ประการข้างต้นเป็นปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดการเรียนกวดวิชาขึ้นในที่สุด

การเรียนกวดวิชา หมายถึง การเรียนเพิ่มเติมจากการเรียนปกติในห้องเรียน การศึกษาถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาในครั้งนี้มีที่มาและความสำคัญของปัญหา คือ เนื่องจากการประกอบธุรกิจกวดวิชาในปัจจุบันนั้นได้รับความนิยมและมีการขยายหรือดำเนินธุรกิจอย่างแพร่หลาย จึงทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นมากมาย อันได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการยกเว้นการจัดเก็บภาษีเงินได้โรงเรียนกวดวิชา ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดคุณภาพมาตรฐานในการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติของผู้สอนในโรงเรียนกวดวิชา ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดค่าลงทะเบียนเรียนกับโรงเรียนกวดวิชา ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดชั่วโมงการทำงานของลูกจ้างในโรงเรียนกวดวิชา ปัญหาเกี่ยวกับมาตรฐานด้านความปลอดภัย ปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของอาคารสถานที่ของโรงเรียนกวดวิชา ปัญหาเกี่ยวกับการจัดปริมาณนักเรียนในห้องเรียนของโรงเรียนกวดวิชา ปัญหาเรื่องความไม่เหมาะสมในการกำหนดจำนวนชั่วโมงเรียน ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียนกวดวิชาเป็นแหล่งแพร่เชื้อ ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคด้านการโฆษณา และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยใช้สื่อแทนผู้สอน

หลังจากได้ศึกษาถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชานั้น จะเห็นได้ว่าการกวดวิชาเป็นตัวเลือกอันถึงสภาพความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา กล่าวคือหากการเรียนในชั้นเรียนมีประสิทธิภาพตามแผนการศึกษาแห่งชาติ เหตุใดจึงมีนักเรียนจำนวนมากเรียนกวดวิชา และนักเรียนที่เรียนกวดวิชามักทำคะแนนในการสอบต่าง ๆ ได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้เรียนกวดวิชา ที่สำคัญผู้ที่มีโอกาสได้เรียนกวดวิชาคือผู้ที่มีฐานะดี เพราะค่าใช้จ่ายในการเรียนกวดวิชานั้นค่อนข้างสูง ดังนั้นการกวดวิชาจึงแสดงให้เห็นถึงข้อบกพร่องของการจัดการศึกษาได้ชัดเจน

นอกจากนี้ผู้ศึกษายังได้นำเอาพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของต่างประเทศคือ พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของรัฐบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา มาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับ พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของไทย เพราะโรงเรียนกวดวิชาของไทยนั้นต้องจัดตั้งขึ้นตาม พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 (2551) จากการศึกษาพบว่าในกฎหมายของแคนาดานั้น มีส่วนดีที่ควรนำมาปรับใช้กับกฎหมายไทย ในประเด็นตั้งแต่การที่ประเทศแคนาดานั้นมีหน่วยงาน ที่เข้ามาควบคุมดูแลโรงเรียนเอกชนโดยตรง มีการบัญญัติให้อำนาจแก่บุคคลผู้มีอำนาจสามารถเข้าไป ตรวจสอบเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ หรือการบริหารของโรงเรียนเอกชน รวมถึงการ ตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน และสามารถตรวจสอบครูได้ด้วย อีกทั้งยังมีการบัญญัติให้มีการ ชดเชยค่าใช้จ่ายสำหรับกิจกรรมทางการศึกษา อันได้แก่ ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นสำหรับการสอน การตรวจสอบ หรือการรับรองเกี่ยวกับกิจกรรมทางการศึกษา ในประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ผู้ศึกษามี ความเห็นว่าหากนำมาปรับใช้กับพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชนของไทยแล้วจะก่อให้เกิด ผลประโยชน์ที่ดีแก่นักเรียนโดยตรง

ผู้ศึกษาจึงมีความเชื่อว่า การเรียนกวดวิชาจะยังคงมีปรากฏอยู่คู่กับระบบการศึกษาของไทย ไปอีกเป็นเวลานาน ทั้งนี้เพราะการเรียนกวดวิชาเป็นความต้องการที่มาจากจิตใจของมนุษย์อยู่เหนือ กฎเกณฑ์และข้อบังคับของสังคม อีกทั้งบุคคลส่วนใหญ่ยึดติดค่านิยมขั้นพื้นฐานในการรวมอยู่กัน ในสังคมมากจนเกินไป นั่นก็คือ ความต้องการเป็นคนเก่ง คนดี คนมีความสามารถ อย่างที่คนอื่นเป็น จนลืมความเป็นตัวตน เมื่อคนส่วนใหญ่ในสังคม ยังคงต้องการเช่นนี้ การแก้ปัญหาการกวดวิชา ยังคงเป็นไปได้ยาก

5.2 ข้อเสนอแนะ

เมื่อได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา แล้ว สามารถที่จะเสนอแนะแนวทางด้านกฎหมายเพื่อเป็นการควบคุมและให้เกิดเป็นมาตรฐานใน การที่จะประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชา ในอันที่จะให้กฎหมายเรื่องดังกล่าวนี้เกิดประโยชน์และ เป็นธรรมและเป็นแนวทางการแก้ไขเพื่อให้กฎหมายอันเป็นเครื่องมือควบคุมความสงบเรียบร้อย ของสังคม มีความสอดคล้องและใช้บังคับได้จริงกับสภาพการที่เปลี่ยนแปลงไปของสังคมใน ยุคปัจจุบัน ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะแนวทางที่จะได้จากการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

5.2.1 ควรมีการแก้ไขกฎกระทรวงที่ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้น รัษฎากร ในส่วนที่ให้ยกเว้นภาษีเงินได้ของกิจการ โรงเรียนที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียน

เอกชน โดยควรจะทำให้มีการจัดเก็บภาษีเงินได้โรงเรียนเอกชนหรือโรงเรียนกวดวิชาที่ใช้สื่อในการสอนเนื่องการสอนในลักษณะนี้เป็นการสอนที่เอารัดเอาเปรียบและไม่เป็นธรรมแก่ผู้เรียน เพื่อให้โรงเรียนกวดวิชานั้นได้ตระหนักถึงความสำคัญในการที่จะจัดการเรียนการสอนที่ถูกต้องตามหลักวัตถุประสงค์ของการสอนและถูกต้องตามเจตนารมณ์ของรัฐที่ต้องการให้การกวดวิชานั้นเป็นการจัดการศึกษาเพื่อแบ่งเบาภาระทางการศึกษาแก่รัฐ

5.2.2 ควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงศึกษาธิการออกตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2550 โดยควรให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับมาตรฐานของโรงเรียนกวดวิชาในการกำหนดคุณสมบัติของผู้สอนว่า ควรกำหนดให้ผู้สอนทุกคนนั้นมีใบประกอบวิชาชีพครูเพื่อเป็นมาตรฐานในการจัดการเรียนสอนในโรงเรียนกวดวิชา

5.2.3 ควรแก้ไขระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ.2545 (2545) ในเรื่องการกำหนดค่าลงทะเบียนเรียน โดยให้ระบุเลยว่า ค่าธรรมเนียมการเรียนในราคาต่ำสุดนั้นเท่าใด และราคาสูงสุดนั้นต้องไม่เกินเท่าใดให้ระบุ กำหนดเป็นตัวเลขที่ชัดเจนและแน่นอนไว้ในระเบียบ

5.2.4 ควรมีการกำหนดระเบียบให้มีเจ้าหน้าที่แรงงานเข้ามาตรวจสอบ ดูแล ในเรื่องของชั่วโมงการทำงานของลูกจ้างในโรงเรียนกวดวิชาว่า ลูกจ้างทำงานเกินสัปดาห์ละ 48 ชั่วโมงหรือไม่ และมีการจ่ายค่าล่วงเวลาตามที่กฎหมายกำหนดให้จ่าย 1.5 เท่าของอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงหรือต่อหน่วยในวันทำงานหรือไม่

5.2.5 ควรมีการกำหนดให้มีเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (สพท.) เข้ามาตรวจสอบดูแลในเรื่องความมั่นคงของอาคารสถานที่ของโรงเรียนกวดวิชา ว่ามีการก่อสร้างถูกต้องตามตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545 (2545) ข้อ 6, 8 และกฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 (2540) กำหนดมาตรฐานในการป้องกันอัคคีภัยในโรงเรียนกวดวิชา หรือไม่

5.2.6 ควรมีการกำหนดให้มีเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (สพท.) เข้ามาตรวจสอบดูแลในเรื่องการจัดปริมาณนักเรียนในห้องเรียนของโรงเรียนกวดวิชา ว่ามีการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ.2545 (2545) ข้อ 7 หรือไม่

5.2.7 ควรมีการกำหนดระเบียบหรือประกาศท้ายพระราชบัญญัติให้มีการกำหนดชั่วโมงในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนแต่ละคนว่า ในวันหนึ่งจะต้องเรียนกวดวิชาไม่เกินวันละกี่ชั่วโมง โดยอาจจะกำหนดให้เรียนได้ไม่เกินวันละ 2 ชั่วโมงในวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ส่วนในวันเสาร์และวันอาทิตย์นั้นควรจะกำหนดให้เรียนได้ไม่เกิน 4 ชั่วโมงต่อวัน

5.2.8 ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเข้าไปตรวจตราดูแลให้คำแนะนำ วิธีป้องกันตนเอง กรณีเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ปลอดภัยเกี่ยวกับสุขอนามัยของประชาชนหรือนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนกวดวิชา

5.2.9 ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 (2522) ภายใต้อำนาจคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยการโฆษณา โดยควรออกเป็นประกาศกำหนดให้ธุรกิจการกวดวิชาเป็นธุรกิจที่ต้องควบคุม และควรสร้างมาตรการกฎหมายในการสร้างหลักประกันความเสียหายให้แก่ผู้เข้ารับบริการกวดวิชาของโรงเรียนกวดวิชา โดยกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงเรียนกวดวิชาประกันภัยความเสียหายเพื่อรับผิดชอบต่อผู้เข้ารับบริการกวดวิชาในกรณีอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดต่อผู้เข้ารับบริการกวดวิชาไม่ว่าจะเป็นการกระทำละเมิดของเจ้าของธุรกิจกวดวิชาหรือลูกจ้างของโรงเรียนกวดวิชาก็ตาม

5.2.10 ควรมีการเพิ่มระเบียบหรือข้อบังคับให้โรงเรียนกวดวิชานั้นทำประกันภัยอาคารถับรัศมีประกันภัยในทุกโรงเรียน ซึ่งในส่วนของบริษัทประกันภัยนั้น โรงเรียนควรเป็นผู้รับภาระเอง กรณีนี้จะช่วยในเรื่องของการเยียวยาความเสียหายแก่เด็กนักเรียนเมื่อเกิดเหตุวินาศภัยขึ้น

5.2.11 ควรมีการบังคับใช้กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจังและเคร่งครัด เพื่อเป็นการป้องกันการเกิดปัญหาต่าง ๆ อันเกิดจากการขาดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย

การศึกษาถือเป็นปัญหาสำคัญและเร่งด่วนของประเทศที่ต้องได้รับการเยียวยาและแก้ไข หากปัญหาต่าง ๆ ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังและเข้มงวดแล้วจะส่งผลในด้านการปฏิรูปการศึกษาให้ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาอย่างมีคุณภาพต่อไปในอนาคต

รายการอ้างอิง

รายการอ้างอิง

- กฎกระทรวง ฉบับที่ 126 (พ.ศ. 2509) ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้น
 รัษฎากร. (2509, 24 กุมภาพันธ์). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 83, ตอน 17ก ฉบับพิเศษ,
 หน้า 25 – 28.
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 197 (พ.ศ. 2538) ออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร.
 (2538, 10 กรกฎาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 112, ตอนที่ 28ก, หน้า 21-22.
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2541) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541.
 (2541, 19 สิงหาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 115, ตอนที่ 49ก, หน้า 12 – 13.
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 33 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522.
 (2535, 17 กุมภาพันธ์). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 109, ตอนที่ 11ก, หน้า 6-23.
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522.
 (2540, 2 ตุลาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 114, ตอนที่ 52ก, หน้า 27 – 32.
- กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2526) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522.
 (2526, 16 ธันวาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 100, ตอนที่ 196ก ฉบับพิเศษ, หน้า 1 – 15.
- กทม. จีโรงเรียนกวดวิชาปรับปรุงระบบป้องกันและเตือนเพลิงไหม้.** (2551, กรกฎาคม 23).
 สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2553, จาก <http://www.thaipr.net/nc/readnews.aspx?newsid=651FC7163F149B77530AEA6792F95265>
- กมล สุคตประเสริฐ.** (2526, มีนาคม). กวดวิชาคุ้มค่าจริงหรือ. **สารพัฒนาหลักสูตร**, 12(3), 27.
- กรมสรรพกร.** (2552). **เงินได้พึงประเมินอะไรบ้างที่ได้รับการยกเว้นภาษี ?**.
 สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2553, จาก <http://www.rd.go.th/publish/554.0.html>

กลุ่มงานการศึกษานอกระบบ กลุ่มส่งเสริมสถานศึกษาเอกชน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย
เขต 1. (2550). **คำแนะนำในการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนนอกระบบ.** ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

กษิธิศ ใจผาวัง. (2548). **พฤติกรรม การเลือกใช้บริการโรงเรียนกวดวิชาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครเชียงราย. การศึกษาค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาการจัดการทั่วไป. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.**

กองสถิติวิทยาการศึกษา. (2526). **การกวดวิชากับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลายและอุดมศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

กุลิศ. (1937). อ้างถึงใน เพชรพร ขำเนียม. (2551). **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียนกวดวิชาและ
ความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการโรงเรียนกวดวิชาของผู้เรียนในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ.
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, อยุธยา.**

เกษม ตั้งทรงศักดิ์. (2529, กันยายน). **ธุรกิจกวดวิชาสร้างปัญญาหรือสร้างปัญหา. สารคดีธุรกิจ,
24(284), 2.**

ข้อดี-ข้อเสีย ของการเรียนกวดวิชา. (2551). สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2552, จาก
<http://www.cututors.com/forums/index.php?action=printpage;topic=1221.0>

คณะกรรมการดำเนินการวิจัย กระทรวงศึกษาธิการ. (2547). **ผลการกวดวิชาของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษา
ระดับอุดมศึกษา.** กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.

คมชัดลึก. (2553). **สกศ.สนใจระบบสวีเดน เน้นตั้งศูนย์สอนวิชาอ่อนช่วยลดภาระค่ากวดวิชา.**
สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2553, จาก http://news.sanook.com/social/social_317603.php

คมชัดลึก. (2552, 7 กันยายน). บทบาท 'พ่อแม่' สร้างลูกปัญญาเลิศได้...จริงหรือ?.

สืบค้นเมื่อ 14 มกราคม 2553, จาก http://www.komchadluek.net/2008/09/07/x_edu_e001_219628.php?news_id=219628

คุณทศ. (2542). อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียนกวดวิชา
และความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการโรงเรียนกวดวิชาของผู้เรียนในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ.
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, อยุธยา.

เจริญผล สุวรรณ. (2544). อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียน
กวดวิชาและความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการโรงเรียนกวดวิชาของผู้เรียนในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ.
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, อยุธยา.

เจ้าหน้าที่โรงเรียนกวดวิชาแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงราย, สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2553.

ชาญยุทธ ปะวะซัง. (2550). ถ้าจะให้ลูกเรียน เรียนอย่างไรไม่ให้ลูกเครียด. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม
2552, จาก <http://www.nationejobs.com/content/interview/template.php?conno=221>

ดวงเดือน พิศาลบุตร. (2520). ประวัติการศึกษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์หน้าปกเจริญ.

ดิษณีย์ นาคเจริญ. (2546, 30 พฤศจิกายน). ชุมทรัพย์กวดวิชาพันล้าน อวสานของครูไหวใจร้าย
ทางออก "win-win" แบบครูอ้อย. มติชนรายวัน, หน้า 1.

เดล. (1978). อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียนกวดวิชาและ
ความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการโรงเรียนกวดวิชาของผู้เรียนในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ.
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, อยุธยา.

เทย์เลอร์. (1942). อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม. (2551). **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียนกวดวิชา และความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการโรงเรียนกวดวิชาของผู้เรียนในจังหวัด พระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, อยุธยา.**

ธีระพร วีระถาวร. (2544, 26 มีนาคม). กวดวิชาเพื่อเอ็นทรานซ์ ธุรกิจมูลค่ากว่า 1,200 ล้านบาท. **ไทยโพสต์**, หน้า 4, 9.

นงเยาว์ กาญจนจारी. (2520, ธันวาคม). **ทุนเล่าเรียนหลวง. วารสารการศึกษาแห่งชาติ, 11(6), 16.**

บงกช อันตรเสน. (2550). **ปัญหาทางกฎหมายในการดำเนินธุรกิจของสำนักกวดวิชา. วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ.**

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชน ประเภทกวดวิชา พ.ศ. 2545. (2545, 16 ธันวาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 119, ตอนพิเศษ 123ง, หน้า 4-9.

ประกาศสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เรื่อง การคืนเงินค่าธรรมเนียมการเรียนของ โรงเรียนเอกชน มาตรา 15 (2) ประเภทกวดวิชา. (2545, 16 ธันวาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 119, ตอนพิเศษ 123ง, หน้า 34 -35.

ประชาชาติธุรกิจ (2552, กรกฎาคม 10). **โรงเรียนกวดวิชา สวดยับ รัฐบาลสั่งปิด 15 วันแก้ปัญหา ไม่ตรงจุด เด็กปั้นป่วนเรียนชดเชยหุตูบ. สืบค้นเมื่อ 10 กรกฎาคม 2552, จาก**
http://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1247204579

ประยูร ศรีประสาธน์. (2529, ธันวาคม). **องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดการกวดวิชา. วารสารการศึกษา แห่งชาติ, 21(6), 56 – 59.**

เปรมฤดี มหาภาสกร. (2523). **การศึกษาการสอนพิเศษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา. จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.**

ผู้จัดการออนไลน์. (2551, 21 มกราคม). วิจิตร ลังเชื้อควดวิชาเถื่อน-เร่งพัฒนาครูให้มีวุฒิ
ปริญญาตรี. สืบค้นเมื่อ 18 ธันวาคม 2552, จาก <http://www.kroobannok.com/802>

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. (2545, 19 ธันวาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**,
 เล่ม 119, ตอนที่ 123ก, หน้า 16-21.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. (2542, 19 สิงหาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 116,
 ตอนที่ 74ก, หน้า 1 - 23.

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2496. (2496, 9 กุมภาพันธ์).
ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 70, ตอนที่ 12ก ฉบับพิเศษ, หน้า 52 – 53.

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2494. (2494, 24 เมษายน).
ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 68, ตอนที่ 26, หน้า 617.

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522. (2522, 14 พฤษภาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 96,
 ตอนที่ 80ก ฉบับพิเศษ, หน้า 2-6, 13-20.

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522. (2522, 4 พฤษภาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 96,
 ตอนที่ 72 ฉบับพิเศษ, หน้า 20 – 47.

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541. (2541, 20 กุมภาพันธ์). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 115,
 ตอนที่ 8ก, หน้า 1 – 44.

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2523. (2523, 3 เมษายน). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 97, ตอนที่ 52ก
 ฉบับพิเศษ, หน้า 1 – 16.

พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497. (2497, 23 กุมภาพันธ์). **ราชกิจจานุเบกษา**, เล่ม 71,
 ตอนที่ 14ก, หน้า 308 – 340.

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525. (2525, 19 สิงหาคม). ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 99
ตอนที่ 116ก ฉบับพิเศษ, หน้า 1 – 47.

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550. (2551, 11 มกราคม). ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 125,
ตอนที่ 7ก, หน้า 29 – 69.

พระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากร พุทธศักราช 2481. (2482, 1 เมษายน).
ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 46, ตอนที่ 0ก, หน้า 22 – 23.

เพชรพร จำเนียม. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียนกวดวิชาและความคิดเห็นต่อการ
บริหารจัดการโรงเรียนกวดวิชาของผู้เรียนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา,
อยุธยา.

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2546). การกวดวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. กรุงเทพฯ:
บพิธการพิมพ์.

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2550). รายงานการวิจัยเรื่อง การกวดวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย:
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร. สืบค้นเมื่อ 17 มกราคม 2552, จาก
http://www.onec.go.th/publication/kudvicha_f/sum_kud_f.htm

มติชนออนไลน์. (2550, 30 มกราคม). ศธ. สั่งสำรวจข้อมูลโรงเรียนกวดวิชาทั่วประเทศ หลังมี
ประชาชนร้องเรียนโรงเรียนกวดวิชาทำผิดกฎหมายจำนวนมาก. สืบค้นเมื่อ
20 กรกฎาคม 2552, จาก <http://tsood.com/news/overview.php?id=235>

ยุทธการ E- diot ของโรงเรียนกวดวิชา. (2552, 20 กุมภาพันธ์). สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2553, จาก
<http://dek-d.com/board/view.php?id=1241932>

ยุพา วีระไวทยะ, ภาวิณี ศรีสุขวัฒนานันท์, อัญชัน เกียรติบุตร, และ นิคม ตั้งคะนิภพ. (2532).

รายงานการวิจัยเรื่องการประสานสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและ
อาชีวศึกษากับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการกำหนดมาตรฐานโรงเรียนเอกชนประเภทกวดวิชา พ.ศ.

2545. (2545, 16 ธันวาคม). ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 119, ตอนพิเศษ 123ง, หน้า 4 – 9.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. (2550, 24 สิงหาคม). ราชกิจจานุเบกษา,
เล่ม 124, ตอนที่ 47ก, หน้า 12-13, 15, 23-24.

รัฐบาลปิดหัด2009 โรงเรียนกวดวิชา. (2552, 10 กรกฎาคม). สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2553, จาก
http://www.lovercorner.com/news/content.php?news_id=3760

วราพร เตชะธเนศ. (2543). "กวดวิชา: ค่านิยมเด็กไทยในปัจจุบัน" ใน รายงานวิจัยบัณฑิต
อุดมศึกษาไทย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สมคิด บางโม. (2542). อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียน
กวดวิชาและความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการโรงเรียนกวดวิชาของผู้เรียนในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ.
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, อยุธยา.

สมยศ นาวิการ. (2544). อ้างถึงใน เพชรพร จำเนียม. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียน
กวดวิชาและความคิดเห็นต่อการบริหารจัดการโรงเรียนกวดวิชาของผู้เรียนในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ.
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา, อยุธยา.

สราวุธ กิตติวรภัทร. (2539). อ้างถึงใน จิตติมา อัจฉริยกุล. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้า
เรียนกวดวิชาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร. ภาคนิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). **สรุปสัมมนา เรื่อง กวดวิชา: วิถีชีวิตที่สะท้อนความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ.

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค. (2552, 30 มิถุนายน). **ระวัง !! โรงเรียนกวดวิชาที่ไม่ได้มาตรฐาน**. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2553, จาก <http://www.ocpb.go.th>

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค. (ม.ป.ป.). **คู่มือการคุ้มครองผู้บริโภค**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. (2546). **สถิติการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2545**. กรุงเทพฯ: สำนักงานฯ.

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (ม.ป.ป.). **คู่มือการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนางานธุรการระบบการศึกษาของประเทศแคนาดา**. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2553, จาก <http://www.igointer.com/igointer-ca/ca-07-education.php?hcountry=ca&lang=>

สุดใจ เหล่าสุนทร. (2517). **ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษา**. พระนคร: เกล็ดไทย.

สุพัฒน์ สุกมลสันต์. (2529). **เรียนกวดวิชาแล้วได้อะไร**. วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 21(34), 39 – 42.

สุพิน บุญชูวงศ์. (2538). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

สุรัชย์ เทียนขาว. (2550, 13 พฤษภาคม). **แนวทางการพัฒนา ระบบการกวดวิชาในประเทศไทย**. มติชน, 33(11751). สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2553, จาก http://news.sanook.com/education/education_132659.php

สุโรจน์ ชุตินวงศ์ชนพัฒน์. (2552). **การเรียนกวดวิชากับการรับเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา: ศึกษาเปรียบเทียบสถาบันอุดมศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ปีการศึกษา พ.ศ. 2549 – 2551**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุวพงศ์ จันฝังเพ็ชร. (2546, 13 ตุลาคม). การเปลี่ยนจาก Entrance มาเป็นระบบ Admissions. **มติชนรายวัน**, หน้า 1, 19.

สุวรรณา เปรมโสตร์. (2551, ตุลาคม). กวดวิชาปัจจัยที่ 5 ของครอบครัวยุคใหม่. **สารคดี**, 24(284), 151.

สุขุม ศุภนิคย์. (ม.ป.ป.). **คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

แสงเดือน ทวีสิน. (2522). **รูปแบบการสอน**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

หลักการสอนที่ดี. (2551). สืบค้นเมื่อ 25 ธันวาคม 2552, จาก
http://www.eqd.rmutt.ac.th/document/instruction_good.doc

อภิชัย พันธเสน. (2529). กวดวิชา: เหตุผลที่จะเกิดขึ้น. **วารสารการศึกษาแห่งชาติ**, 21,(14), 30 – 31.

อาภากร พงศ์สุชาติ. (2548). **การวิเคราะห์ภาษาโฆษณาของสถาบันกวดวิชา**. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารธุรกิจ.
มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, กรุงเทพฯ.

อารยา สิงห์สวัสดิ์. (2551). **ชี้ การศึกษาไทยเหลว เงินสะพัดกวดวิชากว่า 2 หมื่นล้าน**. สืบค้นเมื่อ
20 มกราคม 2553, จาก <http://www.thaihealth.or.th/node/4837>

Bray, M. (1999). **The shadow education system: private tutoring and its implications for planners**. Paris: UNESCO.

Professional InterEducation. (2553). **Study in Canada: ระบบการศึกษา**. สืบค้นเมื่อ
15 มกราคม 2553, จาก <http://www.prointered.com/canada/edu-system.htm>

ประวัติผู้เขียน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาว วรณช จันทา
วัน เดือน ปี เกิด	29 ธันวาคม 2525
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	572 ถ.รัตนาคะต อ.เมือง จ.เชียงร่าย
ประวัติการศึกษา	ปริญญาตรีนิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงร่าย
ประวัติการทำงาน	พนักงานฝ่ายลูกค้าสัมพันธ์ โรงเรียนกวศวิทยารัษาอังกฤษเ็นคอนเส็ปต์เชียงร่าย

